



Течение

Безплатна
електронна книга

Krischo

ХРИСТИЯН ИВАНОВ-KRISCHO ТЕЧЕНИЕ

chitanka.info

ГЛАВА 1

Навън беше много горещо. Тео се събуди от алармата на телефона си, която беше настроил за 07:00 ч. Той стана от леглото, отиде в банята, за да си измие лицето, след което отново се върна в стаята, облече се и излезе. На няколко метра от луксозната къща на 19-годишното момче се намираше колата му лъскаво бентли. Качи се и потегли. След около 2–3 минути шофиране той стигна до къщата на Виктория, най-красивото момиче в квартала. Тео слезе от колата и почука на вратата. Наложил се да почака може би около пет минути докато излезе... Вратата се отвори и той видя гаджето на най-добрия си приятел по къса нощница.

— Какво има? — измърмори сънено тя. — Защо идваш тук толкова рано?

— Колко е часът, знаеш ли?

— Още няма девет, остави ме да спя.

— Ти си по-тъпа, отколкото изглеждаш.

— Щом ще ме обиждаш, чао.

Вики затвори вратата, но Тео почука отново и тя отвори.

— Какво има пак?

— Вече трябваше да сме на летището.

— Защо, къде ще ходим?

— OMG! Гаджето ти днес се връща от Америка.

— Какво гадже?

Тео я погледна със смазващ поглед, което я накара да се събуди.

— Собственото ми гадже, вярно. Сега идвам.

Тя отиде да се облече, след което се качи в колата му и потеглиха към летището. Вики беше доста странна. Сутрин винаги беше като в някаква амнезия. Не помнеше почти нищо. Всъщност мразеше да става рано. Обикновено спеше до към един-два. Това беше единственият ѝ недостатък, ако изобщо можем да го броим като такъв. Иначе да! Наистина беше най-красивото момиче в квартала. И тя, както всички момичета в тази част на града, беше отгледана в лукс и

презадоволение. Никога нищо не ѝ липсваше. Ивета, нейната майка обичаше да я нарича „На мама глезлата“.

Тя беше водеща на една американска музикална класация, от която печелеше луди пари. Колкото до баща ѝ... ами и той не оставаше по-назад. Беше главен архитект в една фирма, която се занимаваше с изграждане на жилищни сгради в Дубай... След около 20 минути те стигнаха на летището и за тяхна огромна изненада... ами не бяха закъснели, а дори напротив. Наложиха се да го почакаат.

* * *

На няколко пресечки от дома на Тео се намираще къщата на Калин, една от най-люксовите постройки в квартала, но и къща е много раздори... Утрото не беше много добро. Лили беше в кухнята. Иван, нейният съпруг в последно време не спираше да ѝ нрави сцени на ревност, както и да ѝ вдига скандали. Няколко часа по-рано той беше разбрал нещо, което щеше да промени живота на всеки един член от семейството... Той естествено реши да помълчи малко, за да види дали някога жена му щеше да му каже, но уви...

Те имаха две деца — Калин, който беше заминал да учи в Америка и малката Бети, която беше само на 4. Макар че беше толкова малка, тя обичаше да помага на майка си в кухнята. Бети стана от леглото и веднага отиде в кухнята.

— Здравсти, мамо!

— Добро утро, миличка. Наспинка ли се!

— Да. Ти какво правиш?

— Палачинки. Батко ти много ги обича.

— Може ли да те питам нещо?

— Разбира се, миличка! Слушам те.

— Той ми е истински брат, нали?

— Що за въпрос. Да.

— Тогава аз защо никога не съм го виждала. Как така ще се появи изведнъж?

Лили се засмя.

— Той отиде да учи в чужбина малко преди ти да се родиш. Затова. Иначе днес най-после ще го видиш. По-добре късно, отколкото

никога, нали?... Хайде, иди да си измиеш лицето.

Малкото момиченце отиде в банята, изми си лицето, след което се върна в кухнята и започна да помага на майка си за палачинките. Нейната задача бе да ги маже с шоколад.

* * *

Вики и Тео стояха пред летището и чакаха да зърнат Калин. Той беше едно доста симпатично 19-годишно момче. Беше заминал да учи при чичо си в Америка. На него много не му се искаше, но родителите му настояха. Дори сега, когато беше завършил средното си образование със специалност банково дело, имаха нагласата да го изпратят да следва абсолютно същата специалност... отново в Америка.

Вратите на входа на летището се отвориха. Започнаха да излизат доста хора, на всякакви възрасти. Имаше дори майки с кърмачета. Нещо, което силно привлече погледа на Виктория, беше едно момче със среден ръст, носеше шапка, очила и супер яки кецове. Няма съмнение, помисли си тя, това е Калин.

Влюбеното момиче се затича към въпросното момче.

— Боже! Моля те, нека не се е объркала. Пак ще стане за срам...
— подигра я Тео в нейно отсъствие.

Само за няколко секунди тя успя да прекоси тези двадесетина метра, които я делиха от любимия ѝ.

— Беб! — прегърна го тя.

— О, бебок! — отвърна на прегръдката ѝ.

— Нямаш представа колко много ми липсваше...

— И ти на мен! — каза Калин, след което я целуна.

— Сама ли си?

— Не, Тео е с мен.

— Хах, яко! Къде е този талибанин.

— Там някъде — отвърна Вики, посочвайки към тълпата.

— Хайде да отидем да го видим.

След минута вървене те се приближиха до Тео. Двете момчета се прегърнаха.

— Оййй! Добре дошъл!

— Добре съм те заварил — засмя се току-що пристигналия младеж.

— К'во стана? Разказвай!

Ще ти кажа, ама аре първо да хапнем. Не съм ял от два часа.

— Вярно! Как забравихме, че ти се храниш през десет минути.

Калин го удари по рамото и Тео очевидно го заболя.

— Ба! Брат, много си заякнал.

— Фитнес, бате... аре да ходим да ядем.

Тримата тръгнаха по една пътечка, която водеше към едно ресторантче. След около десетина минути ходене пеша Тео каза.

— Човек, трябваше да тръгнем с колата. Заболяха ме...

— Как ли пък не! Схвана ми се задника от седене. Върви и не се оплаквай, лежляк такъв. Е, почти стигнахме.

— Дето се вика... много мина, мъничко остана — допълни Вики.

— Ъ, виж как знаеш.

След още толкова минути ходене те стигнаха. Тео веднага се приближи до масите пред ресторанта и седна.

— Релакс — каза той.

— Да, да — каза Калин. — Почини си, че след малко пак трябва да се връщаме, не знам дали знаеш.

— Ще се обадя на тате да докара колата...

Тримата влязоха вътре и седнаха на масата, която беше точно под климатика. След няма и две минути при тях се приближи един от келнерите, който им подаде менютата.

— Заповядайте! — каза той и отиде да обслужва други хора.

Калин веднага го отвори и започна да чете. Три минути по-късно той беше готов с поръчката си и повика сервитьора.

— Избрахте ли си — попита ги той.

— Да, аз ще искам едни спагети и една фанта.

Келнерът си записа, след което добави:

— А вие младежи?

Те горките дори още не бяха отворили менютата. Не им оставаше нищо друго, освен да поръчат същото. Така и стана. След съвсем мъничко им донесоха поръчките и започнаха да се хранят. Естествено, не липсваха и шегите, които Калин подхвърляше за щяло и нещяло.

* * *

В дома на Калин гореше истински пожар. Пламтеше поредния скандал между Лили и Иван. Този път спорът беше наистина сериозен...

— Имаш ли да ми казваш нещо?

— Какво да ти кажа? — отвърна 37-годишната жена, прибирайки палачинките във фурната.

— Сигурна ли си?

— Да, скъпи. Нямам тайни от теб. Знаеш всичко.

Ядосаният мъж я намрази още повече. Иване, Иване, помисли си той, трябва да смениш тактиката. Тази кучка няма да си признае сама.

Той ѝ се извини за грубото си държание, след което ѝ направи кафе и седнаха на масата в хола. Докато пиеха Иван не спря да мисли как да я накара да говори. За какво? Само той знаеше. Сетне му хрумна една идея. Стана, отиде до стенния сейф, въведе паролата, извади един албум и се върна при Лили.

— Какво правиш?

— Искам да си припомня онези прекрасни години — отвърна той, отваряйки албума. — Домъчня ми.

Двамата започнаха да гледат снимките.

* * *

1 час по-късно

Тримата тъкмо бяха приключили с похапването и се запътиха към автобусната спирка. Така де. И Калин нещо го домързя, а и ако трябва да сме честни, това си бяха близо при километра... Докато чакаха автобуса те обсъждаха какво да правят...

— Брат — започна Тео. — Аре тая вечер в нас.

— За к'во? Аз си имам дом.

— Не се прави, че не знаеш. Музика, алкохол, проститутки...

Вики се прокашля, сякаш да искаше да каже, че и тя е там.

— Трай бе, идиот — засмя се Калин.

— Шегувам се. Ще се съберем. Ще отпразнуваме завръщането ти. Ще сме аз, ти, Вики, Симона и там другите.

— Аз мислех първо да мина в нас. Да видя мама, тате, да се оправя, да се изкъпя... На нищо не приличам.

— Ще ги видиш утре, няма да избягат. Не само ти имаш баня. В нас също има.

— И при нас също, да не повярваш — изкиска се Вики.

— Е, щом толкова настоявате...

Денят мина, нощта дойде. Покрай лудото празненство Калин не успя да намери време да се обади на майка си. Веселбата беше много яка. Всичко беше на шест, както се казва. Имаше много танци, силна музика... Половината едвам се прибраха вкъщи. Доста бяха пияни. Малко преди Вики и Калин да си легнат в леглото се чу някакъв звук, беше сирена.

— Споко! — засмя се той. — Някое цигане пак не си е загасило цигарата.

Калин загаси лампата и легна до гаджето си. Нямаше как нощта да мине без секс. Не беше лягал до момиче от много отдавна. Направиха го съвсем тихо, след което си легнаха окончателно.

Преди Калин да затвори очи си каза наум. Утре ще е един много хубав ден...

Мама и тате като видят оценките...

На сутринта Вики беше направила вкусна закуска на всички. Наложил се да ги събуди, защото в противен случай топлите кифлички щяха да станат студени. Тя най-напред събуди гаджето си. Нужна беше само целувка. Калин стана и започна да крещи... типично в негов стил. След по-малко от пет минутки всички бяха на масата и закусваха.

Аз хапвам и отивам в нас — каза Калин. — Еййй, аз трябваше снощи да се обадя на нашите.

Той извади телефона си и набра номера на майка си.

— Изключен е — продължи той. — Ще звънна на тате.

Калин набра и номера на баща си. Същата работа. И неговия телефон беше изключен.

— Хора, аз ще тръгвам. Ще се видим после. Вуе!

Калин излезе и тръгна по малката улица, която водеше към къщата му. Тя беше съвсем наблизо и затова му бяха нужни по-малко от пет минути, за да стигне.

Стигна и замръзна на място. Не можеше да повярва на очите си. Как е възможно, помисли си той. Сигурно съм объркал къщата.

Искаше му се да е объркал пътя. Той наистина не знаеше какво се случва. Почти нямаше следа от къщата му. Цялата беше разрушена. Отпред имаше полиция и линейка. Калин се приближи и видя как качват майка му, която беше покрита изцяло с бял чаршаф, както и баща му в линейката, а от малката му сестричка нямаше и следа. Калин не знаеше какво да направи. Падна на земята, затвори очи и заплака.

ГЛАВА 2

Един полицай се приближи до Калин.

— А ти си? — попита го той, но не получи отговор.

— Ехо, на теб говоря — продължи полицаия. — Близък ли си на жертвата?

Младото момче седеше така, сякаш си беше глътнало езика. Просто не знаеше какво да каже.

— Кажи нещо, иначе ще те арестувам. Какво правиш тук?

Калин най-после успя са събере сили. Изправи се и проговори:

— Аз... Аз живея тук.

Полицаят видя тъгата в очите му.

— Съжалявам за случилото се — каза му. — Моите съболезнования. Близка ли ти беше?

— Как е станало? Кой го е направил?

Човекът му обясни, че още не е ясно. Каза му също, че има голям шанс баща му да се оправи. Това му вдъхна някаква надежда, но въпреки това не можеше да повярва, че никога повече няма да види майка си. След като всички си тръгнаха той влезе в къщата. Не можеше да разбере пожар ли е станало, срутване ли е било... или може би и двете. Нищо не знаеше. Нищо не разбираше. Как така изведнъж... Започна да се разхожда из стаите на първия стаж или поне техните останки. Не се качи на втория, на третия, нито пък на четвъртия, защото вече ги нямаше. Бяха се превърнали в счупени тухли, паднали на шосето. Влезе в стаята на сестричката си, която така и не успя да види. Разбра, че е в нейната стая, защото видя разни играчки и изгорялото детско легло. Имаше и разни ританки, блузки...

* * *

Вики вече си беше тръгнала от дома на Тео и той се зае с почистването. Беше пълен хаос. На Симона, която беше негово гадже,

изобщо не ѝ се занимаваше с това. Абе, не беше от момичетата домакини и. И така, Тео започна и изчисти всичко съвсем сам, след което звънна на Калин, но той не вдигна. Тео много се изненада... че той винаги отговаряше. Ако се случи така, че да не може да говори, веднага изпращаше съобщение. Нещо става, помисли си той. Дали не беше прав? Много добре познаваше Калин и нормално, все пак той беше най-добрият му приятел. Както се казва, познаваха се от бебета.

— Я, чакай малко — каза си той. — Да не би да е с Вики... Оффф, къде съм тръгнал? Кой знае к'во правят в момента, ще взема да ги прекъсна.

Тео се замисли и реши да почака. Какво да чака? Може би телефонно обаждане. Точно така. Телефонът му звънна. Звънна, да, но не беше Калин.

— Ало.

— Здравсти, Тео — беше гласът на Вики. — Калин дойде ли? Нали остава плана за басейна... Не, не е с мен... Сигурно спи... Остави го да си почине... Добре, хайде. После ще говорим.

Вики затвори телефона и се хвърли на леглото. Секунди покъсно в стаята ѝ влезе Ивета, нейната майка.

— Охо, госпожицата се е прибрала. Къде беше вчера цял ден и цяла нощ. Къде се скита, скитница такава.

— Мамо, моля те. Не ми е до теб.

— Как така не ти е до мен? Аз съм ти майка, трябва да ме слушаш.

Вики се изсмя и излезе от стаята като каза:

— Нещо много взе да се вживяваш.

Ивета не знаеше какво да каже. Храни куче, да те лае, помнели си.

Вики влезе в стаята, взе си банския и се запъти към дома на Тео. След 5–6 минути ходене тя стигна и директно отвори вратата — навик. Влезе в хола, нямаше никой. Качи се в стаята на Тео и влезе, но веднага след това излезе.

— Можеше първо да почукаш, бе.

Видя го гол, чисто гол. Потъна в земята от срам. След като се облече Тео излезе.

— Какво правиш тук?

— Нали ще ходим на плаж!? Калин още ли го няма.

— Не.

— Сега ще му звънна.

— Не си прави труда — каза ѝ той. — Звънях му сто пъти. Не вдига.

— На мен ще вдигне — тя набра номера му и очевидно остана разочарована. — Затвори ми. Не го е срам.

— Аз отивам у тях. Идваш ли?

— Да вървим.

След около три минути те стигнаха до улицата, на която довчера се намираще къщата на Калин.

— Човек — засмя се Вики, — май объркахме пътя.

— Вярно — потвърди той. — Да не сме в някоя циганска махала?

Тъкмо се канеше да отговори с някоя расистка шега, но видя нещо, което я накара да замръзне.

— Тео, Тео...

— Какво има?

— Това там не е ли Калин?

— Но... какво, по дяволите, прави там.

— Сега ще разберем.

Двамата се затичаха и след няколко секунди стигнаха до срутената къща.

— Брат, какво правиш в тая барака.

Калин дълго го гледаше, сякаш с омраза.

— Как какво? Това е моят дом.

Тео му се изсмя в лицето.

— Шегуваш ли се? Хайде, ставай. Отиваме на плаж.

Калин едва сдържаше сълзите си.

— Нима не помниш тази улица — започна той. — Къде карахме колело като малки? Къде? Отговори ми.

Тео се обърна и се огледа. Забеляза заведението, в което преди години майките им пиеха заедно кафе. Не знаеше как да отвърне. Изгуби ума и дума.

Калин стана от земята, приближи се до приятеля си и започна да го бута и блъска.

— Ти си виновен! Ти, чу ли? Ти си виновен. Ако не беше ме накарал да идвам у вас, сега майка ми щеше да е тук, или поне нямаше да си отиде, без да ме види. Макар че не искаше, той отново започна да

плаче. Тео го прегърна, без да каже нищо. Какво можеше да каже? Думите не стигаха.

* * *

Мина се цяла седмица. Калин започна да се съвзема. Започна да разбира, че няма смисъл да се измъчва. „Животът продължава“ беше фразата, която най-често си повтаряше. Осъзна, че трябва да се вземе в ръце, когато разбра, че баща му също е починал...

През цялата седмица той спеше като истински клошар. Всяка вечер взимаше кашони от близкия магазин, постилаше ги в стаята на сестра си и лягаше. Можеше ако иска да отиде на хотел, но не му се напускате това място... Днес обаче реши да сложи край на този кошмар. Стана и отиде в дома на приятелката си, която много се зарадва, че най-накрая е разбрал. Разбира се, няма как да забрави родителите си. Двамата с Вики, както и Тео, решиха да отидат да хапнат навън. Калин искаше да им предложи нещо. Стигнаха те в ресторанта, поръчаха си и започнаха да хапват.

— Е, какво щеше да ни казваш?

— Да, казвай вече. Ще умра от любопитство — допълни Вики.

— Ами... Ще ви кажа, но ми обещавайте, че няма да се смеете.

Стига глупости — каза Тео. — За какво да ти се смеем. Хайде, казвай.

— Ами аз мисля да започна някакъв бизнес.

— WOW! Какъв?

Не знам, Тео. Колебая се между магазинче за сандвичи или някаква дискотека.

— Ако продаваш бургери, ще съм ти най-редовния клиент.

— А ако отвориш дискотека, няма да изляза оттам засмя се Вики.

— Всъщност, брат, защо направо не отвориш и двете. Можеш да си го позволиш. Тъпкан си с пари, а и ще си върнеш инвестицията в пъти.

В този момент към тях се приближи едно момиче и им даде сметката. 96,61 лв. Нищо особено. Калин извади и даде картата си.

— Заповядайте.

Тя я взе, сложи я в устройството и накара Калин да си въведе кода, той това и направи.

— Извинете, но не може да платите, поне не с тази карта.

— Защо, някакъв проблем ли има?

— Ами баланса ви е точно 0.00 лв.

ГЛАВА 3

Минути по-късно те вече си бяха тръгнали от заведението. Калин не разбра как така няма пари в картата. Само преди няколко дни беше проверил наличността си. Сумата надхвърляше \$3000000.

— Братле, аз ще отида до банката — каза той, вървейки. — Трябва да си изтегля парите.

Как така? Къде ще държиш толкова много пари. Ще помислят, че си обрал някоя банка.

— Няма. Хайде, после ще се видим.

Калин хвана такси и потегли.

— Много ми е жал за него — каза Вики.

— No comment...

— Какво ли се е случило с парите?

— Не знам. Може би, след като Иван и леля Лили починаха са блокирали всички карти.

— Дано да е това.

— Моля?

— Не знам. Дано не са го обрала.

— Стига глупости.

* * *

Ивета стоеше във всекидневната, пиеше кафе и подготвяше темите за следващия си ефир, който щеше да е утре. Докато пишеше на лаптопа си се звънна на вратата. Тя стана и отвори. Беше Цветомир, бившият ѝ съпруг.

— Какво правиш тук?

— Как какво? Дойдох да видя дъщеря си.

— Тя излезе.

— Нищо, ще я почакам да се върне, — каза той и влезе в хола, Ивета го последва.

— Трябва да ѝ кажа нещо.
— Не ѝ се обади, за да ѝ честитиш рождения ден, сега идваш да ѝ кажеш „нещо“. Кажи го на мен и изчезвай.
— Нещо май си много изнервена.
— Ами да, като те видях...
Цеци я прекъсна с високия си смях.
— Това ли ти е лафа за деня?
— Не ми е до теб, не разбираш ли?
Той се направи, че не я е чул и добави:
— В тази къща така случайно да сте чували за нещото, наречено „кафе“?
— Да, дори имаме... да не повярваш — самоиронизира се тя.
— Няма ли да ме почерниш докато чакаме Вики.
Тя стана и бързо му направи чаша кафе, след което му я подаде.
— Заповядай — каза тя и чу как вратата се отключва.
Към тях се приближи самата Вики.
— Татенце... — прегърна го тя.
— Как си, миличка?
— Какво правиш тук по това време? Не си ли на работа?
— На работа съм, но дойдох да ти кажа нещо.
— Казвай де, умирам от любопитство.
Цеци извади от чантата си някаква папка с документи и я подаде на дъщеря си.
— Виж сама.
Вики остана без думи. Той ѝ беше купил и обзавел мезонета, който толкова много искаше.
Тя изкрещя.
— Леле, тате. Не мога да повярвам — прегърна го. — Обичам те. Може ли да отида да го видя?
Цеци ѝ даде ключовете.
— Твои са. Можеш да ходиш по всяко време.
Вики беше много щастлива. Най-сетне щеше да се отдели от майка си.

* * *

Калин влезе в банката и веднага се запъти към кабинета на личния си банкер Христо Здравков, който много се зарадва да го види.

— О, Калине! Здравей! Разбрах за случилото се. Моите съболезнования. Какво те води насам.

— Благодаря ти. Искам да разбера какво става с кредитната ми карта.

— Защо, какъв е проблемът?

— Ами днес се оказа, че нямам никакви пари, а всъщност имам адски много. Христо въведе имената му в системата и намери отговора.

— Ама, братле, ти си ги похарчил.

Калин се засмя.

— Ти ебаваш ли се с мен? Толкова лесно ли се харчат толкова много пари?

Христо се замисли, след което звънна на някой. Минути покъсно разбра какъв е проблемът.

— Ето какво е станало.

— Слушам те.

— Парите са били изиграни в някакво казино...

— Но... Аз не ходя на такива места.

— Не съм довършил. Парите са изтеглени с картата на баща ти преди два дни, което ме навежда на мисълта, че въпросната карта е била открадната.

— Е, не! Не мога да повярвам. Какво ще правим сега.

Калин доста се изнерви.

— Трябва да разберем кой е крадецът. Знаеш ли дали е била открадната преди баща ти да почине?

— Не, аз дори не успях да го видя.

— О, вярно. Съжалявам... Чакай малко.

Христо отново се обади на някой. В края на разговора усмивката му изчезна от лицето.

— Какво стана — избърза да попита Калин.

— Лоши новини.

— Хайде казвай.

— Картата не е била обявена за изгубена или открадната и следователно не могат да направят нищо по въпроса.

— А парите ми?

— Точно за това говоря.

— Луд ли си бе, бро? Това са милиони долари. Как така няма да си ги получа.

— Ами те са си прави. Виж, представи си... Ти си изхарчил парите, отиваш при тях и казваш, че са ти откраднали картата. Според теб какво могат да направят?

Калин изпсува и излезе. Точно на изхода на банката телефона му звънна. Беше гаджето му.

— Кажи, бейб... У вас ли?... Как така не? Кое е другото „у вас“?... Ами добре, ела. Аз съм пред банката... Да, на центъра... Хайде... и аз те обичам.

Половин час по-късно Калин вече беше в новата къща на гаджето си. Беше истински лукс. Навсякъде имаше разни огледала, а за мебелите да не говорим. Цеци беше пръснал луди пари за всичко.

— Уау — възхити се той. — Тука е много е яко.

Тя се приближи до него и го целуна.

— Това е нашият дом, чу ли? Само нашия. Ще се оженим и ще си гледаме децата. Искам поне 5. Няма да работим. Ще живеем с парите на тате, а като умре — с наследството.

Калин я прегърна. Тя беше един от малкото хора, които все още не му бяха обърнали гръб. Красавицата имаше изненада за него. Беше му направила романтична вечеря. Той горкичкия не можеше да повярва. Вики и готвене? Невъзможно.

— Тези неща си ги купи от магазина, нали?

— Идиот — каза му тя и го удари в гърдите.

— Ти нали не можеше да готвиш.

— Т'ва, че ме мързи не значи, че не мога. Хайде, сядай.

Двамата седнаха и започнаха да се хранят. По средата на вечерята стана въпрос за картата и какво точно се е случило, Калин ѝ обясни и тя, макар да не го показва ѝ стана малко тъпо.

След вкусната вечеря се преместиха в хола, за да гледат някой филм на 60" плазмен телевизор.

— Какво искаш да гледаме?

— Дай нещо, където не сме гледали.

Тя отвори браузърът на телевизора и започна да търси. Спря се на един, на чиято снимка имаше двама влюбени, които се целуват.

— А не — каза той. — Без любовчийски сапунки.

— Даниела ми каза, че е много хубав филм.

Дани беше най-добрата ѝ приятелка.

— Пускай, айде.

Вики пусна филма и двамата загледаха. Като започнаха онези т.нар. интимни сцени на Калин му стана интересно.

— Я виж колко са сладки — засмя се той.

— Няма що. Ние сме по сладки.

Калин не издържа и легна върху нея. Започна да я целува доста страстно. След няма и минута никой не обръщаше внимание на телевизора. Явно ролите се бяха разменили. Сега той гледаше тях, а не те него. Младокът доста се възбуди и за части от секундата успя да съблече както красавицата, така и себе си. Целуваше така, сякаш му е за последно.

— Не, почакай — каза Вики. — Не тук.

— Защо? Диванът е супер.

Тя се засмя и го поведе към банята. После му се хвърли на врата и започна да го целува, но на него вече не му беше до това. Мина към същинската част. Почнаха да правят секс. Голяма страст падна.

* * *

Ивета беше излязла с колегите си, за да разпуснат малко. Бяха се събрали в изискано заведение в центъра на София. Сред компанията беше и синът на шефа ѝ, 25-годишния красавец Краси. Тя разбира се още не го познаваше. Не можеше да каже нищо за него, можеше само да гадае. Ивета знаеше за фалита на семейството на Калин. Изобщо не искаше дъщеря ѝ да продължи връзката си с този бедняк. През главата ѝ минаваха доста странни мисли. Гледаше към младото момче и си мислеше колко яко би било Вики да се омъжи за него. Красив е и най-вече богат. Това беше най-важното за нея. ПАРИТЕ!

Към края на празненството лакомата жена успя да се запознае с това момче.

— Радвам се, че се запознахме — каза му тя.

— Но моля Ви. За мен е чест. От малък гледам предаването Ви. Много ми харесва. Винаги каните интересни гости.

— Много ти благодаря — усмихна му се. — Ако искаш, може да си допием вкъщи. Краси я погледна странно.

— Точно днес няма да стане — отрязва я той. — Ще излизам с приятели.

— Няма проблем. Тогава някой друг ден.

— Ще видим.

— Ами да видим.

След като Краси се качи в лъскавата си кола и потегли, възрастната жена звънна на асистента си, за да дойде да я вземе.

* * *

На сутринта Калин стана рано, за да изненада приятелката си. Още нямаше шест часа, когато той излезе. Съвсем беше забравил, че магазините не отварят толкова рано. Слава богу се сети за денонощния магазин в квартала. Отиде там, напазарува и се върна в новата уютна къща на Виктория.

За отрицателно време успя да направи доста хубави препечени филийки, направи фреш от портокал с помощта на сокоизстисквачката, както и още много други неща. След като всичко беше готово, той подреди всичко в златистия поднос и се качи в спалнята, където беше прекарал нощта заедно с гаджето си. Приближи се до нея и я целуна. Тя май не беше в настроение. Разбра го по това, че не отвърна на целувката му. След няколко минути отвори очи.

— Добро утро, принцеске.

Вики се усмихна като видя закуската.

— Какво... какво е това?

— Закуска.

Гледаше и не можеше да повярва. Калин и готвене? Виц!

Калин започна да я храни. Беше много сладко... самата гледка.

Час по-късно двамата стояха в хола и се гледаха.

— Калине — започна тя. — Трябва да ти кажа нещо.

Той я прегърна.

— Слушам те, миличко.

— Това..., което снощи стана... не трябваше да става. Не биваше.

Калин се засмя.

— Чакай малко. К'во лошо сме направили. Все пак сме гаджета.

— К'ви гаджета? — разкрещя се тя. — Нямахте те четири години, сега се връщаш и почваме да си играем на любов.

Калин я гледаше и не можеше да повярва. Какво и става, мислеше си той, вчера ѝ беше готино, а ся...

— Какво ти става?

— Виж, човек. Нямахте те толкова много време и просто...

— И просто...?

— Просто... не знам. Сякаш чувствата изстинаха. Не върви и мисля, че ще е най-добре да се...

— Не го казвай — спря я той. — Недей.

— К'во да не казвам. Нещата не вървят. Не искам да си губя времето. Съжалявам...

— Това ли е края. Толкова ли е просто? Какво стана така изведнъж. Какво направих? Къде сгреших?

— Стига! Свърши! Всичко свърши!

Калин стана и тръгна към вратата.

— Но ти си ми оставаш добър приятел, нали знаеш? — каза му тя, но той излезе без дори да се обърне.

ГЛАВА 4

Тео караше приятелката си към училището. За разлика от него Симона все още учеше. Беше 10 клас.

— Спри тук — каза му тя.

— Защо? Има още близо 300 метра до даскалото.

— Знам, ще слеза тук.

— Това го разбрах. Кажи ми защо... К'во ся? Срам те е да се покажеш някъде с мен ли?

— Стига глупости. Габи е в кафето ще се видим.

— Окау! Довечера няма да мога да те взема, ще работя вкъщи. Ти не закъснявай, чу ли?

— И аз те обичам.

16-годишно момиче слезе от колата на богатото си гадже и тръгна към кафето. Щом видя, че въпросната Габриела наистина е там, се успокои и обърна колата в обратната посока. Докато шофираше телефонът му звънна.

— Кажи, братле — беше Калин. — Пътувам... Да, да. Прибирам се... Пред нас ли си?... Окау, бро. До 10 минути съм при теб, хайде.

Тъкмо се канеше да затвори, но видя един катаджия, който му направи знак, за да спре.

— Брат, спря ме полиция. Дано си доволен — каза той и затвори.

— Слез от колата, малък — каза полицаия.

Тео се подчини.

— Какво е това в ръката ти?

Визираше телефона.

— Съжалявам! Просто се наложи да вдигна.

Униформеният видя handsfree-то в колата му.

— Това за какво ти е? В задника ли си го завираш.

На Тео му се вдигнаха нервите и направо му се искаше да му фрасне една, но се сети, че така ще направи нещата още по-сложни.

— Приятел, кажи колко искаш? Колко ми е акта?

— 1000 лева.

— Как 1000 бе, човек? На убийците им е толкова гаранцията.

— Окей, щом искаш да те арестувам за подкупване.

На Тео му стана ясно, че копелето имаше за цел да се заяжда с него.

— Добре, добре. Спокойно! Ще ти дам.

Той взе чантичката си от колата и му наброи 10 стотачки.

— Вземи — каза момчето, след което тръгна да се качва в колата, но онзи отново го спря.

— Почакай.

— Какво има?

— Дължиш още 100.

— Как така, там не са ли 1000?

— + ДГВ.

— Т'ва пък к'во е?

— Данък губене на време.

Тео му даде парите, качи се в колата и потегли.

* * *

Ивета тъкмо се беше събудила и гледаше повторението на предаването си, пиейки сутрешното си кафе. Външната врата се отвори, беше Вики. Тя влезе във всекидневната и седна до майка си на дивана.

— Ти се прибра? Не мога да повярвам.

— Мамо, моля те!

— Какво е станало?

— Нищо, просто не ми се говори с теб.

Доста пъти Ивета се засягаше от глупавото поведение на дъщеря си.

— Вярно... С мен ти се говори, само когато имаш нужда от пари.

— Казах да престанеш. Млъкни.

— Изплюй камъчето. Какво те мъчи.

— Леле, главата ме заболя. Спри се!

— Нещо с онова бедняче ли — засмя се. — Горкичкия. Всичко му бият игнор. Пък и са прави. Никой не иска да му пада на нивото...

— Стига! — изкрещя момичето, след което стана и си отиде в стаята. Тя се хвърли на леглото и заплака. Защо? И тя не знаеше.

* * *

В дома на Краси винаги беше готино, винаги имаше настроение. Самият той беше голям веселяк и винаги разведряваше обстановката, ако има нужда. В този момент цялото семейство вечеряше — той, баща му Симо и майка му Петя. Макар много да не се разбираха (Симо и Петя), те винаги сядаха заедно на масата. Цялото семейство. Тя непрекъснато правеше опити да бъдат както преди, но нещо не успяваше. Този път също не пропусна.

— Днес случайно минах през киното. Има доста нови филми, даже купих и билети — каза 48-годишната жена, изваждайки билетите. — За трима ни.

— Ти хубаво си купила — започна Краси, — но аз няма да дойда.

— Без такива. Аз за какво дадох пари.

— Проблема си е твой, мамо. Трябваше първо да ме попиташ. Не съм те молил да купуваш нищо.

— А къде ще ходиш, ако не е тайна.

— Е, тайна е.

— Няма ли да кажеш на майка си.

— Канен съм на гости в дома на едно момиче.

— Взимай какво правиш, момченце.

Краси се изсмя.

— Мамо, стига. Не съм дете.

— Значи няма да дойдеш да гледаме филм.

— Няма да мога. Ходи с тате. Аз излизам.

— Тате, тате — обади се Симо, — ама и тате е зает.

— Леле, мамо. Направо ми е жал за теб. Всички те отрязаха.

— Подигравай се ти.

От една страна тя се зарадва, че синът ѝ няма да дойде с „тях“, но след като разбра, че и Симо не иска... Почувства се зле. Краси отиде в стаята си, за да се преоблече, след което излезе. Парфюмът му се усещаше от километри. Сигурно беше изпръскал цялото шишенце.

* * *

Тео паркира колата си в паркинга и избърза да се добере до входната врата, където го чакаше Калин, видимо разстроен.

— Най-накрая се реши да дойдеш.

— Трай, че ми написаха акт заради тебе, даже ДГВ.

— Даже какво?

— Все тая. Влизай.

Двамата влязоха и седнаха на дивана.

— Ти как си? — попита го Тео, преобличайки се.

— Не съм добре. Никак даже.

— Защо, какво е станало?

— Какво ли не. Направо не знам откъде да започна.

— Отначало.

— Ходих до банката.

— Да, вярно. Ти каза, че ще ходиш. Какво стана? Отстраниха ли проблема?

— Не е имало никакъв проблем.

— Как така?

— Ами ей така. Онази в ресторанта не е била в грешка.

— Чакай малко, да не би да казваш, че нямаш пари в сметката.

— Не знам какво ще нравя, братле. Останах без дом, без семейство, без пари и сега най-новото — без гадже.

Тео го гледаше и не знаеше какво да каже. Как така са скъсали, мислеше си той.

— Разделили сте се? Но защо.

— Не ми се говори за това. Излизам — каза Калин и тръгна към вратата.

— Но почакай. Къде отиваш?

— Ще си търся работа.

— Виж в Интернет... 21 век сме.

— Нямам нет. Не съм си платил сметката. Скоро ще ми спрат изцяло тела.

— Ще видим от лаптопа.

— Не, братле. И без друго искам да се поразходя малко и да остана сам.

— Окей, почакай ме. Идвам с теб.

— Казах „сам“.

Калин излезе и отиде на тяхното място. Мястото, където като малки се събираха той. Тео, Вики и още няколко техни приятелчета. Легна на тревата и се загледа в небето. В съзнанието му нахлуваха куп въпроси, на които не можеше да намери отговор. Всичко вървеше нормално. Цялото му семейство бяха успели и уважавани хора, той завърши в Америка, имаше най-хубавото момиче за гадже, никога не беше вършил злини, или поне не големи. Защо го сполетяваха само лоши неща? Защо? Ето сега например не знаеше къде да отиде. Преди поне спеше при Вики, а сега къде? В гората ли? Беше му много тежко. Свикнал всичко да му се дава наготово, му беше трудно да започне да гради нов живот. Не знаеше какво да прави, откъде да започне.

След два часа време за размисли той стана и тръгна. Накъде? И той не знаеше.

* * *

Вече минаваше 20 часа. Краси тъкмо беше звъннал на вратата на Ивета. Секунда-две по-късно му отвори една (в неговите очи) принцеса. Дали е принцеса един господ знае. Това беше Вики.

— Здравей, красавице.

— Ти пък кой си?

Тя горката не знаеше кой е и какво търси в дома ѝ.

— Красимир се казвам — каза ѝ той, подавайки ръка.

Двамата се здрависаха.

— Аз съм Вики. Много ми е приятно.

— На мен повече. Няма ли да ме пуснеш да вляза.

— Не те познавам. Каква работа имаш тук.

— Ех, леле! — обади се Ивета. — Бива ли така, дъще. Как може да държиш момчето на вратата. Това е синът на един мой колега.

Той влезе и се настани. Ивета се беше постарала всичко да изглежда добре. Главната ѝ цел беше да го накара да се влюби в дъщеря ѝ, което нямаше да е трудно.

Минути по-късно тримата вечеряха и възрастната жена се преструваше, че говори с него по работа. Изведнъж телефонът на Вики

звънна.

— Отивам да говоря по тела — каза тя и стана от масата.

— Сега ли?

— Е, не. Сега звъни, аз утре ще вдигна. Стига с тези тъпи въпроси.

— Но имаме гост. Бива ли така?

— Е, стига де. Няма да избяга.

— Г-жо, оставете я. Няма проблем.

Вики се качи в стаята си и започна да разговаря с най-добрата си приятелка.

* * *

В квартала имаше един бар, в който се събираха хора на всякакви възрасти. Там работеше и Бориса, най-известната и също така най-търсената проститутка в града. Тя хем си лягаше с богати момчета, хем танцуваше на пилон в бара. Мястото беше почти празно. Нямахше кой знае колко хора. Калин влезе. В последно време му се насъбра много и имаше нужда да се отърси от лошите неща. Приблужи се до бармана и му нареди да му налее едно уиски. Изпи първата чаша на екс и поръча втора. Виждайки облеклото, да не забравяме и визията, както и бакшишите, които оставяше, Бориса реши да му прави компания. Истината обаче е, че това му бяха последните пари, останали му още от Америка. 24-годишното момиче седна до бара до него и го заговори.

— Мъките ли давиш.

— Давя ги аз, но те са като надуваеми. Не искат да потънат.

— Нека позная... гаджето те е зарязала.

— И това стана, да. И това.

— Знаеш ли...

— Не знам.

— Много си сладък. Тази трябва да е голяма глупачка, щом те е изпуснала.

— Всъщност аз съм глупакът, че изобщо й се вързах.

— Я не се излагай. Ти си страхотно момче.

Това момиче въздействаше много яко на Калин. *Как го правеше*, питаше се той. След няколко минути той започна да усеща, че вече

вижда двойно.

— Аз ще ставам.

— Къде отиваш?

— Вкъщи — каза той, но се сети, че отдавна няма дом. — Тоест някъде. Не знам къде.

— Ела в нас. Да довършим започнатото.

— Как?

— Питиетата имах предвид. Разговора...

Калин не се замисли. Ако не друго, то поне щеше да се наспи като хората. Двамата се качиха в колата на Бориса и потеглиха. След 15–20 минути вече бяха в спалнята. Там допиха и си договориха това, което не успяха в бара, или поне си мислеха, че не са успели.

* * *

Малко по-късно в дома на Ивета.

Тя вече си беше легнала, защото утре рано сутринта имаше важен ангажимент. Вики беше в стаята си и си щракаше на лаптопа. Изведнъж на вратата се почука.

— Оф, к'во пак искаш?

Краси отвори вратата и влезе.

— О, ти ли си? — засрами се Вики. — Помислих, че е майка ми. Тя легна ли си?

— Охо! Вече сигурно сънува десети сън.

— Еш! И ти стоиш сам в хола.

— Мислех да си ходя, но ще вземе да ме спре някое ченге... Не искам да създавам проблеми на баща ми.

— На баща ти? Че ти не си ли голям? На колко си?

— 26, но още живея при нашите.

Дълго време тя го разпитваше.

— Стига за мен. Кажи нещо за теб.

— Ами какво да кажа!? Скучен животец водя.

Краси беше такъв, че няма как да не се влюбиш в него и Вики не правеше изключение. По дяволите! Тя започна да се влюбва в него.

— Приятел имаш ли си? — попита я той и видя какво гледа на лаптопа си. Момче с почти свалени боксерки (беше само с тях) и

някакво момиче, чисто голо в почти празна стая. — Това ли е той?

— Беше.

Вики се почувства ужасно. Макар че тя го беше зарязала, ѝ стана тъпо. Още го обичаше. Поне докато не видя снимката.

— Виж го — започна да плаче тя. — Даже е качил снимката, сякаш нарочно го прави. Знае, че ще я видя. Искал е да я видя.

Краси я прегърна.

— Спокойно!

* * *

Докато Вики се тормозеше за видяната снимка, Калин и любовницата му създаваха още такива. Бориса лежеше чисто гола в плитката вода и не спираше да се опипва. Навсякъде. Калин се приближи до нея и тя свали боксерките му с уста, след което започна да му прави орална любов. Така може би 20 минути.

— Пусни водата да тече — каза ѝ той.

— Но защо?

— По-яко е.

Бориса пусна водата. Ваната се напълни до половината. Калин извади от якето си кутията с презервативи. Беше му останал само един. Нищо случайно. Сложи си го и влезе във ваната, която иначе беше доста голяма и дълбока. Водата се надигна и дори започна да прелива. Той проникна в нея бавно, след което засили темпото. По-як секс не беше правил никога през живота си. Начина, по който тя стенеше, го възбуждаше все повече и повече. Искаше му се да не свършва, ама к'во да се прави. Свърши. Като за финал тя му направи пак орална любов.

Съвсем мъничко. Калин се изтощи толкова, че направо заспа. Цялото чудо беше, че на сутринта не се бе удавил. Той успя да се събуди преди Бориса. Изпразни напълно ваната, облече се и излезе. Тръгна, знаейки, че няма къде да отиде. Вече нямаше и пари. Пълен бездомник!

ГЛАВА 5

Вики и Краси бяха заспали прегърнати. Ивета влезе в стаята ѝ и леко се изненада, че нещата са станали толкова бързо. Избърза да излезе, за да не ги събуди. Точно преди да заспят Вики му каза, че изпитва нещо към него. Чувстваше го доста близък. Краси също се беше влюбил в нея. Всъщност нямаше момиче, в което той да не е беше влюбен. Събуди се, стана от леглото и отиде в банята. На излизане оттам видя Ивета.

— Добро утро, ти тук ли спа? — попита го тя, преструвайки се, че не знае.

— Ами аз такова... Стана късно и... Нали си бях пийнал... Не можех да шофирам.

— Аха! Хубаво! Вики стана ли?

— Не знам. Сигурно.

— Бързаш ли? Ако си свободен, може тримата да излезем да закусим.

— Къде ще ходим? — попита току-що събудилата се Виктория.

— Ще хапнем навън. Хайде, оправи се. Чакаме те в колата.

Краси я гледаше доста влюбено, тя също. Двамата с Ивета излязоха и се качиха в луксозния ѝ автомобил, където изчакаха красивото момиче. За голяма изненада на майка ѝ, Вики дойде доста бързо. Седна най-отпред до майка си.

— Не мога да повярвам, скъпа — каза Ивета. — Оправила си се за две минути. Това не си ти.

— Ох, мамо — отвърна Вики, слизайки от колата.

— Къде отиваш?

— Ще седна отзад — каза тя, сядайки до Краси. — Тъкмо бях решила, че си се променила, ама...

Всички избухнаха в смях. През целия път, който беше съвсем кратък двамата влюбени не спираха да се гледат, само че нито Краси знаеше, че Вики го харесва, нито пък обратното. Гледаха се и си мислеха как ли ще реагира другия.

* * *

На вратата на Тео се почука и той отвори, беше Калин.

— Влизай.

Двамата се качиха в стаята на Тео, защото в хола беше голяма кочина.

— Е, разказвай...

— Какво да кажа?

— Не се прави. Видях снимките.

— Какви снимки?

Калин не знаеше, че Бориса е качила абсолютно всички снимки.

— С няк'ва брюнетка.

— Качила ли ги е?

— Не се прави, че не знаеш. Доста е секси.

От дума на дума Калин си дойде на въпроса. В Тео му беше последната надежда. Ако той го отрежеше, не знаеше какво щеше да прави. Може би от някой мост право в реката...

— Брат, имам една молба към теб.

— Само кажи.

— Може ли да остана при теб... само за няколко дни.

— Как може да ме питаш за такова нещо? Разбира се, че може.

Остани колкото искаш.

* * *

Краси, Вики и Ивета вече бяха в една баничарница и закусваха. Докато се хранеха момичето не спря да прави разни знаци на Краси. Сетне тя стана и тръгна към тоалетната, той я последва.

Наложи се Краси да влезе в женската. Вики веднага го прегърна.

— Трябва да ти кажа нещо — казаха едновременно и двамата.

— Първо ти — каза ѝ той.

— Не, ти първо.

— Ами аз...

Не знаеше как да ѝ го каже и затова я целуна. Целувката, или по-точно целуването продължи цели 5 минути. Краси много се изненада,

че тя не се опита да избяга. Очакваше даже да му плесне два шамара, но уви.

— Ти какво щеше да кажеш?

Вики направи същото.

И на двамата вече им стана ясно. Тя не можеше да се познае. Влюби се в някой, който познава от един ден...

* * *

Калин много се зарадва, че Тео не му би шута. Очакваше го. Доста от т.нар. му „приятели“ му обърнаха гръб, а имаше толкова много... Донякъде се радваше, че е изпаднал в това положение, защото успя да разбере кои са му истински приятели и кои не. Спокоен, че има къде да отседне, той излезе да си търси работа. Ходи къде ли не. Дори отиде до къщата на семейство, което търси болногледачки. Там обаче едно момче, внук на бабичката му каза, че това не е за него. Разходи се и до няколко супермаркети, кафенета, барове, книжарници и всякакви подобни такива, докато накрая не влезе в едно новооткрито заведение. Видя се с шефа, който очевидно го хареса. Трябваша му спешно работници и почти веднага го нае. Каза му, че може да започне още на другия ден. Щастлив от радостната новина, Калин заспа с усмивка, чакайки първия работен ден.

ГЛАВА 6

На сутринта Калин беше събуден от целувката на Вики.

— Какво... Какво правиш тук?

— Беб, дойдох да ти се извиня. Бях груба.

— Тоест?

— ... Обичам те. Много те обичам.

— Нали ми каза, че...

— Недей, моля те. Казах ти, бях нервна. Не исках да те нараня.

Хайде, ставай. Направих кейк и от твоите любовни кексчета.

— Вики...

— Кажси, глупаче?

— Обичам те! Много те обичам. Обичам те! Обичам те!

— Да, знам, че ме обичаш — беше гласът на Тео, който дойде, за да го събуди.

— Оффф!

— Любовен сън, а?

— Сън ли? То това си беше чист кошмар.

— К'во сънува?

— Все тая. Колко е часът?

— Осем.

— Ауч! Трябва да ставам.

— Ела да закусиш. Изпратих Симона да купи няк'ви сандвичи.

— Абе, ти това момиче за доставчик ли го имаш? — отвърна Калин, ставайки от леглото.

— Трябва да върши и нещо полезно, не може само да точи от кредитните карти.

— Момиче е, знаеш ги к'ви са.

— Ти в колко трябва да си в заведението?

— 09:00 ч.

— А! Значи има време. Да те закарам, ако искаш.

— Не, няма нужда. №216 минава оттам.

— Какво?

— Автобусът — засмя се Калин.

— Ааа! Добре! Хайде да слизаме долу.

Момчета слязоха долу, за да хапнат.

— Умирам от глад, братле — каза Тео.

— С всички ни е така, тоест и аз.

— Леле!

— Ама оти окаш?

— Тази да не стана на сандвич!?

— Тук съм, не мрънкай.

— Оооо, любима!

— Не се подмазвай. Чух те.

— Ааа, моля ви! Вместо да се карате, може да отворите пликите.

Тримата започнаха да хапват. Калин избърза да се нахрани, за да отиде на работа. На излизане Тео започна да прави неща, типични за пра баба.

— Братле, чакай малко.

— Да не си нова година, за да те чакам?!

Той се върна с кана вода и след като Калин излезе той я изсипа на улицата.

— Да ти върви по вода и умната.

— Е, ако не е умната, ще е русата.

* * *

Още щом се събуди Вики се обади на Краси.

— Събудих ли те, захарче?... О, извинявай. После ще ти звънна... Защо къде ще ходиш?... Оййй и какво ще работи моето момче?... Барман?... Не знам, сигурно ще ти отива... Да дойда ли с теб?... Както искаш, после мини през нас... И аз теб, до после.

* * *

В едно отдалечено местенце имаше един приют за изоставени деца. В него всички живееха заедно, без значение възрастта. Това обаче

не беше място, което се грижеше за децата, а напротив. Това е най-лошото място, където някой може да попадне. Там възпитателите не гледаха да се грижат за децата, а просто да дойде петнадесето число на месеца, за да си вземат заплатите. На това място абсолютно всеки ден се случваха ужасни неща. Като започнем от обиди, минем през побоища и стигнем до брутални изнасилвания... както на момиченца, така и на момченца. Съвсем скоро там беше настанено едно момиче, което, макар че беше на около 7 години, не можеше да говори. Беше претърпяла сериозна травма. Всичките в дома не знаеха как се казва и затова ѝ дадоха ново име — Кристина. Там живееше и едно 16-годишно момче, което се казваше Филип. Може да се каже, че той беше шефът на килията. Наистина си беше килия. Всичко се случваше по неговите правила. Всички му играеха по свирката, защото в противен случай... може да се досетите.

Днес на негов прицел беше малката Криси.

— Ей, кукло — каза ѝ той. — Ставай.

Тя горката стана, без да каже нищо. Беше много изплашена. Целта му беше да ѝ вземе храната, защото порцията, която му се полагаше, определено не му стигаше. Нормално! Някакъв бъркоч с филия стар хляб за 16-годишен? Не се връзва.

— Виж, малката. Досега все се лишавах. Някога искал ли съм нещо от теб?

Тя поклати глава, което значеше „не“.

— Не съм, точно така — каза Филип, разхождайки се из стаята. — Само от теб лошо не съм видял.

Криси го погледна с въпросителен поглед. Искаше да разбере какво иска този от нея и той сякаш я разбра.

— Днес няма да закусваш и обядваш, нито пък вечеряш.

— Но... Аз... Гладна съм. Ще кажа на госпожата.

— Абе, ти чуваш ли ме к'во ти приказвам.

Последва един шамар, след което тя направо падна на земята.

— Днес няма да ядеш? Ясно ли ти е, ве?

— Брат, спри се — обади се Ради, приятел на Филип, който също пострада.

— Колко пъти трябва да ти казвам, че когато говоря, не трябва да ме прекъсваш. Криси изяде още няколко шамара и ритника докато най-

накрая се съгласи да остане гладна. Горкото момиче не спря да плаче. Болеше я страшно много.

* * *

Калин вече беше пристигнал в заведението. Там го очакваше Михаела момичето, на което беше наредено да го чака. Тя се приближи до него и двамата се здрависаха.

— Ти трябва да си Калин, нали? Аз съм Михаела. Много ми е приятно.

— И на мен също. Шефът къде е.

— Наложих се да излезе, защото има важна среща. Нареди ми аз да те запозная с работата тук.

— Ами добре. Да започваме.

— Брат, по-яка работа няма да си намериш, повярвай ми.

— О, така ли?

— Абсолютно! То тук това не е работа, а клуб „Веселие“. Сеш се.

— Е, ти пък още малко ще кажеш, че съм попаднал в рая.

— Няма да го кажа, защото тук е по-хубаво. Персоналът е много як, шефа също. Ще ти хареса... Така... Да ти покажа твоето място, заведе го близо до бара.

— Виж сега, — започна Михаела — тук зад това прозорче са готвачите. Виждаш това устройство, нали?

— Какво за него?

— На него маркираш поръчките и нашите готини готвачи ги приготвят, след това ги взимаш и ги носиш на драгите ни зрители, демек клиентите.

— Да, такива имаше и в Америка.

— Е, значи не ти е напълно непознато. Хей, виж. Дойдоха клиенти... Хайде, ти си. Вземи — каза му тя, подавайки му устройството, на което се записваха поръчките. Калин си сложи престилката и отиде до първите си клиенти.

— Добър ден! Какво ще желаете?

Изрече тези думи с много сладка усмивка, което накара клиентите да му оставят доста голям бакшиш. След тези имаше и още,

пак бакшиш. Първият му работен ден мина много добре. През цялото време си говореше с красивата и адски печената Михаела. Тя беше на 21. На този ден нямаше много работа и затова бяха само двамата и готвачите. Иначе да. Персоналът беше огромен и също доста забавен. Преди да затворят Михаела и Калин седнаха да хапнат.

— Ммм — измрънка той.

— Харесва ли ти?

— Да, много.

— Е, да! Нормално. Все пак са нашите готвачи, не на тия изроди отсреща.

— Не говори така бе, момиче — каза през смях той.

— Така де! Всеки казва, че тук е по-вкусно.

— Е, не знам.

— Както и да е. Ти с колата ли си? С какво ще си ходиш.

— Каква кола? Аз едвам събирам да си купя една баничка, ти за кола ми говориш.

— Ти сериозно ли?

— Така де! Днес започнах работа.

— И с какво ще си ходиш!

— Ами с каквото дойдох, тоест с автобуса.

— Къде живееш?

— В Бояна.

— Яко!

— Къщата е на мой приятел.

— Ако искаш, ще те закарам.

— И ти ли живееш там? Не съм те виждал.

— Не, но минавам оттам.

— Ясно. Ами не мога да ти откажа.

— Ами тогава ако си се нахранил, да тръгваме.

— Да вървим.

* * *

В дома на Тео положението беше леко напечено. Симона е скандал!

— Не ми обяснявай — викаше Мони. — Мисля, че този дом е наш. Не сме социални грижи, за да прибираме хора от улицата.

— Той е мой приятел.

— Мен к'во ме интересува к'ъв ти е. На мен не ми е никакъв, тъй че да си събира парцалките и да се маха.

Тео започна да се ядосва.

— Искаш да го изгоня, така ли?

— Да, точно така!

— Хубаво! Гоня го и къде отива? На улицата. Няма си никой и нищо.

— Абе, мен к'во ме интересува т'ва? Нали аз си имам. Не ме интересуват другите.

— Е, не! Не мога да те позная.

— Виж, сега като си дойде му казваш, че майка ти ще идва и го гониш.

— Луда ли си? Не мога да го направя.

— И защо да не можеш?

— Приятели сме от деца. Само с него съм се карал последно в детската градина.

— Не мога да повярвам — каза тя, отивайки в стаята, където набързо си събра багажа.

— Почакай. Какво правиш?

— Ти изобщо не ме обичаш. Нямам работа в дома на човек, който не ме обича.

— Стига глупости. Казах ти, че не мога да постъпя така с него. Сърце не ми дава.

— Тъкмо мислех да ти кажа да избереш един от двама ни, но ти вече избра... онова бедняче. Аре, много ти здраве — каза тя, затръшвайки вратата.

Точно когато излезе от къщата се засече с Калин.

— Какво става, Мони? — попита я той. — Отиваш ли някъде?

— Отивам, да — отвърна хладно. — Отивам на почивка.

И двамата продължиха по пътя си. Калин влезе в къщата и видя разстроения си приятел, който вече ронеше сълзи. Страшно много обичаше приятелката си, както и Калин.

— Братле, какво ти е? Какво е станало?

ГЛАВА 7

Симона се прибра при майка си, само за да си остави багажа, след което излезе. Жената искаше да разбере защо е толкова нещастна, но не успя. Въпреки че не си падаше много по алкохола, днес ѝ се искаше да се напие. За целта отиде в близкия бар, където преди няколко часа беше започнал да работи Краси. Тя влезе и веднага отиде на бара.

— Едно голямо, моля.

— Веднага.

Краси и наля, след което ѝ подаде чашата с усмивка. Вики също беше в заведението. Имаше нужда да си оправи грима и затова отиде в банята. След като изпи първата чаша, Симона поиска и втора.

* * *

Калин си остави нещата на масата и се приближи до Тео.

— Братле, какво ти е? Защо не говориш с мен.

— Не — усмихна се той. — Няма ми нищо, добре съм.

— Лъжеш. Нещо с Мони ли? Да не сте се скарали? — попита го Калин и се замисли. — Ами да! Аз я видях. Каза, че отива на почивка.

— Така ли ти каза?

— Да... Оф, човек!!! Няма ли да ми кажеш какво става?

— Ами взе си багажа и отиде на „почивка“.

— Тео, сериозно те питам... За какво се скарахте.

— Не мога да ти кажа. Зарежи. Как мина първия ти работен ден.

Калин разбра, че няма да му каже и думичка относно раздялата.

— Много добре. Хареса ми. Ако знаеш колко бакшиши изкарах.

— Хах! Колко, ве?

— Е, две стотачки.

— На това ли викаш много? Виж в сейфа ми колко имам.

Последва мълчание, което Тео наруши.

— Братчето ми, извинявай!!! Не исках да прозвучи така.
— Как?
— Забрави. Нищо не съм казал. Гладен ли си?
— Като вълк.
— Аре тогава да излезем да хапнем.
— Къде?
— Ами не знам, в някой ресторант.
— Аз и ти?
— Защо какво има? Ще ядем, споко.
— Малко педалско.
— Аз и без друго вече нямам гадже, така че.
Калин го изгледа странно.
— Шегувам се бе, шмати.
— Добре, добре. Ако ще ходим, хайде.
Двамата излязоха.

* * *

Вики вече беше дошла и успя да се запознае със Симона, която вече гледаше като дрогирана. Мони каза защо е тук и тя ѝ съчувства... По едно време на дансинга излезе едно много яко момиче.
— Ох, че си секси — каза си наум Краси.
Вики като я видя изтръпна.
— Беб, беб...
Какво има, захарче?
— Това е тази... Тази от снимката.
— Коя снимка?
— Нали когато дойде в нас за пръв път ти показах една снимка на лаптопа.
— Да, и?
— Това е тази, дето е спала с Калин.
— Нямаше да се сетя.

Въпреки че вътрешно му се искаше да я забие и да си легне с нея, той се усети, че не бива да разочарова момичето, което толкова му вярва и го обича. И да! Това беше Бориса. Тя бе с доста предизвикателно облекло и всички мъже точеха лиги по нея. Искаха да

преспят с нея, което всъщност не беше трудно. Само трябва да имаш пари, много пари. Краси не можеше да се владее. Нещото, което спаси връзката му беше това, че смяната му свърши. Той се прибра в дома си, Вики в нейния, а Симона осъмна на бара.

* * *

На сутринта Калин стана и изпържи филийки, за да закусят с Тео. Бяха отлични съквартиранти. Бедният милионер много му помагаше за къщната работа, нищо че Тео можеше да я върши сам, защото не работеше...

Калин се оправи и тръгна за работа. Точно пред къщата го чакаше Михаела.

— Изненада — каза му тя.

— Какво правиш тук? — отвърна изненадано той.

— Е, виж какъв си. Не се ли радваш да ме видиш? Дойдох дотук заради теб, а ти...?

— Неее... Просто се изненадах като те видях.

Михаела му се усмихна.

— Дай гуш.

Двамата се прегърнаха, след което се качиха в колата и потеглиха.

Няколко часа по-късно

Докато Калин обслужваше поредните клиенти в заведението влезе Симона, все още пияна, приближи се до него и му шибна два шамара.

— Доволен ли си, а? Доволен ли си?

— Почакай, бе! Какво правиш? К'ви ги вършиш.

— Я не ми викай, бедняче такава.

Калин я хвана здраво за ръката и я изведе навън.

— Какво си мислиш, че правиш.

— Много добре знам какво правя.

— Аз не мисля така. Виж се на к'во приличаш само. Е, онова куче изглежда по-добре от тебе.

— Я внимавай как ми говориш, щото ако не знаеш, си много под моето ниво.

— Абе, ти си... ти си... Нямам думи. Сега разбирам защо Тео те остави.

— Сигурен ли си, че разбираш.

— Абсолютно.

— Ще ти светна лампичката сега. Причината си само ти. Ти и само ти, никой друг.

Калин се засмя.

— Ти си луда, не си добре. Иди при някой психиатър да те прегледа... или не. Направо иди в лудницата.

— Ей, натрапник такъв. Откакто дойде в дома ни с Тео постоянно се караме... Заради теб го оставих. Навлек!

Калин се сети, че той му беше казал, че не може да му каже. Почувства се унижен и отблъснат. Влезе в заведението разстроен и веднага отиде при шефа си, който беше доста възрастен.

— Ела, седни.

Калин седна.

— Шефе, имам една молба към теб.

— Кажу ми, момчето ми?

— Вижте... знам, че ще прозвучи доста нагло, но спешно ми трябват пари. Не кой знае колко... Към 200 лева.

— Please, stop! Как си я представяш тая работа? Идваш вчера и днес ми искаш пари. Ако веднъж ти дам, ще ти стане навик. Не може! Пари на 15-ти. Сега отивай да работиш.

Калин излезе доста разстроен.

— Хей — повика го Михаела.

Калин се приближи до нея.

— Какво ти е? Защо ходи при шефа.

— Не е важно.

— Пари ли ти трябват?

— Оф, не питай. Трябва да си наема квартира. От почти два месеца живея у разни хора.

— Еййй, защо не ми каза по-рано. Кажу сега, колко ти трябват.

— Аз имам в мен около 100... не знам... Може би към 200 още ще ми трябват. Михаела бръкна в джоба си и му даде 1000.

— Не се излагай! Не може да живееш в празен апартамент, нали ще луднеш. Наеми си квартира и си купи поне един телевизор. Аз имам разни неща вкъщи, които не ползвам, ще ти ги дам.

— Не ми трябва чак толкова. Няма да мога да ги върна направо. 200 ми стигат.

— Стига глупости. На теб са ти нужни. Не се притеснявай, аз не бързам. И като наемеш апартамент ме покани да го видя, ще ти помогна с обзавеждането.

Вечерта Калин се прибра леко уморен. Не можеше да повярва, че са останали такива добри хора. Момичето му помогна толкова много... Калин имаше план, който успя да осъществи... Преспа за последен път в къщата на Тео, а на сутринта си събра багажа и излезе без никой да разбере.

ГЛАВА 8

Мина една година, през която се случиха много неща...

Вики реши да напусне дома на майка си, както и този, който ѝ беше подарил баща ѝ, защото искаше да живее заедно с гаджето си Краси...

Калин започна да има чувството, че някой постоянно го следи и не грешеше. Зад него непрекъснато вървеше Георги — човек, който той изобщо не познаваше. Младото момче беше обвинено, че е искал по-висока цена на клиентите, което не беше вярно, но въпреки това шефа го уволни. Уволни го, точно когато трябваше да си плати наема. Собственикът на апартамента веднага го изгони. Добре, че беше Михаела, която веднага го приюти в дома си. В съседния апартамент се нанесе и Георги, което на Калин му се стори, че не е съвпадение. Какво искаше от него?

Симона и Тео се сдобриха.

Краси беше започнал да изневерява на Вики, с която му падне. Една вечер той се прибра пиян вкъщи и я изнасили. Тя веднага го напусна и се върна при майка си. Калин беше решил да напусне дома на Михаела, но тя го спря, казвайки му, че го обича. Последва див секс и нова връзка.

Докато разговаряха за нормални неща, Симона разбра от Вики, че Калин има жив дядо.

След обвиненията Краси реши да отиде на море с любовницата си Бориса.

Георги осинови момичето от приюта и започна често да я оставя на Калин. Бяха се сприятелили.

Имаше един мъж, който лежеше в затвора за убийство, което всъщност не беше извършил. След 20 години лежане го пуснаха и той започна да търси семейството си.

Надявайки се, че се е променил. Вики реши да прости на Краси и дори се сгодиха.

Георги преби малкото момиченце пред очите на Калин, след което то отново отиде в дома.

Калин най-накрая се беше решил да отиде на гроба на майка си. Взе Михаела със себе си.

Краси и Вики не спираха да се карат. Причината — проститутката Бориса.

Калин започна работа като санитар в градската болница.

Бащата на Вики загина в самолетна катастрофа.

Калин отиде отново на гробищата и видя нещо странно. Те бяха изровени и напълнени с бележки „Б.И.“, каквито беше намерил и в дома си.

Краси продължи да изневерява на Вики.

Калин намери същите бележки и в моргата на болницата.

Симона каза на Тео за дядото на Калин докато обядваха в заведение. Отивайки до банята, Тео беше намушкан с нож, без да се разбере от кой. За щастие се възстанови бързо.

Ивайло отиде при баща си, който му каза къде е семейството му.

Калин предложи брак на Михаела. Тя веднага прие.

Тео каза на Калин за дядо му и той видимо се обърка...

ГЛАВА 9

Калин имаше рожден ден. На гостите им беше много весело, но не и на рожденика. Той чакаше да дойде Тео, за да му каже къде се намира Данчо, неговия дядо. След около двадесет минути той дойде.

— Живее в някакво село — каза му Тео. — На около 100 км оттук.

— Окей! Може ли да взема колата ти?

— Пази се — каза той, подавайки му ключовете.

— Хей, почакай — чу се гласа на Михаела. — Аз ще дойда с теб.

— Не, моля те! Недей да идваш. Боя се, че ще стане нещо. Нали помниш какво направиха на Тео.

— Е, стига де! Ако ще мрем, нека да бъдем заедно.

Двамата потеглиха и след около час и нещо стигнаха във въпросното село. Беше много тихо и спокойно. Двамата отидоха на адреса, който имаха и почукаха на вратата. Отвори им един много възрастен мъж.

— Ей сега, деца! Почакайте ме отвън на беседката.

Калин и Михаела седнаха там.

— Вълнуваш ли се? — попита го тя. — За пръв път ще говориш с него...

— Не, просто ми е интересно какво ще каже. Каза, че било важно... Да видим.

— Тихо, идва.

Данчо взе един стол и седна до тях.

— Много си се променил. Станал си голям мъж...

— Така е.

— Няма да те бавя. Повиках те, за да ти кажа нещо много важно.

— Слушам те, дядо.

— Иван, онзи мъж... Нали се сещаш.

— За баща ми ли говориш?

— Да... той всъщност...

— Той какво?

— Той... Той... Ще бъда директен... Той не ти е истински баща.

— Ти луд ли си? — засмя се Калин. — Как не те е срам да говориш така, след като вече не е сред живите.

— Виж, ще ти кажа самата истина, ти избираш дали да вярваш... Преди майка ти да се ожени за този изверг, тя имаше връзка и дори беше забременяла. Твоят баща не е Иван, а моят...

Дядката не успя да довърши, защото беше прострелян право в сърцето и почина веднага. Калин се изправи и се обърна... нещо, което не трябваше да прави... Човекът, който мислеше за свой баща беше жив и без да му мигне окото го простреля няколко пъти в главата. Михаела се изплаши до смърт. Опита се да свести гаджето си, но той не помръдваше... тя дори не долавяше пулсът му.

ГЛАВА 10

От риск да не бъде хванат Иван реши да избяга, знаейки, че Михаела ще го предаде. Мислеше си да убие и нея, но беше сигурен, че полицията вече пътува. Той се качи в колата си и потегли. Не след дълго чу сирените на няколко полицейски коли.

— По дяволите! — каза си той. — Ах, ти... Малка кучка... Леле. Ще дойда и ще те убия със собствените ми ръце.

Той не беше планирал нещата така, както се случиха. Искаше един от хората му да убие старчето, а Калин изобщо да не беше идвал там, но...

За негово щастие въпросната сирена не беше полицейска, а тази на бърза помощ. Доста му олекна като видя линейката... Вече се беше сетил как да излезе от ситуацията.

Михаела цялата трепереше. Опитваше се да свести приятеля си, но без успех.

Той не издаваше никакъв признак за живот. Около главата му се беше събрала огромна локва кръв. Момичето се боеше, че няма да може да издържи докато дойде линейката. Боеше се, че ще си отиде... За щастие линейката дойде бързо. Лекарите веднага натовариха ранения младеж и потеглиха заедно с Михаела. Тя държеше ръката му и му говореше.

— Ще се справиш! Всичко ще свърши! Пак ще бъдем заедно! Ще видиш. Само не се предавай, чуваш ли ме? Да! Аз знам, че ме чуваш. След малко ще стигнем в... Тя не успя да довърши, защото лекарите я отместиха от мястото ѝ, за да са по близо до ранения. Мониторите показваха, че той няма пулс, Михаела също разбра.

— Докторе? Какво става?... Попитах ви нещо. Кажете ми какво става.

— Госпожице, моля ви, отдръпнете се.

Тя направи място на лекарите.

— Колега, не усещам пулс.

— Включи онази система, бързо!

Михаела стоеше и се молеше на бог всичко да бъде наред.

— Пулс на нула.

— Сърдечен масаж... Едно, две, три... Едно, две, три.

— Без промяна. Какво ще правим.

Главният лекар замълча.

— Колега, губим пациента.

— Какво става? — попита през сълзи младото момиче. — Как е той? Какво му е?

— Успокойте се! Всичко ще бъде наред. До 2–3 минути ще сме в болница.

— Защо я лъжеш, че всичко не е наред? — прошепна другия лекар.

— Ще се оправи.

— Ти луд ли си? — продължи да шепне той. — Има още бая път, а момчето си отива. Направи нещо.

— Електрошок! Бързо.

— В тази линейка няма.

— Карай! Бързо, карай.

Гаджето на раненото момче се приближи до него и го хвана за ръка.

— Дръж се. Не ме оставяй, чуваш ли ме? Недей! Моля те, недей!

ГЛАВА 11

Часът беше 02:27. Вики лежеше по прашки и сутенен на спалнята в новия апартамент на Краси, който беше доста луксозен. Беше пръснал луди пари за обзавеждането. Винаги по това време на нощта той си взимаше душ, защото ежедневния му график в този час беше все същия... секс. В банята му беше пълно с всички световноизвестни марки хигиенични и козметични продукти. Краси беше бетер момичетата. Грижеше се за външния си вид дори повече от тях. След около десет минути той излезе от банята по хавлия и отиде при гаджето си.

— К'во става, маце?

— Чакам те.

Той се наведе и я щипна по бузките... на лицето.

— Оййй! Защо ли ме чакаш?

— Спи ми се. Искам гуш.

Той се засмя с цяло гърло.

— Първо влизаш с мене гола пак да си взема душ и докато те къпя в дупето ти ще има много муш, и чак след това ще получиш в леглото гуш — пак се засмя. — После пак кажи, че не ме бива по поезията.

— Това не е поезия. Това е показател.

— Показател на какво?

— На какво ли? Чакай да помисля... А! Сетих се! Показва, че имаш мръсно подсъзнание.

— Завиждаш. Вместо да се радваш, че измислям такива рими, ти... Кой знае. Може някой ден да стана известен рапър. По-добър от Еминем.

— Стига си се лигавил. Спи ми се. Ела да си лягаме.

— А ти стига си ми се дърпала. Чука ми се. Почваме ли?

— Утре за закуска. Сега лягай.

— Добре, лягам.

Краси легна върху нея и започна да я целува.

— Стига де — смееше се тя. — Имам гъдел.

Телефонът звънна.

— Беб, почакай. Може да е мама.

Все да чакам.

Вики вдигна.

— Кажи, Тео — Краси изви вежди. — Какво е станало пак?... В болница ли?... Е, и аз к'во трябва да направя?... Няма да дойда. Откакто скъсахме той дори не ме поздравява... Казах „Не“. Лека нощ.

Тя затвори телефона.

— Какво стана?

— Калин...

— Оф, пак ли това бедняче. Та, какво за него?

— В болница е.

— Опа — извика той. — Стана ми интересно. Кажи какво е станало. Почакай! Нека да позная... Опитал се е да открадне хляб и лютеница, но не е успял и са го пребили от бой. Сега е с 261 шева на главата.

Двамата избухнаха в смях.

— Все тая — каза Вики. — Не ни засяга. Негова си работа.

— На теб какво... да не би да ти стана жал за него.

— Не говори глупости. Защо да ми е жал за тоя.

— Някога си го обичала.

— Е, сам го каза. „НЯКОГА“.

— А сега не го ли обичаш.

Стига глупости. Аз обичам само теб.

— Признай, че при първа възможност би се върнала при него.

— Ха! Как ли пък не. За какво ми е момче, което не може да ми купи дори едно кафе... Чакай малко... Ти да не би да ревнуваш... Дааа! Ревнуваш.

— От тоя ли, бе! Моля ти се.

— Добре, както и да е. Да си лягаме.

— Няма пък!

— Така ли!? И какво ще правим.

Краси й се усмихна.

* * *

В болницата всички бяха доста тъжни, най-вече Михаела. Не спираше да си спомня онзи момент... Моментът, в който видя пръсната глава на гаджето си, както и кръвта, която хвърчеше от нея... Беше ужасно...

Тео се приближи до нея с бургер в ръка.

— Цял ден не си яла нищо — каза ѝ той. — Хапни.

— Не искам, не съм гладна...

Последва дълго мълчание.

— Виж само какво стана — продума Тео. — С какво го е заслужил!?

— И аз това се питам.

Михаела не успя да сдържи сълзите си и заплака.

— Стига, недей да плачеш. Моля те, недей.

— Какво друго мога да правя. Да вляза, да изключа системите и да се метна от покрива на болницата ли. Това ли? Няма да е зле.

— Стига! Аз изгубих всякаква...

— Добър вечер, младежи — чу се гласа на полицаия, който трябваше да дойде. Всъщност вечерта не е никак добре, но...

— Така е — отвърна Тео.

— Кой е бил на местопрестъплението?

— Аз — излъга Тео. — Всъщност тя беше там, но аз ще говоря вместо нея. Зная какво се е слу...

— Как така ти ще говориш вместо нея? Да не си ѝ секретарка. Аман!... Хайде, момиче. Ела с нас.

— Казах, че аз ще дойда. Не виждаш ли, че е в шок.

— Тео, стига. Аз бях там, така че аз ще говоря. Благодаря ти все пак.

* * *

Сексът вървеше по мед и масло. Въпреки дърпането на Вики, решението на Краси успя да наддее. На нея определено ѝ харесваше мургавото, или по-скоро препеченото му мускулесто тяло.

— Гот ли ти е, а? — изръмжа той.

— О, да. Не спирай.

Краси се засмя, след което ѝ пусна език и каза:

— Аййй, стига толкова.

— Да бе! Не е честно.

— Спи ми се. Лека нощ.

— О, не си познал.

Тя се качи върху него и... дий коньо.

— Кучка го играеш.

Той забърза темпото, което я накара да се откаже, защото тия сантиметри... хах!

— Je t'aime! — каза тя.

— Ко каза, ко?

— Обичам те.

— Подмазвачка, айде заспивай.

* * *

След около един час Михаела вече беше започнала да дава показания...

— Така, госпожице. Каква работа имахте в това село?

— Калин трябваше да се срещне с един човек. Точно когато беше запалил колата и се канеше да тръгне, аз реших да отида с него и добре, че отидох.

— Вие познавахте ли този мъж, преди да отидете там, имал ли е врагове?

— Не. За пръв път го видях..., а и за последен, но ми направи добро впечатление. Не ми се вярва такъв човек да има врагове.

— Какво имате предвид?

— Ами, човекът живееше на село. Грижеше се за голямата градина, както и за десетки животни. Личеше си, че по цял ден се занимава с това. Стори ми се доста свестен човечец.

— А ранения?

— Не ви разбрах, какво за Калин?

— Той познавал ли е починалия мъж?

— Вижте, малко е сложно. Данчо, така се казва човекът, е дядо на гаджето ми, но никога досега не го е виждал.

— Защо не го е виждал?

— Не знам. Калин дори не знаеше, че има дядо.

— Добре, добре. А как се озовахте там.

— Тео..., най-добрия приятел на Калин, е разбрал, че има дядо, който го търси, за да му каже нещо много важно. Отидохме да разберем какво е.

— И какво беше?

ГЛАВА 12

Разпита продължи дълго. Неведнъж спираха заради Михаела, която няколко пъти се заплака. Когато приключиха Тео ѝ предложи да отидат в дома му, тя се съгласи. Гаджето му беше при родителите си.

* * *

— Хаха! — смееше се току-що събудилата се Ивета. — Това е страхотна новина... Е, стига де. В днешно време кой не е егоист... Разбира се, че се радвам. Да пукне дано... Какво стига? Няма стига. Не искам Вики да мисли за него. Ще пореве ден-два и толкова... Ами, да. Краси ми е симпатичен, а и... тъпкан е с пари, знаеш... Не е беден като Калин. Хаха!... Добре, както и да е. Ще се чуем по-късно.

Тя затвори телефона, преоблече се и тръгна към болницата.

* * *

Михаела отиде в болницата и веднага се запъти към стаята на Калин.

Тръгна да влиза, но се спря.

— Защо спиращ? Влез — каза той, който... странно, беше зад нея.

— Беб? Ти си... Тиши? Добре си... Благодаря ти, боже.

— Попитях те нещо. Защо не влезеш? — изкрещя той и Михаела изтръпна. — Почакай! Май се сецам. Нямаш смелост. Съвестта те гризе, знам... Ти си виновна. Ти и онзи нещастник Тео. Вие сте виновни, че бях на смъртно легло. Искахте да умра, ама не стана. Няма как да стане. Виждаш ли този сандък? Михаела погледна големия сандък, без да каже и думичка.

— Виж го добре — продължи Калин. — Вътре е една част от тялото ми. Радваш ли се? Да, разбира се.

— Стига! — изкрещя тя. — Не искам да те слушам.

Михаела влезе в стаята и изписка с цяло гърло. Видя органите и частите от тялото му по целия под. Тялото на Калин пак застана пред нея.

— Виж ме! Запомни това лице. Аз ще бъда твоя кошмар. Заради вас умрях. Вие ме пратихте там, тикнахте ме в лапите на смъртта. Вие сте виновни.

Той започна да я души.

— Пусни ме. Остави ме.

Михаела стана рязко от леглото, което накара Тео, който беше в другия край на стаята, да се събуди.

— Добре ли си? — попита я.

— Тео, Калин е мъртъв.

Я не се филмирай. Сънувала си.

— Сънувах същия сън, ден преди да убият мама.

— Престани да говориш глупости. Не си Ванга.

— Аз и ти сме виновни. Ние! Разбираш ли?

— Не искам да те слушам. Отивам в болницата, идваш ли?

— Не, няма да дойда. Няма смисъл.

Макар че му се струваше странно, той също се разтревожи. Оправи се набързо и излезе.

Михаела беше изпаднала в ужас. Започна наистина да изпитва вина за случилото се. И наистина! Ако не бяха започвали да се ровят в миналото, сега надали Калин щеше да бере душа. Единственото нещо, което знаеше и чувстваше, беше, че тя има вина за всичко това.

* * *

За разлика от спящата красавица Виктория, красивият ѝ принц отдавна беше станал. Той стоеше в хола и си ровеше във фейсбука. Сред многото покани за приятелство имаше една, която силно привлече вниманието му — Borisa A.

— Опа — каза си той.

Краси веднага я прие и тръгна да ѝ пише, но видя, че тя вече му е писала и плюс това беше на линия. Толкова рано? Хмм... Чатенето започна.

Borisa A.: Хей, готин! Знам, че миналия път ти хареса. Да се видим пак?

Krasi M.: Оххх, каква си. Още не си станала, а вече мислиш за секс.

Borisa A.: Не се прави, че не искаш. Това, което оная подмазвачка ти прави нощем, аз го мога 100 пъти по-добре... знаеш!

Krasi M.: Ти сега къде си?

Borisa A.: Току-що се изкъпах. Ако беше тук, можеше да се насладиш на гледката, ама те няма. Както и да е. Аз отивам на работа. Довечера ще те чакам в клуба. Не забравяй Bye!

* * *

Ивета пристигна в болницата и веднага спря един лекар.

— Извинете, късно снощи е било прието едно момче. Казва се Калин. Къде мога да го открия?

— В интензивното, на третия етаж.

Тя веднага се запъти натам. Отвори вратата и точно когато щеше да влезе я спря един доктор.

— Какво си мислите, че правите госпожо?

— Дойдох да видя болния, нима е забранено?

— Моля ви, напуснете. Не се допускат чужди лица до пациентите.

— Аз не съм „чуждо лице“. Аз съм негова майка. Нека вляза, моля Ви. Мъчно ми е за детето.

— Но само за пет минути.

— Само за пет минути.

Ивета така се беше вживяла, че направо заплака... Тя влезе и го погледна в очите.

— Да! — започна тя. — Хубав си, умен си, но нямаш пари. Хаха! Ще ти кажа нещо съвсем откровено. Съдбата наистина си е избърсала дупето с тебе. Има господ, аз знам. Видял е що за стока си и затова сега неприятностите те стигат едно след друго. Ще излъжа, ако кажа, че не се радвам. Умри! Чуваш ли, умри. Не искам дъщеря ми да има нищо общо с бедняци като теб. Ти сам знаеш, че никоя няма да те вземе такъв... беден. А! Само онази къдравелка. И тя е същата като теб... Имам една оферта за теб. Ако приемеш, ти ще си доволен, аз още повече... Ще изключва системите и така ще те отърва от всички мъки... Искаш ли? Вики не спира да мисли за теб. По цял ден ми говори какъв идиот си.

От очите на Калин започнаха да се стичат сълзи.

— Какво? Плачеш ли? Но как? Нали си в „кома“?! Или това е поредният ти план да привлечеш вниманието на дъщеря ми... Няма да стане. Всичко ще свърши. Моите ядове и твоя „скъп“ живот. Тук и сега. Няма чакай.

Докато Калин плачеше, защото не можеше да прави нищо друго, Ивета започна да изключва многото системи. Една по една.

ГЛАВА 13

Иван и Георги бяха в един склад и обмисляха вариант как да изчезнат от страната. Убиецът беше доста нервен и не спираше да крещи.

Спри да ми викаш — ядоса се накрая Гошо. — Ти си виновен за всичко. Хубаво, видя сметката на старчето, но защо ти беше да стреляш по Калин.

— Не исках да застрелям него. Той ми трябва.

— Тогава защо стреля отново.

— Исках да пръсна тиквата на онзи вампир, но онова копеле стана и...

— Какво мислиш да правиш?

— Правиш? Не забравяй, че и ти си с мен. Заедно започнахме всичко това, заедно ще го приключим.

— Бате, аз не искам. Започна да става опасно. Имам жена и деца... не ми се влиза в затвора.

— Страхливец!

— Хайде, аз тръгвам.

Иван го хвана и го бутна на земята. Последва ритник.

— Не се опитвай да бягаш, защото в противен случай... ще отидеш да правиш компания на онзи глезанчо Калин.

* * *

На централната ЖП гара пристигна влака от Солун, от който слезе 32-годишния Димитър. Той беше отишъл там заради една полицейска операция. Да, той беше полицай. Тъй като нямаше къде да отиде, а и не му се даваха пари за хотел, той реши да звънне на своя приятел Тео.

* * *

Когато телефона му звънна той тъкмо влизаше в болницата.

— Ало — вдигна той. — Да, аз съм... Хмм... И откъде ме познаваш?... Идиот! Трябваше с това да започнеш — Тео стигна до стаята на Калин. — Дошъл си?... Добре, ела в нас. Ключовете са под саксията... Окей, разбрахме се. Сега обаче трябва да затварям. Хайде, братле. Ще се видим после.

Тео затвори телефона и се приближи до стаята. Видя как отвеждат Калин. Не знаеше къде. Трябваше да разбере...

Точно когато се канеше да попита, видя как покриват лицето му с белия плат.

* * *

Краси целуна гаджето си по бузата и тя се събуди.

— Добро утро! Отиваш ли някъде?

— Да, миличка. Днес имаме много работа и е напълно възможно да закъснея, така че не ме чакай.

— Искам гуш.

— Закъснявам. Довечера. Хайде, аз съм тръгвам.

— Bye, bye!

Той излезе и тя стана. Облече се и отиде в банята, за да си измие лицето, след което влезе в хола. Мислеше си да си направи кафе, но се сети, че прислужничката всеки момент щеше да дойде. Защо да не се възползва. Пусна си телевизора и загледа...

Сетне се сети за разговора с майка си. Тя ѝ беше казала за злополуката, сполетяла Калин. Въпреки че не се разбираха много добре, тя се чувстваше длъжна да отиде и да го види. Все пак се познават от малки деца. На излизане телефонът ѝ звънна. Беше нейната най-добра приятелка Даниела.

— Кажи, Дани... Сега ли?... Ами бях тръгнало до... По работа, но нищо. Не е чак толкова важно. Ти сега къде си... Окей, чакай ме там.

Вики си сложи очилата и шапка и излезе.

* * *

Бандата на Иван се състоеше от много хора, едни от тях бяха Калоян и Александър. Те бяха заловили Ивайло и може да се каже, че се опитваха да го изтезават. От няколко дни го държаха в една барака на място, което беше откъснато от света. Наоколо нямаше нито къщи, нито магазини. Абе, никакъв признак за живот. Това беше в плюс за Иван и в минус за Иво. В крайна сметка Иван не забрави, че преди всичко е човек. Той реши, че няма смисъл да държи копелето, както го наричаше той. Затова те решиха да го екстрадират в Германия.

* * *

Вики и Даниела бяха в мола. Разглеждаха и купуваха всичко, което видят.

— Отдавна не сме излизали — каза Дани. — Липсваше ми това.

— Кое по-точно — засмя се Вики.

— Как кое? Да харчим пари заедно.

— Леле! Опасна си!

— Онова момче от снимката, дето качи снощи...

— Красимир ли?

— Така ли се казва? Не знаех. Знам само едно. Много е готин. Искам да спя с него.

— Ъ! Ъ! Не си познала.

— Хах! Ти сигурно вече си го пробвала. Как е в леглото. Голям ли му е? Колко...

— Бла-бла! К'ви са тия въпроси. Много ясно, че съм го пробвала... Все пак ми е гадже.

— Моля? И не си ми казала?

— Кога да ти кажа? Сама каза, че не сме се виждали отдавна. Както и да е. Вече знаеш.

— И как е в леглото.

— Ами... Спи чисто гол.

— Айй! Брутално! Сигурно всяка вечер...

— Дани, престани. Като си се разгонила ходи си намери някой да те оправи. Дойдох, за да пазарувам, а не да слушам твоите глупости.

* * *

Няколко часа по-късно Михаела реши да отиде в болницата, надявайки се, че това, което беше сънувала, е просто ужасен кошмар. Веднага се запъти към интензивното, но там нямаше никой.

— Сигурно е излязъл от комата — каза си тя и се запъти към стаята му.

Не посмя да отвори вратата. Чувстваше страх... заради съня. Тя беше откачила. Не беше на себе си. Непрекъснато ѝ се привиждаха и причуваха разни неща, свързани с Калин...

След около двадесетина минути колебание тя най-сетне се реши да отвори вратата. Отвори я и какво да види? Тео седеше на леглото и плачеше, галейки възглавницата. Говореше...

— ... с теб. Знаеш! Никога не съм те предал, нито пък ти мен. Знам, че сега ако беше тук, нямаше да позволиш да страдаме, но... Теб вече те няма. Няма те. Защо ни остави?... Та, ти си толкова млад. Рано ти беше. Не биваше... Но знаеш ли... Аз съм виновен за всичко. Мишето е права. Ако не бях започнал да търся дядо ти, сега щяхме да си бъдем вкъщи, щяхме да гледаме филми и да пием бира... Съжалявам... Проклет да съм... Почивай в мир, братле. Ще те помня такъв, какъвто винаги си бил... Най-добрия човек, приятел и брат на света... Обичам те!

Тео стана и тръгна към вратата. Видя Михаела, която... Странно! Усмиваше се.

— Защо го правиш? — изсмя му се тя.

Той обаче я прегърна и отново започна да плаче.

— Няма го. Мише. Калин вече го няма.

— 1 април отдавна мина. Стига глупости.

Тео се отскубна от прегръдката, погледна я с тъжния си поглед и излезе от мрачната стая.

Тя горката излезе извън контрол и се затича към най-долния стаж, където за изключително малко време успя да намери моргата. Никой не би повярвал, че тя някога ще застане пред вратата на такава

помещение... Сега тя не само че влезе, но и започна да отвива всички тела, търсейки това на Калин.

ГЛАВА 14

Краси беше в клуба, в който работеше Бориса и я гледаше как се кълчи на високия пилон. Гледката определено го възбуждаше и вече нямаше търпение да я вкара в леглото си или както се казва... да я опъне. Тя също нямаше. Това с него за нея беше различно. С другите мъже си лягаше само заради парите, но с Краси не беше така. Даже в последно време той не ѝ даваше никакви пари, тя самата не искаше.

След десетина минутки тя се приближи до него и го целуна.

— Ти си тук. Много се радвам.

— Е, как няма да съм тук. Такава мацка не се намира лесно.

— Знам, знам.

— Тръгваме ли?

— Къде?

— У вас, на хотел...?

— Е, чакай де. Не бъди такъв.

— Какъв?

— Ами... Виж какво правиш. От вратата за краката.

— Е, ти пък... Сякаш не си свикнала.

Тя го погали по лицето.

— С теб всичко е толкова различно.

— Е, да. Готин съм, знам.

— Нещо за пиене.

— Да, ама ще прием в хотела.

— Окей, ти черпиш.

— Абе, я да седнем на бара. Виж какъв е готин.

Двамата седнаха на бара, поръчаха си по едно уиски и започнаха да пият.

* * *

Тео се беше прибрал в тях и гледаше снимките си с Калин, които бяха адски много. Малка част от тях бяха закачени на стената в хола. Гледайки ги се натъжи още повече. Спомени, спомени и пак спомени... при това прекрасни спомени. Всяка снимка имаше своята история.

Докато разглеждаше видя една, на която Калин и Вики се целуват... Той имаше нужда да сподели мъката си с някой. Поглеждайки отново към снимката, се сети за Виктория. Извади телефона си и набра номера ѝ, но телефонът ѝ беше изключен.

— Ясно — каза си той. — Сигурно си е легнала... Ще ѝ напиша съобщение.

Той отново взе телефона си в ръка и написа:

Вики, преди няколко часа научихме, че Калин е починал. Мисля, че имаш право да знаеш това... Вече го няма.

След като натисна send бутона той набра номера на покойния си приятел. Включи се гласовата поща, той това и чакаше.

— Здравсти — вървеше записания глас на Калин, което накара Тео да се усмихне. — Щом слушаш това, значи в момента оправям някоя мацка. Давай, да чуя заради какво искаше да ме прекъснеш. Идиот!

— Хаха — засмя се той. — С момиче си, а?...

Тео продължи да говори. Изля си мъката.

* * *

Михаела отви почти всички трупове. Остана само един. Все още се надяваше да е станала някоя грешка и Калин да не е завит там, но уви... Тя вдигна бялото покривало и видя красивото лице на гаджето си. Целуна го.

— Какво търсиш тук? — започна да шепне тя. — Тук не ти е мястото. Поне не сега... Хайде, стани и да си ходим вкъщи. Моля те,

беб. Искам вкъщи. Знам, че се преструваш. Ти не би ме оставил, защото знаеш колко много те обичам, че не мога без теб и не искам да живея без теб. Хайде, жабчо. Отвори очи. Всичко ще се нареди, ще видиш. Само се събуди.

Тя продължи да му говори близо два часа, след което легна до него...

* * *

Краси и Бориса вече бяха в бара на хотела. Елитната проститутка беше мъртво пияна, много повече от разбивача на женски сърца. Той реши, че няма смисъл да седи повече... Метна пияната на рамото си и се запъти към стаята им. Веднага щом влезе я хвърли на леглото и я съблече, след което отиде да си вземе един бърз душ.

След около пет минути той отпи от водата си с интересно име ART Water и пристъпи към действия. Махна хавлията и легна върху пияната си мишена... Започна да я чука по своя си брутален начин.

* * *

На сутринта се случи нещо хем странно, хем нормално. Нормално за запознатите и странно за хората, които не разбираха. Калин беше вперил очи в момичето, което беше до него. Като видя, че тя диша, започна да я бутва леко. Михаела се събуди. Цялата изтръпна и веднага се обърна.

— Калине, ти... Жив си.

Тя се опита да го целуне, но той я блъсна така, че тя направо падна на земята.

— Какво ти става? Знаеш ли колко ни изплаши.

— Къде съм? Кой са тези спящи хора. Ти коя си?

— Аз... Аз съм — Михаела беше доста обърквана и същевременно щастливи. — Аз съм Михаела, гаджето ти.

— Не те познавам. Изведи ме оттук. Става ми лошо.

Той не я помнеше. Ужас!

— Почакай! Сега ще извикам някой.

* * *

Вики спеше сладко, сладко докато не чу как някой блъска по врата. Тя стана и отвори, беше майка ѝ.

— Оф бе, мамооо — изръмжа тя. — Какво си се разблъскала. Спя, не знаеш ли?

— Звънях ти, но телефона ти беше изключен.

— Ами да! Още един признак, че спя.

— Е, извинявай, но трябваше да ти кажа нещо много важно. Новините този път са добри.

— Слушам те.

— Ти нали искаше да ходиш в Дубай?

— Да, какво? Билети ли си купила. Веднага ще си събера багажа.

— Не бързай. Нали знаеш, че баща ти, преди да почине беше започнал проекта за хотел на плажа.

— Да, и?

— Предложиха ми аз да се заема с него. Осигурили са ми един огромен апартамент.

— За пръв път да кажеш нещо смислено. Евалата.

— Как мислиш... Краси ще се съгласи ли?

— Сега ще му звънна.

Вики взе телефона и го включи. След няколко секунди видя съобщението от Тео.

— Не — каза тя като го прочете. — Не може да бъде.

Ивета я погледна с въпросителния си поглед.

— Снощи Калин е починал.

Ивета се почувства ужасно.

— Но... как така?

— Не знам. Тео не би ме лъгал за такова нещо.

— Аз... Аз... — пелтечеше Ивета. — Трябваше да се видя с шефа.

Тя излезе за части от секундата от дома на дъщеря си. Докато вървеше си говореше сама.

— Аз... Не, не! Не може да съм го направила аз. Не съм... Аз съм... Аз го убих. О, боже какво ще правя сега? Край с мен. Край.

ГЛАВА 15

Един от лекарите влезе в моргата заедно с Михаела.

Вие на луд ли ме правите. Как един мъртвец ще се съживи?
Според вас това възможно ли е?

— Стига си нареждад бе, пуяк такъв — извика Калин. —
Разкарай ме оттук.

— О, боже.

Горкичкият лекар направо припадна.

— Еш! К'во направи този?

— Припадна — отвърна Михаела.

— OMG! Хайде, изкарай ме оттук.

— Добре — каза тя, отивайки при него. — Хайде, стани.

— Ти тъпа ли си, или да? Как да стана като всичко ме боли.

— Добре, добре. Спокойно. Сега ще извикам някой.

Мишето излезе и започна да крещи.

— Ехо! Ехо! Помогнете! Някой е вкарал жив човек в моргата.

Ехо! Чува ли ме някой.

След около десетина минути викане успя да намери д-р
Красимиров.

— Какво има?

— Там, вътре...

— Но какво правите тук, това е моргата.

— Там, вътре... Там, вътре има жив човек и плюс това един ваш
колега припадна. Лекарят веднага влезе и се зае със случая.

* * *

Бориса се събуди от хъркането на любовника си.

— Бахти — каза си тя. — Хърка като няк'во порче.

Тя се опита да се завие по-добре и видя, че и Краси спи чисто
гол.

— Не! Не мога да повярвам. Вчера съм пропуснала всичко.

След кратко мислене тя вече беше готова с плана си и директно се зае. Макар че ѝ беше трудно, тя все пак успя да обърне този звяр по гръб.

— Ммм — каза си тя, след което започна да му прави френска любов. Така около 10–15 минути. След това се качи върху него и се намести, както си трябваше.

— Палавница такава — събуди се Краси. — Ненаситена кучка го караш, а?

Бориса не каза нищо. Само си стенеше.

* * *

Ивета отиде в кабинета на своя колега Сам, който доста я харесваше. Тя влезе, без да почука.

— Сам... Сам, трябва да ми помогнеш... Нищо не съм направила. Аз съм невинна.

— Почакай малко. Какво ти е? Какво е станало?

— Не съм аз. Не бях аз. Не съм го направила.

— Кое? Какво не си направила. Не те разбирам, наистина.

— Кажи, искаш ли да си с мен?

Последва мълчание.

— Отговори ми... да или не?

— Разбира се, че искам.

— Тогава да избягаме, нека се махнем оттук.

— Ще ми кажеш ли какво става.

— Докато ти обясня полицията ще ме намери и ще ме хвърли в затвора. Да побързаме.

— Каква полиция, к'ви 5 лева? Какво си направила, по дяволите?

— Убих човек — отговори тя, плачейки. — Свършена съм. Помогни ми, моля те.

— Как да ти помогна като не знам какво се е случило.

Ивета му обясни всичко и Сам се ядоса.

— Ти осъзнаваш ли какво ми казваш?

— Не исках... Не знаех, че ще стане така. Ще ме оправдаят, нали?

— Ти добре ли си с главата. Това е опит за убийство бе, жено. Защо го направи? Откачи ли?
— Стига. Недей!

* * *

Тео се събуди от позвъняването на вратата. Стана, махна албума, с който беше заспал и отиде да отвори. Беше Виктория, която беше бледа като петно. Тя веднага го прегърна и заплака.

— Кажи, че не е вярно. Кажи, че си се пошегувал с мен. Кажи, че той те е накарал, за да му обърна внимание.

Тео не обели и дума, което вбеси Вики и тя започна да го удря.

— Защо мълчиш, по дяволите? Кажи, че се крие из стаите. Хайде! Кажи го!!!

— Няма го — каза той. — Мъртъв е... Мъртъв.

* * *

След около двадесетина минути двамата бяха седнали на диванчето.

— Как е станало?

— Сърцето му е спряло и...

— Изведнъж?

— И аз се учудих.

— Не знам какво да кажа... Така изведнъж да си отиде...

— Ти ще ходиш ли на погребението?

— Абсурд. Знаеш, че изпитвам ужас от такива неща.

— Аз също няма да ходя. Още на обяд заминавам при нашите.

— В Лондон?

— Да. Тук направо се задушавам. Всичко ми напомня за него. Не мога да остана.

— С Краси също ще заминаваме след малко.

— Както и да е. Аз ще ставам, за да не изпусна самолета.

Вики си тръгна. Тео си взе багажа, качи се в колата си и потегли към летището. След около час той вече летеше за Лондон.

* * *

Минаваше обяд. Михаела беше в кабинета на доктора, който трябваше да ѝ съобщи резултатите от изследванията.

— Много се притеснявам, докторе — каза тя. — Той се държи така с мен, сякаш за пръв път ме вижда, сякаш не ме познава.

— Вижте, смело мога да кажа, че пациента се върна от онзи свят. Почти седмица не беше в съзнание. Нормално е да се държи така. Простреляли са го право в главата. Напълно е възможно да има някакви проблеми, които бързо ще изчезнат.

— Разбирам. Иначе той как е? Вече е по-добре, нали? Няма опасност за живота му?

— Не, вече няма.

— Кога ще може да си го приберем вкъщи.

— Ние можем още днес да го изпишем, но не бива. Трябва да го наглеждаме няколко дни. Претърпя доста сложна операция, знаете.

— Трябва да остане под наблюдение, разбирам. Добре, благодаря ви. Отивам при него.

Михаела излезе от кабинета на лекаря и веднага отиде при Калин.

— Беб, вече си здрав. Още малко и си отиваме вкъщи.

— Къде?

— Не ставай глупав. В нашия дом.

— Пие ми се вода.

Тя веднага взе каната, наля в чашата и му я подаде.

— Заповядай.

— Ти луда ли си — изкрещя той. — Тази е топла. Да ме убиеш ли искаш?

— Съжалявам, не знаех. Сега ще отида да ти купя.

Михаела отиде до близкото магазинче.

— Минерална вода?

— Само ART Water.

Продавачката ѝ подаде бутилката.

— Доста интересен дизайн, ще я купя.

След като взе яката бутилка тя се върна при гаджето си и му даде да пие.

— Ммм — каза той, след като отпи. — Доста свеж вкус.
Благодаря ти!
Михаела му се усмихна.

* * *

Краси вече се беше прибрал. Ровеше в телефона докато чакаше Вики да се върне. След около десет минути и това стана.

— Липсваше ми — целуна я той.

— Знам, но ти на мен повече.

— Тръгваме ли?

— Ако си си събрал багажа, хайде.

— Но... Ти не го ли събра.

— Ахх, какво си глупаче. Много ясно, че съм ти го приготвила.

Вики се държеше така, сякаш нищо не се беше случило. Краси като един истински кавалер взе двата куфара и заедно се запътиха към колата. Оставиха куфарите в багажника, качиха се и потеглиха.

— Реши ли вече къде точно ще отидем — попита го тя. — Каза към Бургас, но къде точно.

— Отвори плика, дето е пред теб.

Вики го отвори и остана без думи.

Но това... това е... Отиваме в Дубай? Аууу! Много те обичам.

ГЛАВА 16

Тео кацна в Лондон. Беше доста уморен, даже по-скоро изтощен. Не толкова от самия път, колкото от нещата, които се случиха. На него изобщо не му беше до ядене, но все пак реши да седне и да хапне, защото вече направо му се виеше свят. Влезе в един Fast Food и се приближи до витрината. Имаше от пиле мляко. Не се наложи много да избира, беше му все тая. Важното бе просто да хапне нещо.

— Един бургер — поръча той.

След около две минути той си взе сандвича и се запъти към дома на родителите си. Не им беше казал, че ще идва. Можеше да хване такси или поне да се качи на нещо, но не го направи. Искаше му се да повърви пеша. Така се сети за това:

Тримата тръгнаха по една пътечка, която водеше към едно ресторантче. След около десетина минути ходене пеша Тео каза.

— Човек, трябваше да тръгнем с колата. Заболяха ме...

— Как ли пък не! Схвана ми се задника от седене. Върви и не се оплаквай, лежляк такъв. Е, почти стигнахме.

— Дето се вика... много мина, мъничко остана — допълни Вики.

— Ъ, виж как знаеш.

След още толкова минути ходене те стигнаха. Тео веднага се приближи до масите пред ресторанта и седна.

— Релакс — каза той.

— Да, да — каза Калин. — Почини си, че след малко пак трябва да се връщаме, не знам дали знаеш.

Едва не се заплака.

* * *

Михаела се опитваше да накара Калин да си спомни нещо, но не успяваше. Страхуваше се, че той никога няма да си възвърне паметта.

— Още колко ще стоя тук? Искам да си ходя?

— О, душичка. Знам, че вече ти е омръзнало, но се налага. Все пак трябва да се справиш. Това е най-важното.

— Не виждаш ли, че съм добре. Даже да ти кажа не знам по каква причина съм тук. Хайде, заведе ми в нас.

— Но доктора каза да...

— Ти чуваш ли аз к'во ти казвам?

— Добре, добре. Не се ядосвай. Ще говоря с него.

— Побързай. Задушавам се.

Михаела отиде при лекаря, който ѝ обясни, че ако си тръгнат и се случи нещо, вината ще е изцяло тяхна, на нея и Калин.

— Готов ли си? — попита го тя.

— Тръгваме ли си?

— Да, нали това искаше?

— Леле, златна си.

* * *

Вики и Краси вече бяха в самолета. Докато гаджето му спеше, той реши да се възползва от ситуацията и веднага звънна на Бориса.

— Как си, палавнице... И аз съм добре... Не знам, но ще гледам да се върна бързо — Краси видя, че спящата красавица се събужда. — Затварям, по-късно ще ти се обадя пак.

— Скъпи, кой беше?

— Ами... майка ми... Праща ти много поздравя.

— Кога най-после ще ме запознаеш с нея. Все казваш „тези дни“.

— Ами да. Тези дни ще е.

— Много смешно.

— Добре де. Обещавам ти, че като се върнем ще те запозная с мама и тате.

— А дали ще се върнем?

— Какво искаш да каже с това? — попита я той, но не получи отговор. — Ааа! Това с баща ти... Божа работа. Животът е кучка. Всичко може да очакваш от него.

— Нали си до мен — прегърна го тя. Ще умрем заедно, това ми стига.

* * *

Няколко часа по-късно Михаела и Калин се бяха прибрали. Той беше легнал да си почине малко, след което отиде в хола.

— Ти още ли си тук? — попита я.

На Михаела хем ѝ беше смешно, хем ѝ беше тъжно. Как да му каже, че той живее в нейния дом, защото си няма такъв.

— Калине, мисля, че трябва да поговорим.

— Да говорим. Какво да говорим?

— За нас?

Той избухна в смях.

— Какво има да говорим? Ние се познаваме от сутринта, а ти вече искаш да ми станеш жена... Виж, знам, че съм готин, но така от вратата за краката... Не става.

— Поне не си загубил чувството си за хумор.

— Какъв хумор? Аз ти говоря сериозно.

Михаела се приближи до него и го попита:

— Ти наистина ли не ме помниш?

— Стига си ме питала едно и също нещо. Казах ти, че не те познавам... Ти твърдиш, че ме познаваш, така ли?

— Повече от теб самия.

— Добре. Тогава ще ми кажеш ли по каква причина бях в онази болница.

Това беше болната ѝ тема. Само като се сетеше изпадаше в ужас. Гледката отново застана пред очите ѝ и му разказа всичко с подробности.

— Ти май гледаш много филми.

— Казвам ти истината, защо не разбираш?

— Ауч! Пикае ми се. Къде е тоалетната.

— Стига си се преструвал. Знаеш.

— Не се преструвам. Откъде бих могъл да знам къде е шибания кенеф.

Михаела отпи последната глътка от ART Water и хвърли шишето по него.

— Виж какъв инат си. Ще се изпуснеш в гащите, но няма да се предадеш. На втория етаж, вдясно първата врата.

* * *

Тео вече беше в дома на родителите си. Още щом дойде си легна, без да каже нищо. Спа около 2–3 часа, след което отиде при тях.

— Тео, няма ли да ни кажеш какво ти е? — попита го Деница, неговата майка.

— Нищо ми няма.

— Е, как нищо — намеси се и Ради, баща му. — Бял си като платно.

— Толкова ли си личи?

— Хайде. Ако не кажеш на нас, на кой тогава?

— Мамо, помниш Калин, нали?

— Разбира се, че го помня. Та вие сте толкова добри приятели.

— Бяхме.

— Скарани сте. Сега разбирам.

— Не, нищо не разбираш.

— Е, стига де — намеси се бащата. — Вие сте така. Днес се карате, утре пак сте заедно. Всичко ще си дойде на мястото.

— Нищо няма да си дойде на мястото. Престанете!

— Защо, какво е станало?

— Стана това, че той вече го няма.

— Пак ли е заминал в Америка? Няма нищо, ще ти вземем един билет и ще те пратим при него.

— Хайде! — започна да крещи Тео. — Вървете и ми купете един билет. Искам при него. Вземете един, такъв за рая. Ако може, нека е еднопосочен. Отивайте, к'во още чакате. Няма ли да ми вземете.

Ради разбра за какво става въпрос и веднага го прегърна. Не му прилягаше на годините, но Тео започна да плаче като малко дете. Много обичаше Калин.

ГЛАВА 17

На следващата сутрин Михаела се събуди в доста добро настроение, макар че гаджетото ѝ реши да спи на дивана в хола, а не до нея. Няма нищо. На нея ѝ стигаше това, че е жив. Нищо друго не искаше...

Стана от леглото, облече се и слезе долу, за да приготви закуска, но изглежда някой я бе изпреварил. Калин не само беше приготвил ядене, но и го беше сервира на масата. Михаела като го видя щеше да припадне.

— Ама ти сериозно ли? — попита изненадано тя.

— Сядай. Гладен съм.

— Е, не. Не мога да повярвам. Сега Тео ако беше тук, щеше... О, боже! Трябваше да му се обадя.

— Кой е той? Гаджетото ти?

— OMG! Не. Той е най-добрия ти приятел. Ти май наистина не помниш нищо.

— Припомни ми тогава. Кой съм?

— Изчакай малко.

Михаела звънна на Тео, но той не вдигна.

— Калине, започвам да се притеснявам за теб.

— В смисъл?

— Докторът ми каза, че това ще бъде само ден-два. Наистина ли не ме помниш?

— Михаела се казваше нали?

— Да — усмихна му се тя.

— И искаш да ми станеш гадже?

— Аз съм ти гадже.

Калин се засмя.

— Ама верно ли?

— Ти как мислиш?

— И как ще ми докажеш.

Михаела отново извади телефона си, по този път отвори галерията и му показа снимка, на която двамата се прегръщат.

— Това е само прегръдка — засмя се отново той.

Михаела му се усмихна доста *мазно*.

— Добре, тогава виж този клип.

Тя му пусна едно от домашните им порно клипчета и той замръзна.

— Това е измама.

— Щом казваш.

* * *

Краси и Вики лежаха на пясъка и си говореха. По-точно тя му говореше, защото той дремеше или поне се опитваше да дреме.

— Виж, захарче — говореше му сладко тя. — Като се оженим и имаме деца ще се преместим тук. Виж колко е хубаво.

— Като ударя от лотарията обаче.

— Уби момента, доволен ли си?

— Ти го уби. Вместо да се наслаждаваме на прекрасното време и гледка, ти ми говориш някакви пълни глупости. Аз да не съм чичко Паричко, за да живея в Дубай. Ако баща ми ни ми беше дал пари, нямаше да можем да стигнем и до Бургас. Бъди поне малко благодарна.

— Оф, добре — изръмжа тя, след което тръгна към водата.

— Къде отиваш, ела тук.

— Ще плувам, недей да идваш.

* * *

Тео и родителите му закусваха. На масата имаше най-различни неща — като започнем от пържените филийки, та чак до тортички и пасти. Богата софра.

— Защо не се храниш — попита го майка му. — Виж, има от любимите ти сандвичи.

— Не съм гладен, мамо. Остави ме.

— Тео, не може така. От вчера не си ял абсолютно нищо.

— Скъпа, остави го. Недей да го притискаш.
— Но...
— Казах. Аз после ще си поговоря с него... по мъжки.
— Отивам си в стаята... А мамо, случайно да си ми виждала телефона?
— Не, изобщо.
— ОК. Ще го потърся горе. До после.
Тео се качи в стаята и започна да търси... нищо.
— По дяволите — изкрещя той. — По дяволите! По дяволите!
По дяволите! Няма го. Той се хвърли на леглото.
— Братле, къде си...!?

* * *

Сам много помогна на Ивета да се отърве от съдилищата. Благодарение на един негов приятел в болницата успя да изтрие записите от камерите без никой да забележи. Сега двамата вече бяха заедно. Имаха връзка. Каква продажница...

* * *

Калин гледаше на Михаела като болногледачка. Тя се чудеше какво да направи, за да успее да върне гаджето си към нормалния начин на живот.

— Калине, аз ще изляза за малко.
— Къде ще ходиш? — попита я той, без да откъсва поглед от лаптопа.
— Да напазарувам нещо, хладилникът е празен.
— Хубаво. Вземи едни спагети, доядоха ми се.
— Ще ти взема. Хайде, аз излизам и умната.
— Е, ако не е умната, ще е русата.
— Шегоубиец.

Михаела излезе и веднага се запъти към кабинета на д-р Красимиров. След около двадесетина минути тя беше при него и обсъждаха състоянието на Калин...

— Оф, докторе. Спрете да ме гъбаркате. Той ще си спомни ли или не? Защо не помни? Кажете нещо.

— Точно за това исках да поговорим.

— Тогава да говорим. Слушам ви.

— Изстрелът в главата му е засегнал важни части на мозъка и е напълно възможно никога да не си спомни кой е.

— Вие осъзнавате ли какво ми казвате докторе? Нали онзи ден ми казахте, че е много добре.

— Още нищо не е доказано. Казвам само какви са възможните ситуации. Бъдете готови за всичко. Има шанс да развие и амнезия, която често да си *играе* с него.

— А сегашното му състояние лечимо ли е?

— Ами да. Би било добре да говорите с него, да се опитвате да му припомните много важни неща от неговия живот, благодарение на които да си спомни всичко с детайли. Ако не умеете това, препоръчвам ви да се обърнете към специалисти.

— Например?

— Ами психолози.

* * *

Радостин се качи в стаята на Тео.

— Може ли?

— Влез, тате.

Той влезе и седна на леглото до него.

— Какво стана? Намери ли си телефона?

— Не, май съм го забравил в София. Сега сигурно Симона ми е звъняла един милион пъти.

— Ще ти купим нов, по-хубав. Много ли ти е мъчно за Калин?

— Не може да се опише тази мъка. От бебета все сме заедно и сега, когато вече го няма...

— Синко, знам, че ти е тежко, но няма смисъл да се натъжаваш. Каквото и да направиш, той няма да се върне. Никога.

— Е, сори, тате. Но не мога да стана и да се усмихна.

— Не съм казал такова нещо. This is the life. Раждаш се, живееш и умираш.

— Аз съм виновен. Ако не го бях пратил там...

— Да било и да не било, така било писано. Виж, искам да се вземеш в ръце. Имам един подарък за теб.

— Думай.

— Мислехме това да бъде подаръка за рождения ти ден, но нищо... Ще отворяме ресторант в центъра на София и ти ще се заемеш с него. Давам ти един капитал и оттам нататък всички приходи и разходи ще бъдат за теб. Знам, че от малък мечтаеш за това. За целта обаче, ще трябва да се върнеш обратно в България.

ГЛАВА 18

Михаела вървеше към дома си, слушайки музика на слушалките си. Наближавайки блока си тя ги махна от ушите си и ги прибра в чантата. Тъкмо когато беше стигнала до входа, тя видя пред съседния да спира една готина кола, от която слезе момче, което си беше сложило качулка и доста тъмни слънчеви очила.

— На този не му е чиста работата — каза си Михаела и се качи в апартамента си.

* * *

Тео се замисли за предложението на баща си. Беше страхотна идея. Той мечтаеше за това от доста малък.

— Как мислиш? — попита го Ради. — Искаш ли?

— Много ясно. Да.

— Тогава ще се стегнеш и ще се върнеш в София. Трябва да бъдеш доста организиран. В бизнеса няма място за несериозници.

— Ще се справя.

— Тогава се пригответи.

— Ако Калин сега беше жив, щяхме да станем съдружници. Като бяхме малки пишехме в една тетрадка за бъдещето. Мислехме какъв бизнес да имаме, но всичко изгоря. Както тетрадката, така и той.

— Минало-заминало. Хайде, пригответи се. Още днес ще ти покажа мястото.

— Окау!

Радостин слезе долу в хола, където беше жена му.

— Какво стана? — попита го тя.

— Намерих му занимание, връща се в България.

— Какво занимание?

— Виж, скъпа. Казах му за ресторанта.

— Но защo си го направил? Нали щеше да бъде изненада за рождения му ден!?

— Да, но иначе щеше да превърти. Знаеш колко близки бяха с Калин. Все за него говори.

— Кога тръгвате?

— Ще видя в колко има полет.

Той извади телефона си и отвори сайта на летището. Видя, че следващия самолет е след около час. Качи се отново при сина си.

— Тео, побързай.

— Готов съм.

На излизане майка му не пропусна да му изчете едно конско.

— Искam много да внимаваш, синко. Пази се и без глупости.

— Не бой се.

— Хайде, чао.

Тео и Радостин излязоха, качиха се в семейния автомобил и потеглиха към летището.

* * *

Краси и Вики се наслаждаваха на почивката. Докато чакаше приятелката му да излезе от поредния мол, той видя един плакат, на който пишеше, че търсят непрофесионални актьори.

— Това е за мен. Това е!

Вики излезе с две пълни торби и се учуди защо този крещи така.

— Какво си се разкрякал? Да не удари от лотарията?

— Охо, пак си изкупила магазина.

— Е, какво да направя!? Обичам да харча нари, а и не съм купила нищо излишно — 12 чифта токчета, 9 чифта кецовe, 10–11 дънки и 31 шапки.

— Тате е прав. Вярно трябва да те накарам да работиш, за да видиш как се изкарват парите. И колко източи от картата?

— Само 16000 евро.

— Само?

— Можеше да изхарча и повече, не бъди егоист. Хайде, казвай. Защо крещиш.

— Виж това — той й показа плаката.

— Е, и?
— Отиваме.
— Ти да не полудя? Търсят артисти.
— Точно.
— Ние не сме за това.
— Грешка! Ти не си, аз съм. Поне ще дойдеш ли с мен?
— Ама ти сериозно ли?
— Bitch, това ми е детската мечта. Сега ми е паднало. Мога да стана световноизвестен. Гаджето ти ще бъде звезда.
— Ама разбира се. Как ли пък не.
— Идваш ли?
— Оффф, добре. Хайде.

* * *

Калин все още стоеше пред лаптопа и гледаше разни филми.
— Защо не си пуснеш нещо на телевизора? Там също дават филми, — попита го тя, ядейки от сандвича, който току-що си беше направила.
— Там дават реклами, тук е по-добре... Да те питам, как се прави филма на цял екран.
— Ех, глупаче. И това ли си забравил?
Тя отиде до него и нагласи нещата.
— Thank you!
— Гладен ли си?
— Ами може да направиш и на мен един сандвич, ако не те мързи.
— Аз пък имам друга идея.
— Думай, како.
— Како? — засмя се Михаела. — Може да хапнем навън. Тъкмо ще се разведриш. Не си излизал отдавна. Какво ще кажеш?
— Добре. Само да си взема очилата.
— Окау! Чакам те пред входа.
Мишето слезе долу и почака Калин да дойде. Точно когато той слезе, от съседния вход излезе онова момче с качулката, но този път със себе си водеше и куче.

- Калине, този ми се струва доста странен и подозрителен.
- Е, ти пък — засмя се той.
- Виж го как изглежда. Като някоя монахиня.
- Ти ще ме убиеш направо. Стига си гледала хората. Върви.

* * *

След около един час Вики и Краси вече бяха пристигнали на кастинга и чакаха реда си. След дълги спорове Вики най-накрая се съгласи да изиграе сценка по сценарий на гаджето ѝ. Личеше си, че е роден да работи в тази сфера. За по-малко от 10 минути успя да измисли какво да покажат на журито...

Дойде техния ред и те влязоха. Говореха на английски, (превод):

— Здравейте — каза един от членовете на журито.

— Здравсти — отвърна Краси.

— Какво сте ни подготвили. Какво ще гледаме?

— Кратка сценка.

— Предполагам, че е от някой филм. Кой?

— Аз я измислих.

— Интересно. Нека да видим.

Двамата започнаха да играят...

Вики седна на един от столовете, които бяха на сцената, и започна да се гримира пред огледалото.

— Колко съм красива — говореше си тя. — Няма как някой да не се влюби в мен. Млада, красива и умна. Е, за третото излъгах, но...

— Я чакайте малко — обади се отново човека от журито.

— Не се ли получи?

— Напротив. Вие, сладурано, сте родена, за да бъдете актриса. Вие бяхте последните кандидати. Остана само главната роля, която трябва да бъде изиграна от жена и вие сте най-подходящата.

Краси като чу това се ядоса и излезе от залата.

— Много се радвам, но аз дори не довърших.

— Видях, че имате талант. Другото не е важно.

* * *

Михаела и Калин бяха в парка и хапваха. От близкото заведение си бяха поръчали порция кюфтета и пържени картопки. Докато хапваше Мишето видя кучето на „странния тип“, а след това и самия него. Не можеха да видят лицето му. От кого се крие този, помисли си тя.

— Калине, ето го пак.

— Е, стига де. Какво толкова? Момчето си разхожда кучето.

— Не знам. Имам чувството, че ме следи.

— Я не се филмирай. Стига глупости. Яж.

ГЛАВА 19

След около 2 часа летене Ради и Тео кацнаха на летището в София, което накара младежа да си спомни за Калин — деня, в който той се върна от Америка...

Пред летището ги чакаше BMW-то на съдружника на Ради. Те се качиха и той ги отведе на мястото. На Тео много му хареса местоположението на ресторанта. Беше в обкръжението на един от градските плажове.

— WOW — каза Тео. — Много е яко.

— Харесва ти, нали?

— Какво приказваш!? Страхотно е.

— Радвам се, че ти харесва. Твое е. Само твое. Аз изобщо няма да ти се бъркам. Ти си шефът. До края на седмицата ще ти превода в сметката още няколко хилядарки, с които да се погрижиш за заведението.

— Супер. Вече даже имам идея как да го обзаведа.

— Креативен си. Оттук нататък сам ще си изкарваш парите.

— С най-голямо удоволствие — усмихна му се Тео.

— Хубаво, вече си имаш заведение и аз не ти трябва, така че тръгвам.

Сина му се засмя.

— Не е нужно да си намираш причина. Просто кажи, че ти е мъчно за мама.

— Да, така е. Мъчно ми е за ЖЕНА МИ.

— Хах, хубаво. Ще се чуем после.

— Хайде, синко, че и без това имаме много работа във фирмата. От теб искам много внимателно да помислиш какво искаш да направиш. Виж какви неща трябва да се купят и направо ги поръчай. По-късно ми се обади, за да платя.

— Благодаря ти, тате.

— Хайде, чао.

— Да... и както каза мама УМНАТА.

* * *

„Странный тип“ все още се навърташе из парка, в който бяха Михаела и Калин. Момичето дори вече започна да се притеснява. На Калин му направи впечатление, че тя само в него гледа.

— Момиче, стига си го гледала. Ще вземе да ми изкараш боя накрая. Остави човека да си живее живота.

— Не знам. Дали не ни следи наистина.

— Пфффф. Стига си дрънкала няк'ви небивалици. Света не се върти около теб.

— Мислиш, че всичко това е случайност, така ли?

— Не го мисля, сигурен съм.

— Виж, Калине. Сутринта беше пред входа, преди малко пак беше пред входа, а сега е тук при нас — в парка.

— Леле! Спри. Доспа ми се от теб. Тръгвам си.

Калин стана от пейката и тръгна. Михаела го последва.

* * *

Радостна от новината, че ще играе главна роля в холивудска продукция, Вики излезе от залата.

— Краси — изкрещя тя. — Къде си?

Огледа се тук-там, но не го видя.

— Ох, къде е отишъл?

Тя набра номера му, но телефонът му беше изключен, което я накара да отиде в хотела, в който бяха отседнали.

Макар че беше на 10–15 минути пеша, тя предпочете да си хване такси и ето... След 4 минутки вече беше пристигнала. Спести време.

Голям мързел. Стаята беше на втория етаж, но тя отново избра съвременния вариант — асансьора.

Качи се и влезе. За нейно щастие той беше там.

— Какво стана? Защо си тръгна?

— Знаеш, че аз исках да участвам, но този избра теб.

— Е, какво можеш да му кажеш.

— Ако не друго, то поне можеш да му откажеш.

— Но защо да го правя? Нали и без това ти все ми казваш, че трябва да си намеря работа и да изкарвам пари. Ето, сега имам тази възможност. Благодаря ти — тя го целуна. — Ако не беше ти, сега нямаше да имам този шанс. Обичам те!

— Абе, ти подиграваш ли ми се?

— Не, защо ми е да го правя?

— Момиченце, още днес отиваш при онова старче и му казваш, че не желаеш да участваш в неговите глупости.

Краси не можеше да приеме факта, че приятелката му може да стане световноизвестна и ще сбъдне мечтата, която той така и не успя.

— Да бе, да. Защо да го правя. Ти сам ме накара да отида.

— Да, а сега те карам да откажеш.

— Ти луд ли си? Имам шанс да стана популярна личност и не мисля да го пропилявам дори това да ми коства връзката или семейството ми.

Той горкичкия не можеше да повярва на думите ѝ.

— Ти чуваш ли се какво говориш?

— Ако си с мен, бъди с мен. Ако ли не, чао. Аз искам да се занимавам с това и никой, ама абсолютно никой не може да ме спре.

— Не мога да те позная — каза той, взимайки куфара си, който все още не беше отворил. — Още отсега се главозамая, не ми се мисли нататък какво ще става.

— Какво правиш, по дяволите? Къде тръгна?

— Тръгвам си. Не искам да имам нищо общо с хора, които целят слава и нищо друго. Желая ти успех.

Краси излезе от хотела и веднага се запъти към летището. Малко преди полета му той реши да се отбие в банката, за да блокира кредитната карта на вече бившето му гадже.

* * *

Тео се прибра в дома си леко умърлушен. Страдаше заради загубата на най-добрия си приятел. Приблужи се до огледалото и се вгледа в собствения си образ. — Виж се само — каза си той. — Виж на какво си заприличал. Откога не си виждал самобръсначка? Не помниш.

Стегни се. Не се предавай. Вече имаш собствен бизнес, СОБСТВЕН. Живота продължава.

Ей така сам си вдъхна сили, защото нямаше кой друг да го направи. Излезе навън, погледна към небето и започна да крещи:

— Калине, братчето ми!!! Ще сбъдна детската ни мечта. Не успяхме да я осъществим заедно, но нищо. Аз знам, че сега гледаш отгоре и се усмихваш. Знам го! Радваш се. Ще видиш. Ще направя най-красивия ресторант в света. Нищо няма да му липсва. Обещавам ти... Обичам те, братлеeee!!!

След като изговори всичко това някак му стана леко. Вече наистина чувстваше, че Калин е с него и силно вярваше, че ще управляват бизнеса заедно.

Тео извади лаптопа си и започна да планира обзавеждането на заведението, по-рано беше снимал изцяло помещението и сега, гледайки снимките, той си представяше колко уютно и свежо ще се получи с новите мебели.

ГЛАВА 20

Въпреки случилото се Вики реши да остане докато свърши планираната почивка. Бяха платили за цяла седмица, което значеше, че ѝ остават още горе-долу пет дни, а и освен това имаше още една причина да остане в Дубай — филмът, в който щеше да участва. Не можеше да си намери място от щастие и вълнение. Жалко, че гаджето ѝ не искаше да бъде до нея в този готин момент. Когато той си взе куфара и напусна хотелската стая, тя се почувства ужасно. Беше ѝ много тъпо, но само няколко минути по-късно ѝ се оправи настроението.

— За какво ми е този!? Вече имам цел в живота, ще градя кариера. Нямам нужда от него.

Стана от леглото, пусна си телевизора, за да може да гледа предаването на майка си. Изобщо не съжали за избора си, защото гост на Ивета беше рапърът Drake.

— Еййй, веднъж да покани един свестен човек. Евала, мамче.

След края на интервюто Ивета подкани хип-хоп изпълнителя да изпълни своя песен. Когато той стана и отиде на малката сцена, Вики взе дистанционното, за да го използва като микрофон и запя заедно с него: You used to call my on my... You used to you used to... YEAN! You used to call my on my cell phone...

* * *

Тео отвори един онлайн магазин и започна да разглежда артикулите. Имаше огромно разнообразие от продукти. Той все още не беше решил какво точно да поръча...

След дълго цъккане в нета той видя една машина за кафе, която много му хареса.

— Не може без кафе — каза си той и реши да звъдне, за да я поръча.

Бръкна в джоба си и си спомни, че телефона му не е в него.

— Голям съм глупчо. Нали го забравих — стана да го търси. —
Къде ли съм го оставил?

След дълго обикаляне в хола той реши да се качи в стаята си. Спомни си, че последно там го беше оставил. Паметта не го излъга. Там беше. Взе го и отново се върна в хола.

— Хайде, включи се. Какво ти става?... Ааа! Нямаш батерия. Така кажи де... Да ве. Ще кажеш...

Тео включи телефона да се зарежда, след което продължи да разглежда стоките и щом си харесаше нещо, го записваше в тетрадката, която беше пред него.

* * *

Докато се прибираха Калин и Михаела минаха през градския плаж.

— Ей, хайде да влезем.

— Не, друг път.

— Хайде де. Времето е толкова хубаво.

— Е, щом толкова искаш..., но ние нямаме бански.

— Голяма работа. Баба ти все с бански е плувала.

— Хайде, влизай.

Калин се държеше като някое малко дете, а Михаела като негова майка. Тя отиде при момчето, което изпълняваше ролята на касиер и поиска да заплати за двамата.

— 20 лева, моля — каза ѝ той.

Тя бръкна в джоба си и видя, че има точно толкова. Нямаше как да ги даде, защото после нямаше да може да купи нещо за ядене и затова реши да плати само за Калин.

— Леле, много съм разсеяна. Нека бъде само за един. Забравила съм си парите — така излъга, че чак си повярва.

След като плати тя отиде при Калин, който вече беше във водата.

— Няма ли да влезеш? — попита я той.

— Не, не искам. Не ме бива.

— Спокойно де. Ако тръгнеш да се давиш, аз ще... ти помогна.

— Много смешно. Аз ще се грижа за теб, а ти ще ме удавиш.
Браво на тебе!

— Пошегувах се, Миши бейби. Миши бейби!

— Миши бейби? Това пък откъде го измисли?

— Дойде ми отвътре. Дълбоко от сърцето.

— Не знаех, че си толкова романтичен.

— Аз и романтика? Къде прочете този виц?

— Толкова си забавен, че чак досаден.

* * *

След 2 часа чакане на летището Криси се качи в самолета и полетя за София. През цялото време той говореше по скайп с Бориса.

— И к'во? — попита го тя. — Избра „кариерата“ пред теб.

— Да, човек. Не питай. Не мога да повярвам. Бахти човека е.

— И ти не си цвете за мирисане, ама...

— Какво аз?

— Играеш двойна игра.

— Не те разбрах.

— Не, иска ти се да не си разбрал. Много добре разбираш за какво ти говоря.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Опитвам се да ти кажа, че е крайно време да избереш коя от двете ни искаш. Мен или Виктория. Става ми тъпо, когато идваш при мен и миришеш на нейния парфюм.

— О, моля те. Ти ли си за дума? Пффф! Кой ми го казва само.

— Сърдита съм ти.

— Не, не. Почакай. Не исках да кажа това. Аз просто... все тая. Нали знаеш колко много те обичам!?

— Не, не знам.

— А искаш ли да разбереш.

— Думи, думи и пак думи. Всички знаем колко си силен на думи.

— О, така ли? Довечера къде ще си.

— В нас, много ясно. Аз не съм като теб всяка вечер да си свалям гащите в различни домове.

— Леле.

— Скучен си, ще ти затворя.
— Довечера ще ти покажа аз кой е скучен.
Разговорът прекъсна.
— Кучка — изпсува Краси.

* * *

Вики тъкмо беше заспала, когато телефонът ѝ звънна.

— Оф, на майка ти... — тя вдигна. — Не знам кой си и защо звъниш, но дано да е важно... Аааа! Вие ли сте? Извинете ме, аз малко... Но как така?... Не е възможно... Вие ми казахте, че аз съм най-подходяща за ролята... Разбирам... Всъщност нищо не разбирам... Вие подигравате ли ми се?... Няма чакай. Аз заряхах приятеля си заради тази роля, а вие сега ми казвате, че сте намерили по-добра от мен... Ще ви съдя. Това е чиста подигравка. Играете си с... Затвори.

Тя удари телефона в земята и започна да крещи като откачена.

— Идиоти!!! Боклуци!!! Нещастници!!!

* * *

Два часа по-късно Калин и Михаела вече се бяха прибрали. Докато обядваха *Миши бейби* получи СМС, който я извести, че Тео си е включил телефона.

— Ааа!!! Най-накрая — каза тя.

— Какво стана? От националната лотария ли? — пошегува се той. — Колко милиона спечели?

— Почакай малко — отвърна Михаела и излезе в коридора, за да говори с Тео. — Ало, Тео... Къде беше? Хиляда пъти ти звънях, но телефона ти беше изключен... Разбирам. Може ли да дойдеш в нас?... Просто ми е много тежко и имам нужда да си поговоря с някой... Добре, чакам те.

— Калине — каза тя като се върна в хола. — Качи се бързо в стаята и не мърдай оттам.

— Но защо?

— Не задавай въпроси. После ще ти кажа.

— Окей! Спокойно, Миши бейби. Качвам се.

Той се качи. След около десетина минути дойде Тео. Михаела веднага се направи, че ѝ е лошо и има чувството, че ще припадне.

— Мише, добре ли си?

— Да, добре съм. Би ли ми донесъл хапчето.

— Разбира се. Само кажи къде е.

— Горе в стаята.

Тео се качи по стълбите, стигна до стаята и влезе...

ГЛАВА 21

Краси беше твърдо решен да отмъсти на бившата си приятелка. Всъщност не искаше да си отмъщава, а просто да ѝ бие един игнор и толкова. Още щом слезе от самолета той се отби до ключаря, който му беше много добър приятел.

— Чочо?

— Краси? — изненада се той. — Ти ли си?

— Е, кой да е!?

— Не можах да те позная, отдавна не си идвал.

— Така е.

— Е, разкавай. Как си, що си? Кой вятър те довя тук? Защо не се отбиваше?

— Ами, братле, знаеш как е... Работа, работа и пак работа.

— Ти и работа? — засмя се. — Оу, моля те!

— Ами то да забиваш мацки също си е занаят, даже талант.

— Ама разбира се, че с така.

— Много ясно.

— Искаш ли да пийнем по нещо.

— Не, бързам. Дойдох, за да те помоля за нещо.

— Кажид?

— Искам да сменя бравата, май така се казва. Абе, да отворям с друг ключ. Спешно е!

— Сега ли?

— Не сега, веднага.

— Но аз обещах на един друг клиент.

— Колко ще ти плати той?

— 30 лева.

— WTF! Ела и ще ти дам 300.

Когато разбра колко пари ще вземе, очите на Чочо светнаха и той веднага се съгласи.

— Да вървим тогава.

* * *

Ядосана от факта, че я изритаха от филма, Вики реши да се прибере и да се извини на гаджето си. Не беше постъпила правилно с него. Набързо си събра партакешите и напусна хотела. Още видя първото заведение тя влезе и се настани на една от масите. Умираще от глад.

— Добър ден! Какво ще желаете?

— Дайте ми една порция скариди, порция миди и малко калкан.

— Добре, нещо за пиене?

— Може да ми донесете една газирана вода.

След около десетина минути ѝ сервираха яденето и тя започна да се храни сладко. След като изяде всичко до последната хапка, поиска да ѝ дадат сметката.

— \$312,87, моля.

— Окай! Мога да платя с карта, нали?

— Разбира се.

Вики извади картата ѝ я подаде на келнера.

— Заповядайте.

— Съжалявам, но не може да платите с тази карта.

— И защо да не може?

— Ами картата е невалидна. Изтекла е.

— Странно. Няма проблем. Ще платя в брой.

Тя извади всичките си пари, които бяха точно \$300.

— Имам само толкова.

— Не стигат.

Тя свали златния пръстен, който ѝ беше подарък от Краси.

— Това на колко се равнява?

— Точно. Хайде, махай се, преди да е дошъл шефа.

— Но почакай.

— Няма чакай. Изчезвай.

Той я изгони като мръсно кученце.

* * *

Когато Тео влезе в стаята, Калин лежеше на леглото и четеше някакво списание. Тео изобщо не го забеляза докато не го чу да казва нещо.

— Оп-оп. — Ти сигурно си гаджето на Миши бейби, нали?

Той се обърна и едва не припадна.

— Калине?

— Кажки к'во ти трябва!?

— Калине? Ти ли си?

— Не, аз съм Орхан.

Михаела влезе и се ухили.

— Изненадааа — каза тя.

— Но... За бога... Как така?... Сънувам ли?

— Леле — започна Калин. — Този все едно видя Анджелина Джоли.

— Мише, това той ли е?

— От кръв и плът.

— Но... Как е възможно това? Не, не може да е той.

— Тео, той е. Не виждаш ли?

Младежът видимо се обърка. Не знаеше какво да каже и затова слезе долу в хола. Цялото това нещо му дойде като гръм от ясно небе. Няколко часа по-късно Тео вече беше успял да приеме, че най-добрия му приятел е жив. Не можеше да му се нарадва. Започна да го прегръща като ненормален.

— Ей, пич — каза възмутено Калин. — Ако ти си обратен, аз не съм.

На Тео му стана много смешно.

— Не съм, братле. Просто не мога да ти се нарадвам. Ти си тук. Жив си.

— Да, а ти как се казваш?

Тези думи направо го прободоха в сърцето. Тео веднага се обърна и погледна Михаела с въпросителния си поглед.

Докторът каза, че това е нормално.

— Кое е нормално? Че не ме помни ли?

— Заради операцията е, спокойно.

— Ще се оправи, нали? — попита я той, но не получи отговор. — Калине, братчето ми, виж ме. Аз съм Тео, най-добрия ти приятел. Наистина ли не ме помниш? Не помниш ли как ритаме на

площадката, как влязохме за първи път в клас и как забихме първите си гаджета?

— Тео? Мммм, хубаво име. Аз съм Калин, приятно ми е.

— Е, не. Не може да бъде.

* * *

Вики се скиташе безцелно покрай летището. Нямаше пари да си купи билет. Няколко пъти се опита да се свърже с майка си, но телефонът ѝ беше изключен. Обикаляйки, беше забравила за времето, което направо летеше. Часът беше 23:51 (българско време). Навън вече се беше притъмнило. Докато се скиташе насам-натам с куфара си до нея се приближи един мъж на около 30 години.

— Ей, маце — започна да ѝ говори той. — Ще заминаваш ли някъде?

— Къде мога да стигна без пари!?

— Пари ли нямаш?

— И стотинка даже.

Той се приближи до нея и започна да я опипва.

— К'во правиш ве, дъртофелник?

— Сега ще ти покажа. Много ще ти хареса, ще видиш.

— Пусни ме. Пусни ме, — крещеше тя.

Онзи идиот ѝ се нахвърли и се опита да я изнасили. Тя обаче успя да се добере до стъклената бутилка, която беше до главата ѝ. Взе я и го удари два пъти в главата, след което той припадна. Вики се изправи, хвърли бутилката и започна да рови в чантата на този мъж. Вътре имаше адски много пари. Тя сложи всичките в куфара си. На дъното на чантата му видя, че има пистолет. Притесняваше се, че този ще я предаде в полицията... Взе пистолета и изпразни пълнителя в него.

ГЛАВА 22

Симо и Петя (родителите на Краси) тъкмо си бяха легнали, когато телефона звънна.

— Ало — обади се бащата. — Идваш си? Но защо толкова рано? Нали щяхте да седите до края на седмицата!?!... Ела тук, не сме се виждали отдавна... Добре тогава... Лека и на теб.

— Краси ли беше?

— Да.

— И какво каза?

— Върнал се е.

— Защо не му каза да дойде тук?

— Казах му, но той отказа. Утре щял да дойде.

— Аз ще го оправя него.

* * *

Вики беше колкото доволна, толкова и стресната. Радваше се, че е успяла да накаже този изверг, но съжаляваше, че му е отнела живота. Всичко стана от гняв. Някакъв грозен педофил да се възползва от момиче като нея... Тя хвърли пистолета и се отправи към летището. След по-малко от 4 часа тя кацна в София. Оттам си хвана такси и право вкъщи или по-точно в дома на Краси. Опитва се да вкара ключа в ключалката, но не успя.

— Какво? — изненада се тя. — Как така?

Тя започна да блъска по вратата. Не след дълго тя се отвори и Вики видя чисто голия Краси.

— Оууу, ти ли си? — попита я той.

— Как не те е срам да отвориш така вратата — отвърна му тя, опитвайки се да влезе, но не успя.

— Чакай малко, ти къде влизаш?

— Как къде!? В нас съм си.

— Груба грешка! Това е бившият ти дом.

— И сегашния мой — присъедини се Бориса, която също беше чисто гола.

— Точно с тая ли?

— Моля те, вече не се бъркай в живота ми. С коя ще се целувам, с коя живея, с коя ще си лягам... нищо това теб не те засяга. Хайде, чао. Напусни, ако обичаш. Краси я избута навън и затвори вратата. Тя пък от своя страна започна да крещи и да блъска.

— Ти знаеш ли какво преживях, само и само за да се прибера, за да дойда при теб. Знаеш ли какво щеше да ми се случи? Не знаеш! Чак ключалката сменил. Идиот! Нещастник! Пукни! Мразя те! Много те мразя! Мислех си, че знача нещо за теб... че мога да разчитам на теб, но явно съм грешала... Жалко! Много жалко.

* * *

Вътре в апартамента стана спокойно.

— Леле, най-накрая млъкна — каза Бориса. Голям нахалитет. Какво иска от теб? Да си ходи при оня... как се казваше?

— Калин?

— Да, онова бедняче.

— Опасна си, ей — засмя се той. — Тааа, докъде бяхме стигнали? Аааа! Сетих се.

* * *

На сутринта Тео беше станал рано, за да купи топли банички от близката баничарница. Когато се върна и видя, че все още никой не се е събудил, той реши да се качи в стаята, в която спеше Калин. Напълно забравил, че той не го помни, Тео пусна The Voice и усили максимално, което успя да събуди спящия.

— К'во си мислиш, че правиш ве, идиот?

— Добро утро и на тебе.

— Ако не ме беше събудил, можеше да е добро. За к'во го направи?

— Ти обичаш така.

— Обичам баба ти трънкина.

Тео леко се обиди и слезе долу. След около 5 минути дойде и Михаела.

— Какво сте се развикали рано, рано?

— Питай гаджето си...

— Ти вчера искаше да говорим за нещо...

— Извикай Калин, ще закусваме.

След малко и тримата бяха на масата.

— Хора — започна Тео. — Искам да ви кажа или по-скоро да ви предложа нещо.

— Заповядай — пошегува се Калин. — Сцената е твоя. Ти си звездата в „Кой е по-по-най?“

— След около месец отварям заведение близо до плажа.

— Сериозно?

— Да, Мише. Ще бъде яко, ако управляваме този бизнес заедно.

— Аз съм съгласна.

— Аз също. И без други се чудя с какво да се занимавам.

— Тоест приемате, така ли?

— Естествено.

— Супер! Много се радвам, че ще работим заедно.

* * *

Вики беше останала да нощува в дома на майка си. Докато някои вече бяха закусили и излезли по задачи, тя все още спеше и... сънуваше:

Тя лежеше по бански, а Калин плуваше в басейна.

— Еййй, захарче — каза му тя. — Ела при мен, липсваш ми.

— Само още няколко гмуркания, водата ме привлича.

— Да, но моето привличане е сто пъти по-силно от нейното.

Изведнъж дъното на басейна се отвори, изчака Калин да попадне дупката и чак тогава се затвори.

Вики се изправи рязко.

— Калине!

ГЛАВА 23

Вики стана от леглото и веднага отиде пред огледалото.

— Как може да си толкова глупава, как може? Ти не го обичаш, разбра ли? Това копеле е много под твоето ниво. Бедняк с бедняците, а и плюс това е мъртъв. Убиха го. Трябва да се радваш.

Колкото и да не ѝ се искаше, тя не спираше да мисли за Калин. Сега обаче имаше сериозен проблем, даже два. Краси и убийството...

Тя се облече, слезе долу в банята, за да си измие лицето, след което отиде в хола, където беше майка ѝ. Момичето се опита да не показва, че нещо я тревожи, защото, ако Ивета разбере, няма спасение.

— Ти пък какво правиш тук — попита я майка ѝ. — Нали вече нямаше да идваш.

— Мамо, не започвай от сутринта, моля ти се.

— Нищо не съм казала, просто се изненадах. Скоро ми каза, че не искаш да идваш при мен, защото си имаш собствен дом. Защо не си в „собствения ти дом“... или Краси те изгони.

Ивета го каза, с цел да се пошегува.

— Да, точно така. Краси ме изгони. Много ли се радваш?

— Как така? Ти сериозно ли?

— Да — Вики започна да плаче. — Чак е сменил ключалката...

— Моля?

— Същото. Ако беше само това, окей!

— Какво друго?

— Заряза ме сама в Дубай — тя спря, за да съчини нещо, с което да не се издаде, след което продължи. — Беше блокирал кредитната ми карта.

— Ти как се прибра?

— Даниела беше с мен — излъга тя. — Нали тръгнахме заедно... Тя ми даде пари.

— Този си плаче за шамари.

— Мамо, ако беше само това, сега нямаше да се чувствам толкова кофти...

— И още ли има?

— Мхм...

— Разказвай де.

— Не.

— Защо?

— Срам ме е.

— Ти и срам? Оу, моля те. Хайде, не се лигави, а говори.

— Е, щом настояваш... Като отидох при него, той ми отвори чисто гол.

— Е, какво лошо има в това. Нали сама каза, че Краси обича да спи чисто гол през лятото.

— Не беше сам, мамо. Оная кучка Бориса също беше там и също беше чисто гола.

— Изрод! Я чакай малко... Тази Бориса не е ли същата...

— Да, майко. Същата, с която Калин си легна, когато го зарязах. Бих казала да пукнат и двамата, но сто... Господ си знае работата. Прибра единия, сега е ред на другия.

— Точно така, миличка. Никой няма право да наранява моята дъщеричка... Я тихо малко, започва рубриката „Новини от света“.

* * *

Калин също беше загледал тази рубрика. Докато Михаела и Тео правеха планове за бизнеса, той гледаше какво се е случило по света. На екрана видя доста интересно заглавие и се заслуша.

Здравейте, уважаеми зрители на „Новини от света“. Тази сутрин всички вестници и телевизии „гръмнаха“ с новина за зверско убийство в близост до летището в Дубай. Жертвата с 30-годишния известен бизнесмен Никълъс Холт. От CNN ни предоставиха кадри от охранителните камери на мост, под който е станало убийството. Вече има една заподозряна, чиято самоличност все още не е ясна. Колегите сега ще пуснат кадрите, а аз през това време искам да кажа на всеки, който познава или е виждал това момиче веднага да се обади на тел. 112, за да може извършителката на това убийство да бъде наказана. Семейството на убития дори обяви награда от \$10000000 за този, който

предаде въпросното момиче. Ние ще следим случая и ще Ви информираме в следващите ни включвания. Сега останалите новини...

Калин си спомни няколко моменти с Вики, но спомените бяха като мъгла. Не бяха много ясни, но беше сигурен в едно — познаваше това момиче.

— Део — извика се Калин.

— Тео се казвам. Кажи?

— Имаш ли интернет на телефона?

— Да, трябва ли ти?

— Ако може...

— Много ясно — отвърна той, отивайки до него. — Рови си спокойно, неограничен.

— Аха, разбирам — каза с лека ирония Калин.

Той отвори сайта на тази телевизия и почти веднага намери снимки на момичето, което е убила Никълъс.

— Само ако можеш да се сетя коя си, щях да стана супер богат.

Не след дълго му хрумна нещо.

— Миши бейби — каза той. — Ела за малко.

Михаела отиде и седна до него.

— Тази коя е? — попита я той, показвайки снимката.

— Една надувка.

* * *

Когато чу за станалото, Ивета изпадна в ужас и започна да крещи.

— Какво си направила бе, момиче? Ти нормална ли си? На това ли съм те научила? Какво ще си кажат хората сега? Убийца. Не те е ли е срам. Ясно е, че не си помислила за себе си, но да беше помислила за майка си поне. Аз имам място в обществото. Сега всички ще се обърнат срещу мен...

— Млъкни, мамо. Заклевам те, млъкни.

— Виж я ти пиклата... Не стига, че е виновна, а пък и се прави на отворена.

— Ти знаеш ли какво щеше да ми се случи? Не се ли питаш какво ме е накарало да убия онова чудовище?

— Кажи де. Обясни ми. Нека разбере.

— Той... той... мамо... той... Искаше да ме изнасили.

— Моля? И за това го уби. За това сега трябва да ходя с наведена глава? Така ли? — Ти чуваш ли какво ти казвам?

— Махай се. Чуваши ли. Махай се. Не искам да те виждам повече.

Ивета я изгони. Вики за пръв път се почувства толкова нещастна и безпомощна. Вече сякаш не ѝ пукаше дали ще я хванат. С гордо вдигната глава тя се запъти към градските гробища.

* * *

Докато Краси все още спеше, Бориса отиде да купи по един бургер и някой вестник, за да почисти прозорците. Когато се върна, видя, че новото ѝ гадже все още спи и затова реши да се заеме с прозорците. Напръска с препарат, скъса малко вестник и започна да търка. Скърцането от тази дейност успя да събуди Краси.

— К'во правиш толкова рано?

— Чистя джама.

— Чистиш кое?

— Прозорецът, глупчо.

— С вестници? Ти?

— Да, защо не.

— Я не се излагай. Ще извикам на мама и тате прислужничките и ще свършат тая работа за няма и десет минути.

— Добре тогава. Спирам. Нека те да се погрижат.

— Мирише много хубаво. Какво си купила?

— Бургери.

— О, yeah! — каза той и веднага седна на масата.

— Заповядай — каза тя, подавайки му единия бургер. — Този е с люто.

— От къде знаеш, че го обичам така?

— Знам много неща за теб.

ГЛАВА 24

Вики стигна до гробищния парк и веднага се запъти към гроба на баща си. Отне ѝ около десетина минути. Когато вече беше до бялата плоча, тя седна и започна да му говори.

— Ти защо ме остави? Защо ме остави на тази? Никой не ме е обичал толкова, колкото ти... Много ми липсваш, татенце. Само ако знаеш какво ме сполетя... Аз не исках да става така, но много се стреснах. За съжаление късно разбрах, че не биваше изобщо да си тръгвам. Прибрах се заради Красимир, а той... Не знам какво да нравя. Семейството на онзи мъж е обявило награда от \$10000000 за този, който ще ме предаде. 100% съм сигурна, че ще прекарам остатъка от тъпия ми живот в затвора. Помогни ми, тате. Моля те, помогни ми.

* * *

Когато се нахраниха, Бориса смачка вестниците и тръгна към кухнята, за да ги изхвърли в кофата, но Краси я спря.

— Почакай малко. Дай вестника, дето е най-отгоре.

— Вземи — подаде му го тя, след което отново се запъти към кухнята.

Докато тя беше там, той прочете на един дъх статията за Вики.

— Bitch, искаш ли да станем милионери? — каза той, когато Бориса се върна в стаята.

— Да, бе... То така се става милионер.

— Виж тази статия — каза ѝ, набирайки един номер.

Той се обади на един свой приятел от районното.

— Ало... К'во става, мой брат?... И аз съм добре. Нали издирвате момичето, което е извършила убийството в Дубай!?!... Аз знам къде да я намерите... Добре, чакам те.

— Миличък, това вярно ли е?

— Естествено. Сега хем ще ѝ дам урок, хем ще стана още по-богат. С един куршум два заека.

* * *

Михаела му наговори какви ли не лоши неща за Виктория, което накара Калин да си отиде в стаята. Тресна вратата и я заключи. Вече лека-полека започваше да си спомня кой е. В главата му сякаш имаше пъзел, който трябваше да подреди, за да разбере кой е.

Долу в хола Мишето и Тео говореха за него.

— Тео, не мислиш ли, че е много по-добре, че не помни нищо?

— Как така?

— Сега ако разбере за семейството си, ще се затвори в себе си. Ще преживее цялото онова нещо отначало. Ако не помни, можем да му създадем една по-добра представа за миналото, не мислиш ли?

— Ами нас? Той не ни помни. Какво ще му кажем?

— Ето какъв е планът... Майка му е починала при самото раждане, а баща му е бил пропаднал пияница и социалните са го взели от него. По-късно се появила негова баба, която го осиновила. Малко след като е навършил пълнолетие, тя е починала и той е останал сам.

— Ами ние къде сме?

— Е, вярно... Чакай да помисля... Сетих се... И ние сме били в дома, там сме се запознали.

— Абе, ти добре си го измислила, но нали знаеш, че ако си спомни всичко, никога повече няма да иска да ни погледне.

— Щом досега нищо не си е спомнил, надали някога ще си спомни.

— Не знам, на мен не ми се рискува.

* * *

Краси и Марио, от районното, бяха пред дома на Вики.

— Планът е следния — започна Красимир. — Аз влизам вътре и щом ти звънна влизащ, окей?

— Супер, разбрахме се. Хайде, действай.

Ивета все още мислеше за случилото се, когато на вратата се позвъня. Тя отиде и отвори, беше Краси.

— Здравей, лелю Ивета — влезе в образ той. — Току-що разбрах за случилото се и...

— Ти с какви очи идваш тук?

— Вижте, не бях много справедлив с Вики. Много съжалявам за случилото се. Дойдох, за да ѝ се извиня и да си бъдем както преди.

— Хубаво си дошъл, но тя излезе.

— Къде е отишла? Горедолу след колко време ще се върне?

— Нямам представа, защото изобщо не знам къде е.

— Няма нищо. Аз ще я почакам.

Краси влезе и седна на дивана. Чувстваше се като у дома си.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Сипи ми една чаша вода, ако не те мързи.

— Разбира се. Сега ще ти донеса.

Разтревожената жена изтича в кухнята и веднага звънна на дъщеря си. Телефонът ѝ беше изключен и на Ивета не ѝ остана нищо друго, освен да остави гласово съобщение.

— Ало, Вики. Не знам къде си, но изобщо не се прибирай. Не идвай тук, разбра ли? Твоичкият дойде. Казва, че иска да ти се извини, но аз много не му вярвам. Знаем ли го. Недей да идваш тук, защото може някой да те види и да те предаде в полицията. Бягай. Покрий се. Иначе ще трябва да кажа, че аз съм те накарала да го убиеш. Не искам да стигаме дотам. Бягай.

След като приключи с молбите тя се върна в хола.

— Ама лелче, къде ми е водата?

— Оу, извинявай. Сега ще ти я донеса.

— Недей, стой тук. Докато се върнеш ще ми се отпие.

Тъкмо когато се канеше да седне, на вратата се звънна. Ивета стана и отвори.

— Вики?

— Разкарай се.

— Миличка, добре ли си? — попита я Краси Тя си мислеше, че на него наистина му пука как е тя. Забрави всичко и го прегърна.

— Не съм добре, захарче. Не съм.

— Спокойно! Всичко ще се оправи. Каквото и да стане знай, че ще съм до теб. Добро или лошо.

В Краси се събуди съвестта, но въпреки това не се беше отказал от парите. След като малката убийца седна и си остави телефона на масата. Краси звънна на Марио и след по-малко от пет минути на вратата се чу диво тропане. Ивета чак се изплаши.

— Кой е? — попита плахо тя.

— Отваряй, полиция!

Жената изтръпна и веднага погледна към Вики, която пък гледаше Краси. Ивета отвори.

— Търсим Виктория...

— Аз съм — предаде се тя.

— Трябва да дойдеш с нас в участъка. Заподозряна сте в убийството на Никълъс Холт.

ГЛАВА 25

За да помогне на дъщеря си, Ивета започна да се преструва, че не знае какво става.

— Не ви разбрах... Какво убийство?

— Няма как да не сте разбрали за убийството в Дубай. Просто не е възможно да не ме разбирате.

— Да, аз чух за убийството, но не разбирам какво общо има дъщеря ми!?

— Ще разбереш.

— Но...

— Мамо, стига.

Вики прегърна Краси и отиде при полицаия, който я отведе. Ивета и Красимир също излязоха.

— Беб — извика се той. — Няма да те оставя.

Полицаят качи престъпничката в колата и потегли.

— Не, не. Не може така — изпадна в паника Ивета. — Отивам при нея. Къде ми е колата? Къде е?

— Отстрани на блока, винаги я паркирате там.

Изплашената майка се качи в джипа си и тръгна към районното.

Още щом тя потегли, Краси се качи в апартамента ѝ. Беше отключено.

Като видя телефона на приятелката си, му стана любопитно с кого е говорила в Дубай. Включи го и изчака да зареди. Щом това стана той разбра, че има гласово съобщение и избърза да го пусне:

— Ало, Вики. Не знам къде си, но изобщо не се прибирай. Не идвай тук, разбра ли? Твоичкият дойде. Казва, че иска да ти се извини, но аз много не му вярвам. Знаем ли го. Недей да идваш тук, защото може някой да те види и да те предаде в полицията. Бягай. Покрий се. Иначе

ще трябва да кажа, че аз съм те накарала да го убиеш. Не искам да стигаме дотам. Бягай.

— Това е то — засмя се Краси. — Мила ми Ивета... Сега май ще заместиш скъпата си дъщеричка.

* * *

Тео и Михаела избираха мебелите за ресторанта. Това трябваше да е готово преди два дни, но заради това с Калин не успя.

— Я виж, — каза Мишето, — тази фурна кефи ли те.

— Брутална! Колко струва?

— 4000.

— Може да я купим... Калин къде е? Още ли е горе?

— Ами не е слизал.

— Нали и той искаше да участва в обзавеждането, защо не го извикаш? Или не, почакай. Аз ще отида.

Тео се качи горе и влезе в стаята. Приятелчето му гледаше замислено в тавана.

— Брат, какво правиш тук сам. Ела долу при нас... Ехо.

— Какво каза?

— Викам ти да дойдеш при нас. Нали ти искаше да поръчваш мебелите.

— Остави това сега. Може ли да те питам нещо?

— Разбира се, че може. Кажи какво те мъчи!?

Калин му показва същата снимка, която показва и на Михаела.

— Тази познаваш ли я? Попитах бейбито, но не ми даде обективен отговор.

— Хаха, какво ти каза?

— Каза, че е надувка.

— Хехех! Не е сбъркала.

— Вече разбрах, че я познаваш. Коя е тя?

— Ти иначе помниш ли я?

— Не. Позната ми е, но нямам идея коя е.

— Хей, хрумна ми нещо. Искаш ли да ти разказвам нещо, свързани с теб и ти да казваш дали ги помниш?

— Окей, но първо започни с нея.

— Ами тя ти беше гадже.

— Ама ти сериозно ли?

— Да, тримата бяхме в една и съща паралелка до 8 клас. После всеки замина да учи в друго даскало.

— Къде?

— Ами аз и Виктория, така се казва момичето, останахме тук да учим в икономическата, а ти замина в Америка.

— Бил съм там?

— Да, отвори фейсбука и си виж снимките, ако не вярваш.

* * *

След около час Вики беше в тъмната стая за разпити и отговаряше без проблем на въпросите.

— Какво правехте в Дубай онази вечер?

— С приятеля ми бяхме отишли на почивка.

— На почивка?

— Да.

— Чакай малко, аз нещо не схващам. Била си на почивка, а си убила човек по най-жестокия начин...

— Нека ви обясня.

— Тук съм, за да те слушам, така че обяснявай.

— С Краси (гаджето ми) решихме да отидем на почивка като първо си мислех, че ще ходим край Бургас, но докато пътувахме разбрах, че е решил да ме заведе в Дубай. Искаше да ме изненада и успя.

— После?

— На втория ден от престоя ни там се записахме на един кастинг за актьори. Аз много не исках, той настоя. Отидохме и се стана така, че беше останала само една роля, която дадох на мен, а не на него. Сигурна съм, че за това си тръгна. Търсих го и го намерих в хотелската стая, която бяхме наели. Обвини ме, че съм му „отнела“ детската мечта и ме помоли да се откажа от ролята. Аз обаче не исках да го правя,

защото имах огромно желание да стана известна. Когато разбра, че няма да се откажа, той си взе куфара и изчезна. Не ми пукаше особено. Главозамаях се още тогава. На другата сутрин разбрах, че ролята е дадена на друга и откачих. Казах си: аз затова ли зарязах Краси? Стана ми много тъпо. Беше блокирал кредитната ми карта. Часове се мотях пред летището. После дойде онзи мъж и... Опита се да ме изнасили.

— Без оправдания.

— Трябваша ми пари. Знам, че съм извършила нещо много лошо. Готова съм да си понеса наказанието.

След тази случка Вики корено се промени. Тя да си признае? Никога.

* * *

Краси вече се беше прибрал. Докато Бориса се приготвяше за работа, той ровеше в телефона на Вики. Стана му много тъпо, когато отвори едно от приложенията — Secret diary. В полето за писане на парола той изписа своето име и хоп — записите се отвориха. Това беше първото нещо, което го впечатли. Интересно му беше какво ли е писала вътре и затова веднага започна да чете. Обръщаше се към дневника с брат. Имаше записи, публикувани преди 3 години. На него обаче му беше достатъчен последния, който го накара да съжали за постъпката си. В него пишеше следното:

Брат, никога не съм се чувствала толкова тъпо, честно. Как можах да го направя? Та, той е единственият човек, на който му пука за мен. Може да е малко, но все пак му пука. Ако можеше да говориш, ще кажеш, че съм говорила по същия начин и за Калин. Да, но него вече го няма, а и да си призная Краси е по-специален от него. Различен е. Нямам думи, с които да опиша колко много го обичам. Да, понякога се държа гадно, но това е, защото го обичам. Да, точно така...

ГЛАВА 26

Краси се зарадва, когато прочете последните 10 „страници“ от дневника на приятелката си. Самият той не знаеше дали му е бивша или настояща. Знаеше само, че е постъпил доста тъпо с нея.

— Любов моя — каза му Бориса. — Аз излизам. Ще ме изпратиш ли?

— Е, стига де. Изморен съм. Искам да поспя.

— Добре тогава — целуна го. — Утре ще се видим. Лека нощ на теб.

— И приятна работа на тебе.

Тя излезе и той остана сам.

Отвращаваше се от новата си. Всяка вечер отиваше да спи с други и после се връщаше при него. Отврат!

* * *

Разговорът между Тео и Калин беше дълъг. Започнаха преди около 2 часа и още продължаваха да говорят. Стигнаха до най-тежкия момент — денят, в който той загуби родителите си.

— Демек имам диплома за banker?

— Да, но не е кой знае к'во. От гимназията е. За да станеш истински banker, трябва да следваш.

— Щом знаеш толкова много за мен, значи наистина ме познаваш отдавна.

— Познавам те откакто се помня.

— А майка ми и баща ми къде са? Защо не са тук?

— Сигурен ли си, че искаш да знаеш?

— Настоявам.

— Виж, братле. Не искам отново да преминеш през целия този ужас... Те починаха.

— Как... Кога?

— Преди около година...

— Но... Защо? Как... во е станало? Как така ще умрат? Сам ли ще ме оставят?

Тео веднага си спомни как научи за смъртта:

— Човек — засмя се Вики, — май объркахме пътя.

— Вярно — потвърди той. — Да не сме в някоя циганска махала?

Тъкмо се канеше да отговори с някоя расистка шега, но видя нещо, което я накара да замръзне.

— Тео, Тео...

— Какво има?

— Това там не е ли Калин?

— Но... какво, по дяволите, прави там.

— Сега ще разберем.

Двамата се затичаха и след няколко секунди стигнаха до срутената къща.

— Брат, какво правиш в тая барака.

Калин дълго го гледаше, сякаш с омраза.

— Как какво? Това е моят дом.

Тео му се изсмя в лицето.

— Шегувах ли се? Хайде, ставай. Отиваме на плаж.

Калин едва сдържаше сълзите си.

— Нима не помниш тази улица — започна той. — Къде карахме колело като малки? Къде? Отговори ми.

Тео се обърна и се огледа. Забеляза заведението, в което преди години майките им пиеха заедно кафе. Не знаеше как да отвърне. Изгуби ума и дума.

Калин стана от земята, приближи се до приятеля си и започна да го бута и блъска.

— Ти си виновен! Ти, чу ли? Ти си виновен. Ако не беше ме накарал да идвам у вас, сега майка ми щеше да е тук, или поне нямаше да си отиде, без да ме види.

— Брат, напрягаш ме. Никой не разбра как точно е станало. Когато се върна, ти остана да спиш в нас. На сутринта се прибра и видя, че къщата е разрушена и че изкарват вашите...

* * *

Ивайло се беше озовал в Либия. Как ли е попаднал там? Всичко беше дело на Иван и на неговия съучастник, разбира се, Георги. Целта им беше, ако може той да умре. Там постоянно се чуваха гърмежи и Ивайло доста се изплаши. Имаше цел, която трябваше да осъществи и то веднага. Двамата бандити заключиха заложника си в една от стаите на тяхната горе-долу „безопасна“ къща.

— Още колко време ще продължава това, Ванка?

— Колкото е нужно. Ще си отмъстя. За всичко ще си отмъстя.

— Откажи се. Вършиш грях след грях.

— А ти не, нали?

— Хайде да оставим човека да живее и да се приберем. Жена ми сигурно е откачила от притеснение.

— Млъкни, за бога! Като няк'во момиче си. Страхливец!

— Не съм.

— Си!

— Какво следва сега. Кажи, за да го свършим и да спрем с това.

— Искам онзи в стаята да прекара остатъка от живота си в инвалидна количка.

— Не те разбрах!?

— Искам да му строшиш краката.

— Ти луд ли си? Не мога да направя такова нещо.

— Можеш, можеш.

— Защо си толкова сигурен, че мога?

— Защото ако ти не строшиш неговите крака, аз ще строша твоите.

* * *

Часът беше 02:27. Ивета се въртеше в леглото и не можеше да заспи. Мислеше за дъщеря си. Вики я оставиха в ареста за 48 часа, след което щяха да я екстрадират в Дубай, за да си понесе наказанието. Много се боеше за дъщеря си. В продължение на няколко часа се

върщаше назад във времето и се чудеше с какво е сгрещила, че дъщеря ѝ е прибягнала към това жестоко деяние. С какво ли?

* * *

На сутринта по лицето на Калин се стичаха едри капки пот. Момчето въртеше главата си ту наляво, ту надясно. Сънуваше...

Беше пред една доста луксозна къща. Мина съвсем случайно оттам. Докато вървеше чу някакви викове, след което до този палат се приближи един непознат мъж. Никога преди не го беше виждал. Навън беше много тъмно. Благодарение на светлината, която идваше от къщата, Калин успя да види как изглежда този мъж. Мъжът започна да залива бялата сграда с бензин. Когато Калин „загря“ и се притече на помощ, къщата вече беше почти изгоряла. Всичко стана толкова бързо.

— Ейй, вие — крещеше младото момче. — Върнете се! Чувате ли ме? *Come here!* — Както си викаше, така човекът изчезна. Сякаш потъна вдън земя. Просто изчезна от хоризонта му.

Въпреки че беше късно, той се опита да влезе във вече изгорялата къща, е надеждата, че ще открие някой жив. Влезе и започна да търси. В хола видя малко момиченце със забит нож в гърба. Целият изтръпна. Момиченцето беше толкова сладко... Жалко! Приближавайки се към вратата на една от другите стаи, отстрани на прозореца застана един друг непознат мъж.

— Стой, не влизай там! Недей! Не си отивай! Имаш цел. Чака те много хубав живот. Ела с мен, аз ще те пазя.

— Но там вътре има хора, които имат нужда от помощ. Трябва да им помогна.

— Не, не влизай! Ела с мен. Аз ще те пазя винаги. Където и да съм, ще бъда до теб. Не влизай там, защото ще видиш пътя към смъртта и съм сигурен, че ще се подведеш по акъла на Сатаната. Ела при мен. Не върши глупости.

Калин се обърка. Да влезе или да не влезе?

— Кой си ти, по дяволите?

— Аз съм този, който винаги ще те пази. Ела с мен.

Калин го послуша и излезе от къщата заедно с него. Тръгнаха по един път, украсен с чисто бяла светлина.

ГЛАВА 27

Калин се изправи рязко и се огледа. Просто сън, помисли си.

— Бахти филмите — каза си той и стана.

Облече се и слезе долу в хола, където Тео и Михаела вече поръчваха мебелите.

— Супер — каза Мишето. — Чакаме ви!

— Ама нали и аз щях да избирам мебели?

— Брат, вчера те повиках, но ти каза, че не искаш.

— Пффф. Все тая. Гладен съм.

Тео отиде до хладилника и го отвори.

— Майчице мила — извика той. — Тук няма нищо. Бомба!

— Тука е така — каза Калин. — Един ден ядеш, два не. После два дни ядеш, месец гладуваш.

— Е, добре тогава. Отиваме да пазаруваме.

— Сега ли? — изненада се Михаела.

— Калин е гладен, аз също, сигурно и ти.

— Добре де, но нали чакаме да пристигнат мебелите...

— Еййй, вярно. Тогава ти оставаш тук, а ние отиваме да пазаруваме... по мъжки.

— Пазар по мъжки? — засмя се тя. — Това за пръв път го чувам.

* * *

Георги прекара нощта в килера с разбит нос. Нямахше да се стигне дотам, ако беше изпълнил заповедта на „шефа“ си. Той искаше от него да направи Ивайло инвалид, за да може да се мъчи цял живот.

Пребития стана от т.нар. легло (дъски, покрити с чаршаф) и се опита да излезе от стаята, но вратата беше заключена.

— Ванка — започна да крещи той. — Ей, отвори. Чува ли? Отвори проклетата врата.

— Ще стоиш там, докато не се научиш, че трябва да изпълняваш всичко, което ти кажа.

— Отвори бе. Трябва да говорим.

— Говори де, аз те слушам.

— Не мога така. Отвори, моля те.

Иван отключи вратата и пусна Гошо да излезе.

— Абе, ти нормален си?

— Виж го ти малкия. Още не съм те пуснал, а ти вече започна да нареждаш. Трай, че ще те върна в дупката.

Георги се приближи до печката, с която се отопляваха, за да се сгрее. Беше премръзнал.

— Е — започна Иван, — какво реши?... За Ивайло имам предвид.

— Оф, братле... Нека спрем с това, моля те. Виж докъде стигнахме заради тоя. Навсякъде се стреля. Цяло чудо е, че сме живи.

— Добре, жено — ядоса се той. — Разбрах, че те е страх.

— Защо поне веднъж не се поставиш на мое място? Имам жена и деца, които не съм виждал от...

— Млъкни бе! Ти мен питаш ли ме к'во ми е? Всички мислите само за себе си. Ще видиш жена си, споко.

— Отиваме ли си?

Да, сега ще се обадя да докарат вертолета.

* * *

Ивета се събуди и без изобщо да мисли взе телефона си. Потърка очите си, защото не виждаше почти нищо, и набра номера на Христо, неин приятел.

— Ало — каза тя, след като той вдигна. — Имаме проблем, голям проблем... Не е за по телефона, нека се видим... Добре, след час съм там.

* * *

Тео и Калин бяха пред един хипермаркет.

— Ще вземаме ли количка? — попита Калин.

— Е, много ясно. Не съм кошница.

— Дай стотинка.

Тео му даде монета от 50 стотинки и той отиде да вземе една количка, след което влязоха в магазина. Докато разглеждаха какво има и какво трябва да купят, Калин се сети за нещо...

— Абе, братле — започна той. — Ти знаеш ли, че ще докарат мебелите в нас!?

— Разбира се, че да. Нали аз ги поръчах.

— Правиш нещата сложни. Защо направо не им каза да ги закарат в ресторанта? Иначе ще трябва ти да ги откараш. Какъв е смисъл да ги оставят в апартамента!?

— Е, вярно. Много съм тъп. Почакай, ще се обадя на Михаела.

Тео си извади телефона и набра номера ѝ.

— Ало, Мише. Пазиш номера на тези с поръчката... Екстра. Обади се и им кажи да закарат всичко в ресторанта. Супер, благодаря ти!... Сега влязохме в магазина, така че не знам... Абе, ще се видим, когато се видим. Чао!

Затвори телефона и продължи да разглежда.

— Ей, братле — отново започна Тео. — Искаш ли довечера да ядем пица? Аз искам.

— Много ясно, кой не обича пица!?

— Гаджето ти — засмя се.

— Михаела?

— Точно.

— Не вярвам.

— Когато се приберем и видиш, ще повярваш.

* * *

Краси имаше среща със семейството на починалия Никълъс. Когато те го видяха, веднага го прегърна.

— Много ти благодарим — каза майката на загиналия мъж. Благодарение на теб онази изродка ще си получи наказанието.

— Радвам се, че помогнах.

— Носим ти парите — намеси се и бащата. — Заповядай. Харчи си ги със здраве и отново ти благодаря. Радваме се, че извършителя ще бъде наказан.

Здрависаха се и се отдалечиха един от друг. Краси веднага отиде да внесе парите си. След около десетина минути той беше пред банката. И влезе и си откри нова сметка, по която бяха преведени точно 10 млн. долара.

— Богат съм — каза си той, след като излезе.

Беше много доволен, защото тези пари не бяха на баща му, а негови. Само негови.

Сети се, че беше обещал на родителите си, че ще мине да ги види. Обещание, което отново не спази. За кой ли път?

* * *

Ивета пиеше сутрешното си кафе в „Инкогнито“ и чакаше Христо. Сетне той дойде.

— Когато ми се обади се притесних и веднага дойдох. Разбрах за съпруга ти, съболезнования.

— Благодаря!

— Какво става? Каза, че имаш голям проблем.

— Вики ще влезе в затвора.

— Вики?

— Дъщеря ми.

— О, боже! Но защо? Какво е станало? Тя е кротко момиче.

Ивета му обясни всичко. Той беше адвокат и обикновено знаеше как да действа, но този случай правеше изключение.

— Ивета, много съжалявам, но няма да мога да ти помогна. Искам, но не мога.

— Защо да не можеш? Нали си адвокат...

— Да, но помисли малко. Как съдът ще я оправдае, след като има толкова много доказателства, сред които и видео материали. Просто е невъзможно. Сама каза, че на записите ясно се вижда как го е убила.

— Недей така — жената започна да плаче. — Направи нещо, моля те! Тя не го е направила нарочно...

* * *

Михаела беше пред заведението, където току-що бе пристигнал тира с поръчките. Имаше страшно много неща. Когато го отвори. Мишето се втурна да разтоварва, но един от доставчиците я спря.

— Чакай малко, дребосъче. Ще вземе да ти стане нещо. Остави на нас.

Михаела остана приятно изненадана. Наистина мислеше, че ще трябва сама да разтовари всичките тези тежки неща.

— Винаги ли разтоварвате на клиентите си?

— Абсурд! Никога не помагам на никого, но щом видях такава мацка, просто нямаше как да не ѝ помогна.

ГЛАВА 28

Докато Симо и Петя закусуваха, на вратата се звънна.

— Аз ще отворя — каза той и стана, беше Краси. — Охо, ти благоволи да се появиш.

— Добро утро и на теб, няма ли да ме поканиш да вляза.

— Влез де, не съм те спрял.

Двамата влязоха и седнаха на дивана, а Петя продължаваше да се храни.

— Нали щеше да дойдеш като се върнеш от Дубай... — подхвана го майка му.

— Да, мамо... Щях да дойда, но се случиха много неща и дори не успях да се сетя за обещанието си, но ето ме. Сега съм тук.

— Заради това с Вики ли се върна? — започна и Симо.

— И вие ли сте разбрали!?

— Е, как не. Пуснаха новината по всички телевизии, вестници и сайтове. Казвай какво става...

— Как какво — ядоса се Петя. — Имал е нужда от още пари, защото тези, които му дадохме, не са му стигнали и затова е накарал момичето да убие човека. Горката тя.

— Мамо, млъкни. Нищо не знаеш.

— Ай, сиктир, сякаш не те познавам.

— Не си права. Това е станало, след като аз съм си тръгнал. Не ви искам миризливите пари, купете си свещи с тях.

— Момченце — разкреця се баща му. — Отиде в Дубай и много ти порасна работата. Хайде... Понеже си много отворен, вече няма да пипаш миризливите ни пари. Неблагодарник такъв.

— Ни ме топли, ни ме грее — засмя им се той в очите, след което им показа бележката за влога. — Аз вече съм богат и нямам нужда от вас.

След като изрече тези думи. Краси напусна дома им, без да му мигне окото.

* * *

Калин и Тео излязоха от магазина с препълнена количка и се запътиха към Bentley-то. Сложиха покупките в пликовете, качиха ги в багажника, след което върнаха пазарската количка и потеглиха. Докато пътуваха, телефона на Тео звънна и той вдигна. Беше Михаела.

— Кажи, Мише... Готово ли е всичко?... Е, супер! Веднага идваме.

* * *

Няколко часа след поръчването му вертолетът беше в Либия. Тримата се качиха в него и потеглиха, но и те не знаеха точно накъде.

* * *

Човекът, който Михаела кръсти *странния тип* излезе от входа си и тръгна на някъде пеша. Изглеждаше доста ядосан. Вървя около десетина минути и разбра, че трудно ще стигне до фирмата, в която работеше. Върна се, качи се в своята готина кола и потегли. Не след дълго той стигна до въпросното място. Качи се при шефа си и му каза, че не желае вече да бъде артист в неговата компания.

Доволен от факта, че са се разделили приятелски, *странния тип* се качи в колата и си тръгна. По пътя видя будка за вестници и веднага спря, за да си купи един. След около половин час той се беше прибрал в уютния си дом и седеше на удобното бяло диванче, четейки обявите във вестника. Още втората обява му се хареса. Тя гласеше следното:

Давам под наем помещение, подходящо за абсолютно всичко. Голямо е.

Цена: По договаряне.

Тел: 0882-----7

Това е то — каза си той и набра номера. — Добър ден! Обаждам се във връзка с обявата... Попфолк певец? Имате грешка... Да, най-вероятно сте се объркали... Та, въпроса ми е каква е цената. Кога можем да се видим, за да обсъдим всички детайли?... Хаха, аз вечер не мога, защото имам... ангажименти, към обяд удобно ли е?... Супер, утре ще се видим. Приятен ден!

* * *

Калин и Тео пристигнаха в заведението.

— Ти сама ли ги свали от тира?

— Не, Калине. Много си глупав. Така като ме гледаш, мога ли да сваля всичко това.

— Откъде да те знам. Ти си скрита лимонка. Може да си сумист, да имаш нереални сили.

— Ти ще ме убиеш с тези твои шеги.

— Нещо много се разприказвахте — намеси се Тео. — Стига майтапчета, чака ни много работа.

Тримата започнаха да подреждат нещата, които преди малко бяха пристигнали.

* * *

След около три часа летене вертолета кацна в центъра на Маями. Георги изобщо не беше доволен. Да, вярно. Беше далеч от бомбардировките, но той искаше да види семейството си. Иван реши да дойдат тук, защото имаше свои имоти, където можеше спокойно да отседнат. Още щом слязоха от самолетчето, те се качиха в колата, която ги чакаше отпред, за да ги закара до един от хотелите, собственост на Иван.

След двадесетина минути те вече бяха във въпросния хотел. „Шефът“ беше измислил всичко. Знаеше какво да прави със заложника си. Докато бяха в Либия, няколко пъти му беше хрумвало да го пусне и да стане една от многото жертви на кървавите събития там, но разбра, че няма нужда от това, защото така ще му се размине. Искаше го жив,

искаше да гледа как страда. Той горкия не разбираше какво лошо е направил, за да му се случва всичко това, ама...

* * *

Вики беше в килия, в която имаше още пет жени, всичките доста по-възрастни от нея. Тя не издържаше. Всичките тези жени само я тормозеха. Искаше да се махне от това място, но вече беше прекалено късно. Откакто извърши убийството, тя много се промени. Стана малко по-добра. Но... Такъв е животът, както се казва. След ден-два щеше да бъде изправена пред съда и без съмнение щеше да влезе в затвора. Трябваше да се примири с този ужасен факт. Да бе мирно седяло, не би чудо видяло.

* * *

Тримата вече бяха готови с подреждането на ресторанта. Всичко изглеждаше много красиво. Имаше доста хубави маси, кухнята беше много удобна. Абе, беше си много уютно.

— Нямам търпение да отворим — каза доволно Тео.

— Кога мислиш да е откриването? — попита го Калин.

— Бях го планирал за края на лятото, но май няма да издържа толкова време. Току-виж в края на седмицата съм го отворил.

— Хаха, яко. Дай да си разпределим ролите.

— Имаш предвид длъжностите.

— Да, бе. Същото.

— Аз и ти ще сме управителите, Мишето ще е една от многото сервитьорки... Естествено, ще намерим и персонал. Искам тук да работят най-добрите готвачи в страната.

— Братле, много си превъзбуден. Спокойно!

— Нямам търпение да започна. Знаеш, че мечтая за това от малък.

— Така ли?

— Още ли не помниш?

— Е, нали ми каза. Вече ще знам, че си мечтаеш за това от дете.

— Мхм. Ти имаш ли нещо против да се занимаваш със счетоводството?

— Луд ли си? Няма да се справя, ще объркам нещо и...

— Глупчо, нали в Америка завърши счетоводство!?

— Ти сериозно ли?

ГЛАВА 29

Късно вечерта Тео и Калин бяха в офиса (стая, намираща се в заведението) и обсъждаха какво да бъде откриването.

— Калине, колебая се между две неща...

— Думай де.

— Или да извикаме някой да пее, или да прожектираме филм...

Нещо като кино вечер.

— Т'ва с киното ми се струва доста тъпо. Все пак трябва да има купон, хората да се забавляват.

— Тоест да извикаме певец, така ли?

— Да, Рики Мартин например.

— Луд ли си, ве. Не можем да му платим хонорара.

— Е, не знам, братле. Стана късно. Спи ми. Хайде да се прибираме.

— Ти върви, аз тази нощ ще спя вкъщи. Симона ще дойде.

— Симона?

— Гаджето ми.

— А, вярно. Сетих се. К'во ще правите — каза му, но не прозвуча толкова като въпрос, колкото като намек.

— К'вот, такава. Аре, бай.

* * *

Георги вече си беше легнал. Докато той спеше, в съседната стая ставаха чудеса...

— Падна ми в ръчичките — каза Иван.

Той беше завързал Ивайло за един стол и правеше планове на глас затова, какъв да бъде края му.

— Я кажи сега — облиза се той. — Как искаш да свършиш? — изведнъж се засмя бурно. — Не, не. Нямах предвид това, което ти си помисли. Тук работата е съвсееем различна. Досега нямаше право на

избор, но като за финал ще ти дам да си избереш възможност — усмихна се самодоволно. — Да те пусна със скъсан парашут от самолета или нещо по-различно!?

Ивайло се опитваше да каже нещо, но не можеше, защото му беше запушена устата.

— Имаш предложение ли? Добре, нека да го чуя.

Той махна многото тиксо, което беше залепено върху устата му, и Ивайло започна да говори.

— Какво искаш от мен, по дяволите?

— Наистина ли държиш да разбереш?

— Да. Казвай, давам ти го и да се свършва.

— Искам да умреш. Чак след като разбере, че си мъртъв, ще се успокоя. Пукни!

* * *

Докато шофираше към дома си, телефонът на Тео звънна. Беше онзи негов приятел, който щеше да му помогне с разкриването на човека, който простреля Калин преди няколко седмици.

— Ало — каза той, след като вдигна. — Да, братле. Сещам се... Ами не съм сигурен, че ще се получи, защото той дори мен и Михаела не помни, к'во остава за онази случка... Не знам, бро. Много съм объркан. Знаеш, първо мислех, че е починал, после се оказа, че е жив... Според мен ли?... Смятам, че от една страна е сто пъти по-добре да не си спомня за онази случка... Не, нищо не съм му казал... Е, да. Знае, че е бил прострелян, но няма идея от кой... Да му кажа? Ти да не превъртя!?!... Какво да му кажа? „Брат, с гаджето ти си седяхте съвсем спокойно и изведнъж дойде баща ти и започна да стреля“... Това ли да му кажа?... Оф, добре... Утре ще се видим и ще го обсъдим. Лека нощ!

Когато затвори телефона, Тео разбра, че леко е подминал къщата си. Нормално... при такъв разговор... Той паркира колата си в гаража и влезе в дома си. Остана приятно изненадан, когато видя, че приятелката му е приготвила... WTF? Романтична вечеря. Най-вероятно е поръчала всичко от близкия ресторант, помисли си Тео и се приближи до нея. Тя обви ръце около врата му и го целуна.

— Много ми липсваше, шекши.

Отдавна не беше чувал това... прилагателно? Стана му хубаво, но предпочете да не показва, че му харесва. Все още се правеше на сърдит.

— Сама ли направи всичко това или използва финансовите възможности на баща си?

— Когато става въпрос за теб, правя всичко сама с огромна доза любов..., защото те обичам.

— Не мога да повярвам. Ти + готвене = най-смешния виц.

— Ще ти покажа, че съм се променила... заради теб.

— Хмм... Ти хубаво си се постарала, но нали знаеш, че с една вечеря няма да оправиш нещата. Много ме нарани. И не само мен, нарани и Калин, а знаеш, че за него...

— Да, знам. За него убиваш... Стига ми го натяква това. Съжалявам за грозната си постъпка, дори съм готова да му се извиня.

— Пияна ли си?

Тео не можеше да повярва на думите ѝ. Тя да тръгне да се извинява на някой? Пффф!

— Няма нужда да му се извиняваш...

— Еш го. Преди ми вадеше душата, сега пък нямало нужда. Какво ти става бе, човек? Понякога наистина не те разбирам. Защо да няма нужда?

— Дълга история, не ми се говори сега за това. Гладен съм. Да започваме, ако може.

Двамата започнаха да се хранят. На Тео много му харесаха нещата, които беше приготвила Симона. Любовта на мъжа минава през стомаха... Който е казал това, изобщо не е сгрешил, дори напротив. Право в десетката. Младокът се нахрани и се приближи до гаджето си.

— Дай целувка на батко.

Целувка ли беше, не се знае...

Само няколко минути по-късно те бяха в спалнята чисто голи. Личеше си, че и двамата много са си липсвали. Симона не спираше да гали тялото му, той нейното също.

— Знаеш ли коя част от тялото ти харесвам най-много? — попита го мръснишки тя.

— Айде да сме прилични.

— Защо? Тук сме само аз и ти.

— Хах... Ами сигурно my dick.
— Голям си перверзник. Точка за мен, не позна.
— Оууу, стана ми много любопитно. Казвай бързо.
— Няма пък.
— Казах да кажеш.
— А аз ти казах, че няма.
— Сигурна ли си?
— Абсолютно.
Тео легна върху нея и направо си я почна.

* * *

Часът беше 07:43, когато Бориса се прибра в дома на Краси, който беше прекарал нощта на дивна в хола, държейки снимка на Вики.

— Нещастник — изруга тя, след което отиде в спалнята, за да си легне. Все пак работеше през нощта, спеше ѝ се.

След по-малко от двадесет минути Краси се събуди. Целуна снимката и отиде в банята. Прави там, каквото прави и излезе. Беше много гладен. Реши да хапне една ябълка и се запъти към фитнеса, където често ходеше, за да тренира.

* * *

Странният тип беше станал отдавна и вече закусваше. Никога не пропускаше закуската. Тя беше жизнена важна за него. Преди да седне да хапне, той направи няколко серии лицеви опори и няколко коремни преси.

Днес трябваше да се види с жената за помещението, което искаше да наеме. Нямаше намерение да отиде лично, затова реши да звънне на своя приятел Любо, който със сигурност щеше да му направи тази услуга.

ГЛАВА 30

Странния взе телефона си и се обади на Любо.

— Братле?... Ами, аз исках да те помоля за нещо... Хаха. За мен винаги, нали!?... Днес към обяд трябва да се видя с една жена, за да наема едно студио, обаче няма да мога, защото имам важен ангажимент, а и не искам да се показвам на такива места, след напускането на компанията, а и плюс това довечера имам участие. Знаеш ги хората, ще започнат да говорят... Ами, ще кажеш, че... — Той му обясни всичко и приятелчето му се съгласи.

* * *

Калин се събуди. Пак беше сънувал същия сън, но този път го нямаше човекът, който миналия път го спря.

— Леле — засмя се той. — Ще взема да направя някой филм. С такъв сюжет няма как да не спечеля Оскар...

Той стана от леглото, облече се и веднага се запъти към автобусната спирка, където имаше интервю за работа.

* * *

Тео се събуди от целувката на Симона.

— Добро утро, беб — каза му тя и стана, за да се облече. — Ставай, ще закусим навън. Чакам те долу.

— WOW! Окей. Ще взема един душ и идвам.

Симона излезе от стаята и отиде да се нагласи малко. Момиче е, все пак.

* * *

Краси вече беше във фитнес залата и тренираше. Тренировката приключи в момента, в който той видя едно русокосо момиче. Я имаше 18 години, я не. Хареса си я. Точно в този момент изобщо не мислеше за Вики. В главата му беше само тази блондинка. Когато видя, че е сама, той реши да си пробва късмета и се приближи до нея.

— Здравсти — каза ѝ.

— Ти пък кой си.

Искаше да ѝ каже: Аз съм новото ти гадже, но се въздържа. Протегна ръка и се здрависаха.

— Краси се казвам, приятно ми е.

— Габриела съм аз.

— Много си красива.

— Знам, тоест мерси.

Надута кучка, помисли си той.

— По каква причина си в тази зала?

— Видях, че търсят момиче за работа... Чакам да ми кажат дали ще ме наемат.

Това за Краси беше нещо много по-яко от големия джакпот на Националната лотария. Знаеше какво да направи, но се наложи да изчака.

* * *

Тео вече беше готов. Слезе долу в хола, където беше гаджетото му. Той не можа да повярва, че Симона е готова преди него. Преди губеше време в чакане да се нагримира, а сега... май стана обратното.

— Тръгваме ли? — усмихна му се тя.

* * *

Калин вече беше на въпросното интервю.

— Гледам те, младо момче си — каза му шефа.

— Да, все още.

— Защо искаш точно тази работа и мислиш ли, че ще ти хареса?

Ами отворих zaplata.bg и видях обявата. Така като се замисля... май никога не съм бил кондуктор. Искам да пробвам. Ако не ми хареса, ще напусна... Не искам да лежа на гърба на никой, искам сам да се оправям.

— Ами в такъв случай може да направим така... Днес да ти покажа как точно стават нещата, а утре направо да започнеш. Навит ли си?

Добре, а какви пари ще взимам. Как ще ги получавам? На месец или...?

— Ами при мен нещата стоят малко по-различно. Плащам всеки ден на служителите си. 30 лева е надницата на кондукторите и 45 на шофьорите.

— Разбирам. Нека да видя какво точно трябва да правя.

* * *

Когато шефа на фитнес залата пристигна. Краси веднага се запъти към кабинета му. Двамата бяха добри приятели и нямаше нужда да почука на вратата, директно влезе.

— Краси?

— Аз съм, да — засмя се той. — Трябва да поговорим за нещо много важно.

— Добре. Няма проблем, но нека бъде по-късно, защото трябва да изготвя едни документи.

— Казах, че е важно.

— Окей, слушам те...

— Разбрах, че търсиш момиче за работа...

— Да, и вече намерих.

— Страхотно. Случайно да се казва Габи? Тя е, нали?

— Габи ли? Коя Габи?

— Ти ще ме убиеш направо. В залата има едно русокосо момиче...

— Аааа, за нея ли ми говориш?

— Точно. Трябва да я наемеш.

— Защо пък точно нея?

— Еш го. Как защо? Не видя ли к'во дупенце има.

— Много си луд, честно ти казвам.
— Не съм ли нрав?
— Абе, ти нали си имаше гадже!?
— Братле, аре наеми я. Това момиче ми действа по един много як начин.
— Много е малка, не става.
— Малка, малка..., колко да е малка!?
— На 15 е.
— Още по-добре.
— Казах не.
— Много си зле. Можеше и ти да намажеш от цялата тази работа, но щом не щеш.
— Добре ве. Щом толкова искаш, така да бъде. Кажи й, че вече е наета.

* * *

Калин и новия му шеф, който се казваше Александър, се бяха качили на един от автобусите.

— Виж, Калине... Няма нищо сложно. Взимаш една чантичка, в която ще стоят парите, а в ръката си ще държиш билетите. Дебнеш и като се качи някой, отиваш и му даваш билетче. Няма нищо сложно. Като детска игра е.

* * *

Симона и Тео стигнаха до едно заведение за бързо хранене. Влязоха, поръчаха си по един дюнер и седнаха отвън. Времето беше много приятно. Докато хапваше, на Симона й хрумна нещо.

— Бебчо — започна тя. — Имам страхотна идея.

— И тя е...?

— Довечера отварят един караоке бар. Искам да отидем. Ще викнем Калин и приятелката му, тъкмо ще му се извиня. Какво ще кажеш?

— Мисля, че ще бъде яко. Ще се излагаме взаимно, което значи, че ще има много смях.

— Да разбирам ли, че си навит?

— Разбира се, но не искам да се извиняваш на Калин. Не му казвай нищо за миналото.

— Но как така? Защо? Аз много го нагрубих. Длъжна съм да му се извиня, нали така?

— Виж, Мони — хвана ръцете ѝ. — Стана един инцидент, заради който се наложи спешно да го оперират.

— Операция ли? На какво, какво му е?

— Простреляха го в главата...

— Моля? — изкрещя тя.

— Но сега е добре, даже много по-добре, но... Не си спомня доста неща. Мен ме възприема като някое ново приятелче, а не като този, който познава от бебешка възраст. Затова не искам да му казваш нищо. Това е нещо, което не е желателно да си спомня.

— Хубаво. Щом не искаш да му казвам, няма. Обаче искам да знам едно... Кой го е направил... Кой го е прострелял?

— Баща му...

— Какво? Ти чуваш ли се? Нали беше умрял, а и защо му е да стреля по сина си?

— Подлецът играе мръсна игра. Покри се някъде, но аз ще го намеря. Днес ще се видя с един полицаѝ, който ще поеме случая.

ГЛАВА 31

Краси излезе от кабинета на шефа и веднага тръгна към Габи. Гушна я.

— Полека малко, ще ме смачкаш.

— Хах, извинявай. Имам страхотна новина.

— Това какво означава?

— Означава, че...

— Че?

— Започваш работа тук.

— Какво? Но как така? Нали не ставах.

— Да, така беше, но аз поговорих с шефа и ето. Вече си наета.

— Ти ли го помоли?

— Да.

Габриела се усмихна и го прегърна.

— Много ти благодаря, имах нужда от тази работа.

— Моля те, за мен е удоволствие да направя услуга на такова хубаво момиче.

Красавицата остана поласкана.

* * *

Дойде момента, в който Вики трябваше да се изправи пред съда. Всъщност още не беше дошъл, но тя трябваше да бъде в Дубай ден по-рано. Преди не спираше да мечтае да отиде на това място, а сега не иска дори да чуе за него. Беше сигурна, че няма да ѝ се размине. Малко преди да отлети, на свиждане дойде майка ѝ, която беше доста разстроена, но и гневна.

— Виждаш ли какво направи? — започна тя. — Аз не ти ли казах какво да направиш? Защо не ме послуша?

Вики просто гледаше в земята, даже не чуваше думите на Ивета, която пък от своя страна продължи да говори.

Ако ме беше послушала, сега нямаше да бъдем тук. Какво щеше да ти стане, ако беше заминала някъде? Нали ти казах бе, момиче. Хората бяха обявили награда от \$10000000... Все някой щеше да те издаде. Аз съм 100% сигурна, че го е направил Краси.

— Не е той — изкрещя момичето. — Не говори така за него. Той не е такъв. Наистина ме обича.

— Разбира се, че е така. Като те обича, защо не е тук? Къде е.

— Мамо, махай се. Не искам да говоря с теб.

Вики направи знак на жената, която я пазеше, че е готова. Върна се в килията.

* * *

Михаела се беше запътила към заведението. Притесняваше се за Калин, нямаше го вкъщи. След около десетина минути автобусът дойде и тя се качи. Загуби още толкова време докато стигна. Тя слезе и се запъти към ресторанта. Влезе и... ами, нямаше никого...

Извади телефона си и се обади на Тео, защото този на гаджето ѝ беше останал в стаята му.

— Ако, къде сте... А Калин няма ли го?... Ааа, добре тогава. Ти кога ще дойдеш в заведението?... Е, тогава ще те изчакам. Хайде, чао!

* * *

Любо тръгна към мястото, където странния го *помоли* да отиде. След няколко минути той стигна. Пред вратата го чакаше възрастна жена, около 70-годишна.

— Добър ден — усмихна му се тя. — Ти трябва да си...

— Любо се казвам.

— Аз пък си мисля, че по телефона ми каза друго име... От ЕГН-то е. Вече не помня нищо, бабе. На колко си?

— 2 бири.

Бабичката се засмя.

— Имах предвид годините. На колко години си?

— 23.

— Много хубава възраст, бабе. Ако и аз бях на толкова, щях да въртя по 69 гаджета.

Тази бабка има мръсно подсъзнание, помисли си той, след което й се усмихна.

— Е, аз нямам нито едно.

— Защо така? Изглеждаш ми хубаво момче.

— Нямам представа.

— Чакай малко... Ти да не би да си гей?

Любо вече съжали, че е дошъл. Тази не спираше да го разпитва. Целта беше да се разберат за наема.

— Вижте, госпожо. Нямам много време. Нека караме по същество.

— А ти за какво дойде?

С този въпрос направо го застреля.

— Дойдох, за да видя помещението.

— А, не може. Аз съм го обещала на едно момче, с което говорих вчера.

— OMG! Аз съм това момче.

— Не, не си. Той имаше друг глас.

Любо се ядоса и си тръгна.

* * *

Тео и Калин се засякоха пред входа на заведението.

— Изненада — изкрещя бъдещия кондуктор.

— И то каква. Как мина срещата с полицаия?

— Ще ти кажа, хайде да влизаме.

Двамата влязоха и отидоха в офиса, където беше Михаела.

— Еее, най-накрая. Пуснах корени.

— Е, какво да се прави бях със Симона.

— А аз бях на интервю за работа.

— Какво? — казаха и двамата.

— Ами такава. От утре ще работя в градския транспорт.

— Шегуваш се — възмути се Тео.

— Не. Сериозно ви казвам. Видях се с един човек и ми се стори интересно.

— Е, защo ти e работа бе, братле? Нали ще си счетоводител в ресторанта.

— Аз пак ще съм, просто искам да видя какво e чувството. Ако не ми хареса, ще се махна.

— Хубаво, аз тръгвам. Трябва да се видя с един полицаи, който иска да се заеме със случая ти.

— Нищо не разбрах.

— Михаела ще ти обясни, закъснявам.

Тео излезе и Калин веднага започна да разпитва Мишето.

— За какъв случай говори той?

— Нали ти бях казала защo беше в болница?

— Да, ама не те разбрах.

— Виж, бeб... Ти спомняш ли си нещо?

— Ако си спомнях, нямаше да те питам. Кажи, за бога, какво e станало.

— Някой те простреля в главата. Важно e да си спомниш, за да можеш да дадеш показания в полицията. Аз описах човека и разказах какво се случи, но въпреки това те искат да чуят твоята версия на...

— Чакай, чакай. Един момент. Ти видяла ли си човека?

— Дълга история.

— Нищо де. Разказвай, имаме цялото време на света.

— Виж, аз не те познавам от толкова време, колкото Тео, но знам някои неща.

— Как сме се запознали?

— Ти беше дошъл да работиш в заведение, в което и аз работех. Заговорихме се и се сприятелихме. Мисля, че имаше огромно доверие, защото ми разказа толкова лични неща...

— Какви неща?

— За родителите ти, по-точно инцидента, който ги е сполетял. Стана ми много тежко. Къщата ти била разрушена по необясними причини. Почувствах се ужасно. Един ден те бях поканила да прием кафе... Тогава ти ми показа снимки на семейството ти...

— Да, да. Сещам се за това.

— Спомняш си? Наистина ли?

— Да. Ти беше направила и крем карамел.

— Така беше, да.

ГЛАВА 32

Михаела и Калин продължаваха да говорят...

— Тогава ти ми показа снимка на семейството ти. Мъжът, който те простреля... Разговорът беше прекъснат, защото телефонът й звънна.

— Кажи, Тео?... Не, така сме си добре... Е, щом толкова настояваш, добре. Ще отидем.

Мишето затвори и Калин започна с въпросите.

— Какво каза? Къде ще ходим?

— В мола.

— В мола ли?

— Да.

— Какво ще правим там?

— Ех, какво си глупаче. Ще пазаруваме. Ще си вземем по някой *парцал* за довечера и толкова.

— Сама не можеш ли да отидеш.

— Стига де, Калине. Ще ходя като някоя самотна кокошка. Ще умра от скука. Ела с мен, моля те.

— Оф, добре. Да вървим тогава.

* * *

Вики стоеше в килията и слушаше другите затворнички. След като вече нямаше за какво да си говорят, те започнаха да се заяждат с нея.

— О, кукло — каза една от тях. — Какво си направила, че си дошла тук? Сигурно и ти си като нас... Проституция, нали?

Злобарката не получи никакъв отговор. Към разговора се присъедини още една жена, която беше адски противна и гадна.

— Що не говориш, ма? — хвана я за косата и започна да я влечи насам-натам. Когато те питаме, ще отговаряш, ясно ли ти е?

— За убийство съм тук — каза накрая тя. — Убих човек.

Когато чуха това, двете жени я оставиха и си седнаха на местата. Стреснаха се.

Два часа по-късно в килията влязоха двама полицаи, които трябваше да закарат Виктория на летището, за да я екстрадират в Дубай.

* * *

След дълго скитане в мола, Михаела и Калин излязоха с две огромни торби.

Мише, така или иначе сме тръгнали да изкупуваме магазините, дай да си вземем по някоя шапка.

— Шапка ли?

— Разбира се. Не знаеш ли, че обичам?

— Ахх ти, маймуно мръсна... Довечера ще рапираш, а?

— Как ли пък не. Не искам да изгоня хората с дразнещия си глас.

— Искаш шапка, така ли?

— Да.

— Come on.

* * *

Напълно забравил за Вики, Краси вече се опитваше да спечели Габриела. От многото си неуспешни опити той се научи, че момиче не се сваля с фразата „Искам да спя с теб“. Този път нямаше намерение да пробва с това, имаше съвсем нова стратегия...

Красавицата вече беше на работното си място. То не беше само фитнес зала, но и барче, където хората разпускаха след тренировките. Краси стоеше и чакаше опашката от клиенти да изчезне, за да може да си поговори с Габриела... 10 минути по-късно беше останал само един човек, който усилено се опитваше да подхване някаква тема с барманката. На Красимир му стана доста любопитно и реши да се приближи до бара, за да чуе за какво точно си говорят.

— Та, к'во каза, на колко си?

— 15, ти?

— На 18 — усмихна ѝ се Калоян, както се казваше момчето.
— Остарял си — засмя се Габи, което малко издразни Краси, но карай.

— Сладка си, когато се усмихваш.
Ауч! Удар под кръста за ревнивеца.

— Ама верно ли?

— Да, много. Имаш ли си гадже?

— Не, не ми трябва.

— Много ли си сигурна?

— Абсолютно.

— Пробвай с мен и ще видиш.

— Non merci.

Калоян се приближи до нея и я целуна, но тя се отдръпна.

— Какво си мислиш, че правиш бе, идиот нещастен.

Краси не можа да се овладее и започна да беснее. Един юмрук беше напълно достатъчен, за да го свали на земята.

— К'ъв си ти, ве? Как смееш да ме удряш? Ти знаеш ли кой е баща ми?

— Ама ти още ли говориш?

Искаше да му разбие мутрата, но Габи го спря.

— Стига. Остави го.

— Ставай да те няма бе, нещастник смотан.

Калоян излезе от залата, накуцвайки.

— Много ти благодаря — усмихна му се тя.

— Няма за какво да ми благодариш.

— Има, защото, ако не беше ти и както е този бяхме сами, не ми се мисли какво можеше да стане. Сигурно щеше да...

— Шшт. Стига глупости. Щом съм тук, никой нищо не може да ти направи.

* * *

Тео беше в близкото кафене, където имаше среща с Димитър, негов приятел полицаи. Двамата обсъждаха случая на Калин.

— Мите, по-добре да не правим нищо.

— Да... И после казвате, че полицията не си върши работата. Как да си я върши добре, след като вие самите не позволявате.

— Брат, тук случаят е съвсем различен. Калин мисли, че родителите му са мъртви.

— А не са ли?

— Майка му и сестра му са, но баща му не е.

— Е, нали цялото семейство е загинало?

— Баща му не е.

— Ти откъде си толкова сигурен?

— Виж, може да ме помислиш за ненормален, но ще ти кажа...

— Кажи?

— Баща му го е прострелял.

— Как така? Имат ли доказателство.

— Гаджето на Калин го е видяла, а тя никога не би излъгала за такова нещо.

— Това не е доказателство.

— Знам. Недей да правиш нищо, защото ще се повтори всичко отново. Пак ще започне да тъгува за близките си. Зарежи всичко така, както си е.

* * *

Часът беше 19:17. Имаше почти един час до старта на караокето. Калин и Михаела вече бяха готови, Тео също.

— Брат, откъде ти хрумна тази идея?

— За караокето ли?

— Да.

— Казах ти. Не го измислих аз, а Симона, а и какво лошо има? Ще се позабавляваме, отдавна не сме излизали заедно.

— Хайде да тръгваме тогава, за да сме най-отпред. Не искам да гледам главите на хората.

Тримата се запътиха към колата.

* * *

Странния също беше в колата си, пътуваше за участие. Докато шофираше, той се сети за Любо и му звънна.

— Здравсти, братле. Днес бях много ангажиран и не успях да ти се обадя. Кажй сега, какво стана?... Как така?... Голям вампир се оказа тази, ей... Е, нищо, братле. Ще намеря друго място, благодаря ти все пак... Пътувам, имам участие... Е, много ясно, че ще пея. Все пак съм певец... Хубаво, по-късно ще се видим.

* * *

Краси и Габи все още бяха в залата.

— Искам да ти се отблагодаря за това, че ме спаси от онзи изрод.

— Не, ня...

— Без такива. Искаш ли да хапнем заедно.

WOW! Краси дори не се надяваше, че би могло да бъде толкова лесно.

— Що за въпрос. Да, много ясно.

— В кой ресторант?

— Щом е с теб, мястото няма значение.

ГЛАВА 33

Тримата вече бяха пристигнали в заведението, където всяка вечер се провеждаше караоке надпревара. Имаше и парична награда за най-добрия — 100 лева.

10 минути преди старта четиримата вече се бяха събрали. От тях обаче само Калин наистина искаше хората да го видят как се излага. Целият този сеир (караокето) се излъчваше на живо в сайта на клуба, където го гледаха десетки хиляди души, които също така гласуваха за своите любимци. Победителят се определяше не само от вота на зрителите, но и от този на журито. Всяка вечер на сцената излизаха около 30 човека. Днес обаче бяха по-малко, защото всички очакваха и една гост звезда.

* * *

Вики вече беше пристигнала в Дубай. От летището веднага я изпратиха в ареста, където трябваше да прекара нощта, а утре да се изправи пред съда. Тя успя да накара един от полицаите да ѝ даде снимката от чантата, която взеха още при задържането ѝ. Чак след като остана сама, тя я погледна. На въпросната снимка беше не кой да е, а... Калин. Вики се хвърли на леглото и заби поглед в очите на младото момче.

— Защо постъпих така с теб? — плачеше тя. — Защо те заряхах? Нямах представа колко много ми липсваш, захарче мое. Не биваше да правя цялото това нещо. Ако не бях постъпила така, сега всичко щеше да е толкова хубаво... Защо си отиде? Защо ме остави сама? Защо?

* * *

Докато Ивайло стоеше в банята, завързан за душа и заключен, Иван и Георги бяха в елитния ресторант на хотела и обмисляха следващите си стъпки.

— Имам идея, ще ти хареса.

— Слушам шефе — отвърна подчинения му, хапвайки парче от октопода, който си беше поръчал.

— Ти искаше да видиш жена си, нали?

— Да, много.

— Тогава ѝ кажи да дойде тук.

— Как така?

— За да сте заедно, тъпако. Нали това искаш?

— Ама...

— Добре. Щом не искаш, няма.

— Не, бате. Не ме разбра. Искам, ама...

— Ама какво?

— Не искам семейството ми да разбира с кой и с какво си имам работа.

— Намекваш ли ми нещо?

— Не, шефе. Просто те си мислят, че работя в някакво село. Ако жена ми разбере какви ги върша, няма да ме погледне повече. Не искам тя да знае, разбираш ли ме?

— Почти. Окей, това после ще го изясним. Ти утре трябва да отскочиш до България.

— Прибирам ли се?

— Да не си посмял. Трябваш ми.

— Тогава защо ще ходя там?

— Искам да осиновиш дъщеря ми от приюта. Аз ще ѝ намеря фалшив паспорт, ще я преобразя малко и никой няма да може да я познае.

— Какво ще правиш с горкото момиче? Не е това, което си мисля, нали?

— Какво си мислиш — засмя се той.

— Не знам. Ти си способен на абсолютно всичко. Може да я убиеш.

— Е, ти пък. Не съм чак толкова жесток, а и да не забравяме, че тя ми е дъщеря. Мъчил съм се да я създам.

Двамата избухнаха в смях.

* * *

Караокето беше в разгара си. Докато Тео и Михаела пиеха коктейлчета, Симона и Калин гледаха към сцената, където пееше момичето, след което трябваше да е Калин. Тя пееше песен на Fly Project. След като свърши изпълнението, на сцената се качи водещия на шоуто.

— Дами и господа, уважаемо жури, скъпи зрители. Участниците, които видяхте до този момент очакват вашите гласове на нашия сайт... И така. Сега е ред на поредния ни нов участник и последния за тази вечер. Той е на 19 години и изобщо не се надява, че ще печели. Вашите силни аплодисменти за Калин.

Когато той се качи на сцената, всички се загледаха към него. Момчето взе микрофона и започна да пее. Изобщо не му пукаше какво ще кажат хората...

Никой не ме е обичал така...

Никой не ми е липсвал така, както ти...

Само ти...

Странния много се изкефи на изпълнението му. По аплодирането накрая стана ясно, че и на останалата част от публиката им е харесало.

* * *

Краси и Габи бяха избрали да вечерят в една бирария. Влизайки там, на вратата Красимир се сблъска с Бориса, която го изгледа така, сякаш искаше да го убие.

— Това ли е новата ти плячка? — прошепна му тя в ухото, но той не ѝ обърна никакво внимание и влезе.

Малко яснота. Бориса се почувства излишна, когато видя, че е заспал със снимката на Вики. Тогава тя излезе и не се върна повече в

дома му. Изчака той първи да я потърси, но както казват старите хора — Чакам от умрял писмо.

* * *

Стана време да обявят победителя в надпреварата. За съжаление това не беше Калин. Голяма работа.

— Тръгваме ли си — попита Тео.

— О, да — каза Калин. — Вече трябваше да съм заспал. Утре съм на работа, все пак. Когато излязоха от клуба, отвътре се чу.

— А сега вашите силни аплодисменти за най-готинияя... Галиин.

И да! Онзи, който Михаела наричаше *странен*, беше певецът Галин. Той излезе на сцената.

— Добър вечер на всички. Готови ли сте да пеем заедно тази вечер?

Публиката извика едно продължително „Дааа“.

— Ще започнем с една балада специално за всички влюбени, а след това ще разведем настроението с по-бързи песнички. Започваме ли?

Отново се чу „Дааа“.

— Колега, пускай музиката.

* * *

Когато Калин се събуди, беше 08:15 ч., което значеше, че ако тръгне пеша, ще закъснее. Той стана, оправи се за по-малко от две минути и слезе в стаята за гости, където бяха Тео и Симона. Отвори вратата, но като видя колко сладко спят, не му се искаше да ги буди. Отиде в хола, взе ключовете от колата му и тръгна към спирката. През целия път той се молеше да не направи някоя беля. Извади телефона си и пушна един СМС на най-добрия си приятел:

Бро, взех ти колата. Споко, всичко ще бъде наред.

* * *

Галин беше станал рано. Направи си сутрешната тренировка и се запъти към колата си.

ГЛАВА 34

Галин се качи в колата си и потегли. След около час той трябваше да се срещне със собственика на един склад, който искаше да наеме. След като напусна музикалната компания, в която работеше, той беше решил да започне да се продуцира сам.

* * *

Калин успя да стигне до спирката, без да изпотроши колата на най-добрия си приятел. Още щом слезе от нея, той се качи в автобус №216.

— Хайде бе, момче. Къде се изгуби? Вече трябваше да съм тръгнал.

— Много ли закъснях?

— С цели 10 минути. Шефът ще те глоби.

— Голяма работа. Хайде, пали и да потегляме.

* * *

Ивета пиеше сутрешното си кафе и измисляше темите за следващия (девети) сезон на предаването си. Покрай случилото се обаче, тя не можеше да се концентрира върху работата си. Колкото и да се опитваше, умът ѝ беше на друго място. Мислеше за дъщеря си и за това, че след няколко часа трябваше да бъде в Дубай, за да подкрепи Вики.

* * *

Още щом се събуди, Георги тръгна към летището. Днес трябваше да вземе дъщерята на Иван, който беше 100% сигурен, че ще я получи, защото дома вече има нов директор, който му е приятел от казармата. На Гошо му се искаше да избяга и да не се върне никога повече, но нямаше толкова голяма смелост. Или така си мислеше.

* * *

След един час шофиране, бензина в колата на Галин свърши. Когато тръгна, не беше забелязал, че е почти свършил.

— О, да. Само това ми липсваше. Мамка му. Е, сега вече го закъсах. Мислеше, мислеше какво да направи... Бам! Видя табелата, която показваше, че съвсем наблизко има автобусна спирка.

— Бате Бойко се е погрижил — засмя се той и тръгна към нея. Видя, че има спрял рейс. Беше без значение на кой номер ще се качи, защото всичко отиваше към центъра. Затича се, но не успя да го хване.

— Мамка му.

* * *

Тео се събуди. Отдавна не бе спал толкова много. Беше свикнал да става рано. Той отиде в банята, след което слезе в хола, където беше Михаела. Четеше някакво списание.

— О, Мише.

— Добро утро.

— Направо умирам, много съм гладен.

— Мони още ли спи?

— Да, вчера заспа много късно.

— Да, чух ви — засмя се Мишето.

— Е, не. Ужас.

— Споко де. Нищо не е станало.

— Хах, окей. Калин не е ли станал вече?

— На работа е.

— О, вярно. Той каза, че ще ходи. Чакай да му звънна, за да видя как върви.

Тео включи телефона си (имаше навика да ги изключва, когато спи). Преди да потърси номера на Калин, той видя съобщението от него.

— WTF? Това някаква шега ли е!?

— Какво е станало?

— Калин е отишъл на работа с колата ми.

— Луд ли си? Та, той дори не умее да кара.

Двамата отидоха в гаража, видяха, че Bentley-то наистина го няма.

— Много взе да си позволява.

— Е, спокойно де. Няма да ти я счупи.

— Май не ме разбираш. Не ме е грижа за колата, майната ѝ на нея. Повече се боя за него. Ами, ако е катастрофирал!?

— Стига глупости.

— На теб обади ли ти се?

— Не...

Тео го набра.

— Брат, добре ли си. Нищо ти няма, нали?... Дааа... Като видях, че си взел колата, какво ли не си помислих... Къде си я оставил?... Добре, след колко време ще е този курс?... Окей, братле.

Двамата влязоха в къщата.

— Какво каза?

Нищо му няма, колата също е здрава. След малко ще ходя да я взема.

* * *

Краси прекара нощта с Габи, което беше пълна изненада за него. Просто спаха, нетипично за един секс маниак, нали? Да. Искаше му се да стане нещо, ама не стана. Въпреки това той не се разсърди. Искаше да си изгради едно съвсем различно ново аз.

* * *

След няколко минути чакане Галин се качи в автобус 216 и седна най-отзад. В рейса имаше общо четири човека, така че шанса да бъде разпознат беше нищожен. Той извади айфончето си и си направи едно селфи, което веднага отиде на стената в неговата фейсбук страница. Текстът отгоре гласеше „Возя се в градския транспорт... Можете ли да повярвате? :-)“.

Иии човекът с близко име до неговото, Калин, се приближи до него и като един добър кондуктор му подаде билетче, чакайки той да си го заплати.

— Хей — усмихна му се звездата. — Аз теб май те познавам.

Калин го позна по гласа.

— OMG! Не мога да повярвам... — той отдръпна билетчето. — Обаче имаш грешка. Аз теб те познавам, ти мен не. Няма как да ме познаваш.

— Вчера на караокето не беше ли ти?

Какво, помисли си Калин, той да не е бил там?

— Тц-тц. Чакай, че се разтреперих. Ти ли беше звездата на вечерта?

— Да, аз исках още тогава да те поздравя, но ти много бързо избяга.

— Да ме поздравяш ли?

Покрай разговора Калин забрави, че е на работа. Доста пътници вече се возеха гратис.

Да, разбира се. Ти се справи повече от добре.

— Ти подиграваш ли ми се?

— Не, по-скоро ти завиждам. Мога само да си мечтая да имам твоите гласови данни.

— Остави това. Може ли снимка?

Галин му се усмихна и двамата си направиха едно общо селфи, което също отиде в нета. „Съчетай приятното с полезното :-)“ беше написал новия кондуктор.

* * *

5 часа по-късно

Георги слезе от самолета и веднага се запъти към дома за сираци...

Щом влезе в сградата, той веднага тръгна към стаята на директора.

— Добър ден, господине. Аз съм...

— Знам кой си — каза му той, изваждайки от шкафчето една папка. — Всичко е готово. Вътре са новите документи на момичето. Вече се казва Емилия. Георги си протегна ръката, с цел да вземе папката, но той се отдръпна.

— Почакай. Не е толкова лесно. Носиш ли ми парите?

— Да.

— Всичките ли?

— 2000000, както се разбрахте с Ванката.

— Супер си. Дай куфарчето.

Георги се подчини.

— Ето ти документите, виж ги, а аз ще отида да доведа Емилия.

ГЛАВА 35

Георги се запъти към дома си, макар че не биваше да го прави. Още щом взе Емилия, той трябваше да се върне в Маями. В главата му се въртяха какви ли не мисли — да отвлече малкото момиче и да избяга със семейството си, или пък да инсценира смъртта си, точно както направи преди време и Иван. Не знаеше на коя посока да поеме.

* * *

Габи беше отишла на работа. Това беше добре за Краси. Той се оправи и тръгна към летището, беше обещал на Вики...

* * *

Няколко часа по-късно започна делото срещу Виктория. Ивета беше успяла да стигне преди началото.

— Моля за тишина в залата!... Първо ще чуя позицията на хората, завели това дело. Слушам ви, госпожо.

— Всичко е ясно — жената плачеше. — Нямам какво повече да кажа. Нали знаете... Когато фактите говорят, боговете мълчат. На записите се вижда всичко. Тази парцалетина уби сина ми... Единствения ми син. Внуците ми сега останаха и без баща. Не е честно, просто не е честно... Цялото ми семейство искаме тази малка пикла да изгние в затвора. Не искаме смъртно наказание, а строг и тъмничен затвор. Бял ден да не види.

— Стига, скъпа — утеши я съпругът ѝ. — Стига.

— Какво стига, Джак? Тази уби синът ми. Внуците ми живяха цял живот без майка... Сега и без баща ли ще живеят? Вижте, господине... Ако не осъдите тази нещастница, аз лично ще я накажа.

Ще я убия със собствените си ръце. Без да ми трепне окото, точно както направи тя с моя син, скъпото ми момче.

— Но нали разбирате, че ако я убиете, ще бъдете осъдена.

— Да. С най-голямо удоволствие ще я лежа. Кучка.

— Достатъчно. Сега ответната страна. Вики? Искам да чуя твоето мнение.

— Нямам какво да кажа. Виновна съм и съм готова да си понеса наказанието.

Съдията започна да се съмнява в това, че тя е извършила убийството. Да, вярно. На записите ясно се виждаше кой е извършителят, но в практиката си той не беше виждал виновник да си признава така.

Сигурна ли сте, че нямате какво да кажете?

— Сигурна съм.

Изведнъж Краси влезе вътре и започна да креци като ненормален.

— Почакайте! Спрете. Аз имам доказателство, че не е действала сама...

* * *

Настроението в апартамента на Михаела беше много добро. Някой ако ги погледнеше отстрани, ще си кажа „Ето на това се казва сплотено семейство“.

— И к'во — каза Тео, прегръщайки приятелката си. — Видял си се с Галин, така ли?

— Дааа. Не видя ли снимката?

— Качил си снимка с него?

— Почакай — Калин си извади телефона и му показа въпросната снимка. — Ето, виж.

— Хах, браво на теб!

— Хвана те яд, а?

— Как ли пък не. Излишно е да споменавам, че с чалгари аз не се занимавам. Чалгар, чалгар..., ама не си знае парите.

— Ти май го обърка с Еминем. Това е България, не Америка.

— Каза ми, че пея много хубаво.

— Е, тук вече преувеличи — намеси се и Михаела.

— Не се шегувам.

— Да, ти не се шегуваш — отвърна му тя, отивайки към прозореца. — Ти лъжеш. Мишето погледна през прозореца и видя *странния*.

— Оле, ужас — изкрещя тя.

— Какво има — Калин тръгна към нея.

— Долу е онзи, който ни следеше.

Калин погледна през прозореца и... Оп! Изненада.

— Не е за вярване — каза той и слезе пред входа.

* * *

Христина (съпругата на Георги) беше в кухнята и правеше мусака. Имаше две прекрасни момичета и едно по-скоро ужасно момче. Беше тийнейджър. В този момент малките (Ася и Яна) бяха в другата стая и траеха GTA на компютъра, а големия (Слави) сигурно беше на лов за гаджета. Изведнъж на вратата се позвъня и грижовната майка стана да отвори.

— Скъпи? — изненада се тя.

— Тук съм вече — прегърна я той. — Тук съм. Никъде вече няма да ходя.

* * *

— Почакай малко — ядоса се съдията. — Кой си ти и как смееш да влизаш така? Това тук да не ти бащиния, а?

— Много съжалявам, че нахлух така, но в момента вие сте на грешния път.

— Какво се опитваш да ми кажеш?

— Тя не е виновна, имам и доказателство.

— Казваш, че не е виновна, но записите от охранителните камери показват съвсем друго.

— Имам доказателство, че е била принудена да го направи.

— Щом е така, нека видя това доказателство.

Краси извади от джоба си малкия диск и го даде на съдията, който го пусна и изслуша. Възрастния чу гласовото съобщение, което Ивета беше изпратила на дъщеря си минути преди тя да бъде задържана.

— И коя жена твърди това? Присъства ли в залата?

— Присъства да, все пак е майка на подсъдимата.

— И защо мислите, че би натопила собствената си дъщеря.

— Тя мисли само за себе си. Ще си легне с първия срещнат за някой лев. Тя мисли само за пари. Жалко, че използва гаджето ми за тази мръсна цел. Тя горката не можеше да направи нищо, защото добре познава майка си — ръсеше лъжа след лъжа Краси. — Знае, че е луда. Способна е да я убие.

— Клевета — разтрепери се Ивета. — Аз... Аз... Такова... Аз... Нищо не съм направила. Нищо... Нищичко.

— Всичко ми стана ясно. Ще се видим след малко.

* * *

— Хей, Галине.

На Калин му стана доста смешно, че вика по този начин.

— Хах. Значи не съм се объркал. Помня, че живеехме в един и същ блок, но не знаех точно в кой апартамент си.

— Мен ли търсиш? — изненада се.

— Да, искам да поговоря с теб за нещо.

— Хах, супер... тоест добре. Ела, качи се горе.

Когато влязоха, всички ги погледнаха с отворена уста.

— Тъъ — измрънка Мишето.

Галин й се представи, протягайки ръката си.

— Приятно ми е.

Тя горката много се развълнува. Не знаеше какво да му каже.

ГЛАВА 36

— Значи... Такова... Той... — заекваше Михаела.

Беше й малко странно да говори с него. Не знаеше какво да му каже.

— Аз дойдох набързо, трябва да говоря с Калин, ако може разбира се. — Той погледна изненадано и го покани в стаята си.

— Много ми е любопитно за какво би искал да говориш с мен — каза му Калин, затваряйки вратата.

— Нямам много време, така че ще бъда кратък. От няколко месеца работя по една песен, за която ми трябва рап артист.

— Рап артист ли?

— Ще ти обясня. Песента е рап балада.

— Рап балада ли?

Калин се засмя.

— Е, стига си ме питал. Чуй ме.

— Хах, sorry!

— Така, с тази песен искам да направя подарък на моя братовчед, който след няколко месеца ще се ожени. Трябва ми момче, което да израпира един куплет. В бара ти чух гласа и се изкефих. Мисля, че с теб ще се получи много добре.

— Чакай, чакай малко. Май не те разбрах правилно.

— Много добре ме разбра. Искам да вземеш участие в песента.

— Е, не. Не мога да повярвам. Все си мисля, че изобщо не мога да пея.

— Луд ли си? Пееш страхотно.

— Щом казваш. Ами...

— Навит ли си?

— Ами... Да. Разбира се, че да. Не мога да повярвам. Ще стана певец.

— Е, супер. Значи се разбрахме. Дай ми номера си, за да ти се обадя, когато направя музиката и текста.

Калин записа номера си на едно листче и му го подаде.

— Заповядай... Много ти благодаря за възможността, която ми даваш, оценявам го.

— Аз ти благодаря.

Двамата отидоха към входната врата.

Галин си тръгна и в апартамента останаха тримата „глупаци“.

— Е, — започна Тео — какво ти каза?

— Е, ти пък. Нали не вярваше, че съм се запознал с него? Сега защо се интересуваш?

— Просто като го видях... Абе, вярвам ти. Хайде, кажи.

— Ще участвам в негова песен — изкрещя много бързо той.

— Моля? — казаха заедно Тео и Михаела.

— Стига с въпросите. Ще хапна нещо и си лягам.

* * *

Съдията отново влезе в съда. Имайки предвид вида на Вики, беше склонен да повярва на думите на Краси, защото тя нямаше вида на убийца, докато на лицето на Ивета пишеше само едно — ПРЕСТЪПНИК. По душа си беше много противна жена. В главата не ѝ се въртеше нищо друго, освен как да измисли начин, с който да си докара още някой лев в банковата сметка. В този случай обаче и тя и дъщеря ѝ знаеха кой е виновен и кой не. Сядайки на мястото си, съдията веднага простреля Ивета с поглед.

— Ивета? — изкрещя той.

— Д-да, кажете?

— Какво искахте да кажете на дъщеря си с въпросното гласово съобщение, което ни предостави младежа?

— Аз... Просто... такава.

— Вие ли я принудихте да убие Никълъс и да отмъкне всичките му пари?

— Аз...

— Всичко с повече от ясно. Като взема предвид всичко това, напълно вероятно е вие да сте двигателя на цялото това нещо. Позовавайки се на това, съдът реши: Осъжда Ивета ----- на 40 години лишаване от свобода и оправдава Виктория ----- . Това е всичко.

Краси имаше пръст в решението му. Дори майка ѝ да я беше накарала да извърши това престъпление, Вики пак щеше да влезе в затвора, но бившето ѝ гадже използва връзките, както и многото пари, които имаше... и така той издейства освобождаването.

* * *

Георги и Христина стояха в хола и пиеха кафе. Жена му беше леко ядосана, но и радостна, че мъжът ѝ се е върнал.

— Къде беше? Защо не си вдигаш телефона?

— Изгубих го.

— И не успя да намериш някой, който да ти даде да звънеш, така ли?

— Загазих го, скъпа. Яката загазих.

Христина го погледна доста разтревожено.

— Как така? Какво е станало, нищо не разбирам.

— Виж, аз може да имам проблеми, но ти не трябва да се притесняваш! Аз ще оправя нещата.

— Моля те, не крий от мен. Каж ми какво става. Мисля, че имам право да знам.

— Стига де. Казах ти, че няма нищо. Просто трябва да действаме бързо.

— Как така да действаме? Изобщо не те разбирам.

— Трябва да бягаме... Да бягаме.

Христина изпадна в истеричен смях, каквото и да значи това.

— Казваш, че няма нищо, а пък трябва да бягаме... Защо?

— Забърках се с мафията...

— Ка... Какво си направил?

— През цялото това време работих за един бандит, но край. Това беше. Приключих с тази работа.

Жената погледна към Емилия.

— Просто не знам какво да ти кажа... А това дете?

— Какво за него?

— На кой е?

— Това е нашата златна кокошчица.

— Не те разбрах...

— После ще ти обясня. Сега събери багажа... твоя и този на децата.

* * *

От известно време Бориса го караше на пълна суша. Нямахше гадже, но въпреки това тя не спираше да увеличава броя на забегките си. От сводника, за който работеше, разбра, че тази нощ двама братя искат да спят с нея. Не беше кой знае какво, защото доста пъти е правила оргии с много повече хора, така че това изобщо не я изненада. Откакто видя Краси с малолетната, тя се отврати в него. Всъщност ако погледнем реално на нещата, Бориса не биваше да се изненадва от случващото се, защото в целия град той беше известен точно с това — един секс маниак, който всеки ден търсеше нови жертви... Оп! Пардон... нови бройки...

Лекото момиче от цял час стоеше пред огледалото и се опитваше да се направи по-красива. Няколко минути по-късно тя беше готова и се запъти към дома на двамата братя. Отне ѝ половин час докато стигна на въпросното място. Слезе от BMW-то си и се затърти по стълбите към десетия етаж. Там я чакаха двете момчета, за които впоследствие разбра, че са мутри.

* * *

Няколко часа по-късно Георги и Христина събраха багажа, взеха децата и се запътиха към летището, откъдето хванаха самолета за Египет.

* * *

Заведението вече беше напълно готово. Оставаше само да направят откриването. След дълъг разговор, тримата съдружници решиха това да стане утре.

ГЛАВА 37

Минаха няколко месеца. На Калин вече живота му беше почти розов. Защо почти? Ами, малко след като отвориха заведението, най-добрия му приятел започна да взема наркотици. Всичко започна, когато в ресторанта дойдоха едни стари негови приятели, които преди време бяха приятели и на Калин, но откакто разбраха, че е фалирал, спряха да контактуват с него. Та, така. Дойдоха петте момчета, които носеха имената Жоро, Йонко, Александър, Марин и Денислав. Тъй като вече не знаеха какво да правят с парите, които имаха, те започнаха да ги харчат за подобни „забавления“. Друсайки се, се мислеха за нещо повече от другите, мислеха, че това е истинският смисъл на живота. Тъпото в цялата тази работа беше, че и Тео тръгна по техния път — *прекия път*. Калин щеше да откачи, когато го видя да лежи на плочките в банята, държейки спринцовка в ръката си.

В първия момент той си помисли най-лошото..., че е мъртъв. Но слава на бога не беше така. Всичко беше почти наред. Изплашеният младеж се опита да поговори с приятелчето си да му „налее“ малко разум, но той не спря. Продължи да се дрогира почти всяка вечер. Симона го беше предупредила, че ако не спре с това, ще го зареже и няма да бъдат дори приятели, но той реши, че иска просто да го сплаши и естествено, продължи...

Сетне стигна дотам, че да не може да осмисля постъпките си и на родителите му, колкото и да не им се искаше, им се наложи да го изпратят в клиника за наркозависими. Е, много ясно, той откачи като разбра за това и дори удари майка си така, че тя падна и едва не си сцепи главата. Но пак не стана неговото. Вече от десет дни той се лекуваше там.

* * *

От известно време Иван търсеше Георги и дъщеря си. Няколко минути след като разбра къде се крие, той отиде на летището, за да се качи на първия самолет за Египет, няколко часа по-късно той пристигна на мястото, в което се криеше негодника. От голямата къща излезе един младеж, беше Слави.

— Я почакай — каза му Ванката, изваждайки пистолета си. — Само ако гъкнеш ще те гръмна... Както теб, така и майка ти.

Момчето се разтрепери от страх.

— Кой си ти — само това успя да изрече той.

— Ела насам — никаква реакция. — Казах да дойдеш. ВЕДНАГА! Ела, иначе ще стрелям.

Слави се приближи до него. Иван извади от джоба си пакетче амоняк, отвори го, изсипа го върху една мокра кърпичка, която допря до лицето на 18-годишното момче. Секунди по-късно той припадна и беше преместен в багажника на колата. Въпреки че беше обещал, че няма да направи нищо на семейството ми, той влезе вътре и уби Христина и Георги, Емилия я нямаше там.

* * *

Бориса все още въртеше любов с двамата братя. След като тя избра едната мутра, другата побесня и реши да я съсипе. Часът беше 22:15, когато тя отиваше на работа. В тишината се чува някакви стъпки. Седем мъже се приближиха до нея и я изнасилиха брутално, удариха я с една огромна тръба по главата, след което тя изгуби съзнание, а хората на този, който тя напълно игнорира, отново повториха всичко това. Цялата беше в кръв, изобщо не помръдваше.

* * *

Калин вече беше един от продуцираните от компанията на Галин артисти. Имаше две свои песни, както и доста фенки. Михаела, която беше бременна в третия месец, не спираше да го ревнува. Дори в този късен час се караха. Пътуваха с новата им придобивка — BMW-X5.

— Днес пак си се целувал, с която ти падне — започна да се заяжда Мишето.

— С никого не съм се целувал, стига си говорила глупости.

— Видях снимките на стената в страницата ти, така че недей да лъжеш.

Калин отби вдясно и спря колата.

— Стига си ми говорила глупости, щото вече ме дразниш. Това са просто снимки на феновете ми. Ти го казваш така, сякаш съм спал с тях.

— Сякаш ли?

— Не желая да те слушам повече.

Чувството е взаимно, бъди сигурен.

— Не, почакай...

Михаела слезе от колата и точно в този момент през нея мина един огромен тир... направо я размаза.

ГЛАВА 38

Калин замръзна на място. Беше го страх да слезе от колата. Когато видя тира, горкичкия, имаше чувството, че ще умре. Молеше се единствено и само за едно, приятелката му да е жива. В паниката си той не се сети да се обади на 112, вместо това реши да звънна на своя добър приятел, а и шеф — Галин. Извади телефона си и с треперещи ръце набра номера му.

— Ало — и гласа му трепереше. — Трябва да дойдеш... Да дойдеш, ама веднага... Не ме питай нищо, просто ела... Не знам точно... По пътя към нас... Не съм катастрофирал... но по-добре да бях...

Калин затвори телефона и най-накрая се реши да слезе от колата. Със слизането си, той се запъти назад. Вървеше бързо, като през цялото време си повтаряше „Боже... Моля те, нека да е добре“.

* * *

Веднага щом затвори телефона. Галин си взе якето и излезе от дома си. Доста се беше притеснил за приятел чело си. Не знаеше какво да си мисли. Качи се в колата си и потегли.

* * *

В това време видя нещо отстрани на улицата. Дори многото минаващи коли по магистралата не успяха да го спрат. Шофьорите крещяха и псуваха по него. Бяха си в пълното право, защото той си вървеше така, сякаш се намираше на някоя квартална пешеходна пътека. Цяло чудо беше, че успя да се добере жив до другия край на магистралата, където намери онова същество, за което не спря да се моли.

— Михаела? — гласът му продължаваше да трепери. — Ти ли си?... Мише, чуваш ли ме?

Той се приближи още по-близо до нея, като светна с телефона си, за да види дали това наистина е тя. И да, така се оказа. Въпросното „нещо“ беше Михаела. Калин я гушна и се запъти към колата си, която вече беше забравил къде е паркирал. Този път вървеше внимателно...

Веднага щом стигна до колата си, той отвори задната врата и сложи приятелката си така, че да легне. Веднага след това се качи на неговото място и запали колата... или поне се опита да го направи. Тъй като от сутринта не беше гасил фаровете, акумулаторът беше източен напълно.

— Е, не... — разкрещя се той. — Не може да бъде. Не е честно. Не справедливо... Как можах?

Започна да удря по кормилото, което всъщност беше напълно безсмислено, но...

— Бърза помощ — сети се той. — Бърза помощ... Трябва да звънна на Бърза помощ... Да, да... Ще се обадя.

Калин отново извади телефона си (за кой ли път...). Набра 112.

— Добър вечер... Пффф не, не е добра... Да, съжалявам. Искам да изпратите линейка на пътя Пловдив — София... Fuck you... Е, как бих могъл да знам къде точно съм... Случаят е спешен, побързайте.

Връзката прекъсна.

* * *

Иван караше колата си напълно безгрижно. Беше си пуснал музика и си пееше съвсем спокойно. По нищо не личеше, че само преди няколко часа е убил цяло семейство и е отвлякъл едно от децата им. Професионален убиец! Нямаше представа накъде отива. Знаеше само, че иска да се отдели от големия град. Имаше нужда от лека изолация, а и имаше „великолепни“ планове за Слави. От време на време той поглеждаше към него, за да види дали се е събудил.

Няколко минути по-късно и това стана. Преди да проговори, 18-годишното момче се изкашля, или поне се опита да го направи. Почувства се ужасно, когато усети, че е със завързани ръце, крака и запушена уста. Опита се да извика, но единственото нещо, което се чу

беше нещо като „Ммм...“. Но и това беше достатъчно, за да бъде чут. Иван веднага се обърна към него, продължавайки да кара.

— Наспа ли се, момчето ми?

Слави сви вежди, след което, след което започна да прави опити да се измъкне, които за негово съжаление бяха напълно неуспешни.

— Не си хаби силите, дребен... Няма да успееш — усмихна му се самодоволно. — Ако бъдеш добро момче, ще имаш възможността да получиш всичко онова, за което цял живот си мечтал. Всичко онова, което онази мишка — жалкия ти баща не можа да ти даде, нито пък онази лека жена, а именно майка ти.

Слави изобщо не разбираше какво се опитва да му каже този.

— След няколко часа ще пристигнем на една хижа — продължи Иван, гледайки зложника си в огледалото. — Ще останем там няколко дни, може би три.

Момчето издаде нервен звук, беше нещо като ръмжане.

— Добре, добре. Спокойно... Окей. Ще стане така, както ти искаш. Ще ти отпусна устата при едно условие...

Младежа го погледна така, сякаш го попита „Какво е то?“

— Слушай сега... — продължи. — Аз ще ти махна лепенката от устата, но ти ще пазиш тишина като едно малко послушно кученце. Окей?

Слави кимна с глава в знак на съгласие и Иван отпусна устата му.

— Къде съм? — започна с въпросите си Слави. — Къде отиваме и кой си ти, ако мога да попитам?

Макар че се беше стреснал до смърт, той успя да запази майтапчийския си дух и огромното си чувство за хумор.

— Не те отвличам — отвърна на шегата му. — Спокойно.

— Къде ме водиш?

— Това някакво интервю ли е?

— Не се лигави — в гласа му вече се долавяше злоба и желание за мъст — Попитах те нещо.

— Баща ти нищо ли не ти е казвал за мен?

* * *

Краси продължаваше да играе двойна игра. Все още не знаеше кое от момичетата иска повече. Габи или Вики? Въпреки че имаше адски егоистичен характер, той не остави Виктория през цялото това време. Така успяваше да балансира нещата, че абсолютно всеки ден ходеше при нея, като в същото време не даваше поводи за ревност на новата си „придобивка“, която беше десетина години по-малка от него.

Само до преди няколко седмици Вики беше в нещо, което смело можем да наречем депресия. Беше й много гузно, че сега майка й лежеше в затвора заради нея. От една страна се радваше, но от друга — изобщо.

Съвсем наскоро разбра, че първата, а и може би единствената й, голяма любов, а именно Калин, е жив. Когато го видя по телевизията, щеше да откачи. Тогава все още го мислеше за мъртъв. Не можеше да проумее случилото се. И все пак, нямаше да повярва, докато не го види. Сега имаше единствено и само една цел и тя беше да си го върне обратно. Искаше да го накара отново да се влюби в нея.

* * *

— Значи казваш, че не се разбираш с баща ти!? — попита го Иван, докато Слави гледаше през прозореца, опитвайки се да разбере къде се намира.

— Да, но само на моменти. Иначе е пич. Само не ме кефи това, че преди време работеше извън града и изобщо не се прибираше вкъщи. Но ни обясни, че е работил за някакъв изрод, който само го е изнудвал.

— Наистина ли е казал така? — засмя се той.

— Да. Колко е часът?

— 02:27.

— Оффф, къде отиваме. Кога ще стигнем.

— Имам среща с баща ти — излъга Иван.

В този миг Слави се сети, че този му беше казал, че ако не тръгне с него, ще убие цялото му семейство. Вече му стана ясно какво ще последва. Имаше само един начин да се измъкне — да го убие.

* * *

Мина се вече половин час, а нито линейката, нито Галин успя да дойде. Калин стоеше в колата, гледайки към небето и не спираше да се моли. Изведнъж чу някой да стене. Не му беше трудно да разпознае този глас, защото беше не на кой да е, а на Михаела.

— Бебето... Бебето ми.

Калин час сега се сети, че тя е бременна. От целия този кошмар беше забравил за бебето. Мислеше само за нея.

— Мише, Мише... — обърна се той. — Мише, чуваш ли ме? Всичко ще бъде наред, ти само се успокой. След малко линейката ще дойде.

— Оби... Ка... Оби-чам-те.

— Знам, скъпа. И ти знаеш колко много те обичам.

— Грижи... Грижи... Грижи се за сина ни... Чуваш... Чуваш ли ме?

— Момченце ли ще имаме.

Това го накара да се усмихне, макар и за кратко.

— Да се... Да се грижиш за него. Чуваш... Чуваш ли?

— Не, ти ме чуй. Ще се грижим заедно за него. Ще се оправяш. Няма да умреш. Нямах право.

— Искам... Искам да бъдеш винаги до него, защото...

— Казах да млъкнеш, по дяволите — разкреця й се той. — Не говори така.

— Калине...

— Тук съм, захарче...

— Обичам те... Много те обичам.

Калин започна още по-сериозно да се тревожи за нея. Тя се отпусна и ръката ѝ се удари в пода на колата.

— Не — извика Калин. — Дръж се. Линейката всеки момент ще дойде. Ще се оправяш.

Михаела затвори бавно очите си, без да чуе нито една от думите му.

ГЛАВА 39

Мина повече от час, откакто Галин потегли с колата. Искаше му се да стигне, колкото се може по-бързо, но пътните условия не позволяваха това да се случи. Пред колоната от коли, в която участваше и той, беше станала катастрофа. Пътните полицаи бяха отцепили района и нямаше мърдане, освен... Ами да. Имаше един вариант, тоест улица. Той, без да се замисля, тръгна по нея.

Час по-късно, навън вече започваше да се осветля. Макар че му отне повече време, отколкото очакваше, той най-накрая пристигна на мястото, където го чакаше Калин. На магистралата нямаше почти никакви коли. Много рядко минаваше някой бус. Галин веднага видя къде е колата на приятелчето му и се запъти към нея... Нямаше представа, че ще види точно това. Леле, майко, помисли си той, когато видя Михаела, лежейки в собствената си кръв на задната седалка.

— Брат, — разтрепери се той — ка-какво е станало? Как така? Тя защо...?

— Защо се забави толкова — едва сдържа сълзите си.

— Аз... Съжалявам. Не знаех, че...

Калин извади Мишето от колата си и я премести в тази на шефа си, който веднага отиде да я погледне.

— Да тръгваме, моля те, — каза Калин, качвайки се в колата. — Не се знае колко ще издържи...

— Но тя... — натъжи се Галин.

— Качвай се, по дяволите — разкрещя му се. — Качвай се и тръгвай.

* * *

През изминалата нощ Краси не спря да се опитва да се свърже с Бориса, но за негово съжаление, напълно неуспешно. След като Габриела замина с родителите си на село, той опита отново да забие

Вики, но нея изобщо не ѝ беше до такива неща. Точно затова той реши да повика Бориса, защото тя никога не му отказваше. След като не се свърза с нея, той си помисли, че вечерта е била в бара и най-вероятно сега спи. Каза си, че довечера ще я изненада и приключи с мислите за нея.

Часът беше 06:16. Никога преди това не се бе будил толкова рано, но както и да е. Той закуси набързо и излезе. Сети се, че отдавна не беше ходил при родителите си, а и последния път леко им вдигна нервите. Трябваше да им се извини, а и да им предложи нещо. Веднага след сутрешната тренировка във фитнеса, той се запъти към дома на семейството си.

* * *

Тео лежеше в леглото си. В центъра за наркоболни той делеше една стая с още четири, подобни на него човека. Напоследък той много се беше умълчал. Мъчно му беше за приятелите му, които вече не идваха толкова често и това го караше да мисли, че на тях изобщо не им пука за него. Не издържаше изобщо там. Липсваха му Мишето, Калин и гаджето му, разбира се. Ако най-добрия му приятел не му беше казал, че ако не се излекува, ще сложи край на дългогодишното им приятелство, той щеше на секундата да избяга от тази дупка, както той наричаше това място. Цялата тази обстановка го потискаше толкова, че и братята му по съдба разбраха това и веднага започнаха да го разпитват, защото искаха да разберат какво става. Живко и Мартин се приближиха до него.

— К'во става бе, майна — започна Марти. — Днеска нещо не си на кеф, що така?

— Не ми се говори.

Тео се обърна на другата страна, опитвайки се да ги излъже, че ще спи, но Живко реши да продължи.

— Гаджето ти ли те остави — изсмя му се той.

— Не, не ме е оставила — разгневи се Тео. — Ще видиш, че днес ще дойде.

— О, наистина ли!? Това е страхотна новина. Всички ще можем да се възползваме от ситуацията, нали Марти?

— Точно така, брато — засмя се.

— К'во се опитвате да кажете, че нещо не мога да схвана вашия ред на мисли?

— Договорче, братле — каза му Живко. — Договорче.

* * *

След около половин час Галин и Калин стигнаха до болницата. Вече 21-годишното момче веднага слезе от колата и отиде да повика някой, който да поеме приятелката му. Почти веднага се отзоваха двама души от екипа на спешното, които веднага натовариха Михаела на носилката и я откараха вътре. Калин и Галин ги последваха, разбира се. Докато бутаха носилката по коридора на болницата, единия от лекарите пипна пациентката, за да провери за пулс.

— Колега, спри — извика той.

Въпросният колега се подчини.

— Какво има? — отвърна му, а в същото време двете момчета, докарали Мишето, ги гледаха.

— Как какво? — продължи да крещи другия лекар. — Не виждаш ли, че цялата е замръзнала, няма пулс... Не дава никакъв признак за живот.

Когато чу това, Калин целия се разтрепери.

Колегата също я пипна и направи кратък сърдечен масаж, за да види дали пък не е жива.

— По дяволите — ритна носилката той.

Калин погледна към тях, сякаш питаше „Докторе, какво става?“.

Другият лекар покри лицето ѝ и се обърна към близките ѝ.

— Жалко за хубавото момиче — каза им той. — Моите съболезнования...

Калин не заплака, когато чу това, а дори напротив. Започна да беснее... Хвана за яката този, който му изказа шибаните съболезнования, и го опря в стената.

— Слушай к'во, педалче скапано... Ти к'во си тука? Лекар или някой статист в тая шибана болница.

— Аз съм хирург, а ти кой си, че си позволяваш да се държиш така с мен — отвърна му заядливо той. — Някаква певачка в мъжки

род, която си мисли, че светът е неин.

— Ако това момиче умре... Заклевам се, ще те пратя при нея.

— Ами тя беше мъртва, още когато я докарахте, така че можеш да се пробваш да ме пратиш при нея.

Калин замълча.

— Нещастник... — продължи лекаря. — Кой знае, горкото момиче сигурно е умряло заради теб.

Съсипаното момче излезе от релси и му скочи на бой.

* * *

Няколко часа по-късно Иван и Слави бяха на летището в Египет. Докато пътуваха натам, се наложи *професионалния убиец* да приспи заложника си отново. Този път реши да го накара да поспи малко по-дълго. Щеше да се събуди, чак когато кацнат в Маями, или поне беше така според неговите сметки. Полета им беше точно в 11:00 часа. Те се качиха в последния момент.

* * *

Симона се събуди с болки в стомаха в хотелската стая, в която беше отседнала предната вечер. Беше леко отпаднала, но тъй като само след около час трябваше да напусне хотела, тя си събра набързо малкото неща, които беше взела със себе си, и излезе. Вървейки към метростанцията, тя реши да звъгне на най-добрата си приятелка Милена.

— Не те събуждам, нали? — попита я, след като вдигна. — Аз сега съм на центъра и си помислих, че бихме могли да се видим някъде... Супер! Ти сега къде си?... Не, нека да не във вас. По-добре някъде навън... Окей, до 20 минути съм там. Симона си купи билет и отиде на перона, за да чака метрото.

* * *

Краси вече беше при родителите си. Майка му все още му беше ядосана. Баща му пък се опитваше да разбере откъде е взел многото пари, които имаше синът му. Носейки му чинията с панирани миди, той седна срещу него и го заговори, а през това време Петя гледаше новините.

— Къде се изгуби? — започна баща му. — Защо не мина да ни видиш през цялото това време?

— Имах работа, баща ми. Аз съм зает човек.

— Ти и работа? Моля те, не ме размивай.

— Пффф... Вместо да ми се подиграваш, може да ме подкрепиш. Поне веднъж го направи, тате. Поне веднъж.

— Просто никога не съм те виждал в семейната фирма и сега, когато ми каза, че работиш... Не знам, стана ми странно.

— Сигурно е така...

— Е? — погледна го баща му.

— Какво?

— Каква ти е работата? Няма ли да ми кажеш с какво се занимаваш?

— Започвам собствен бизнес — усмихна му се мазно той.

Симо не се сдържа и се засмя. Когато видя това. Краси се ядоса и стана от масата. Преди да излезе от стаята, той чу нещо, което го остави без думи. Беше от телевизора.

Сега една тема с продължение... Късно снощи в новините ви съобщихме за момичето, което беше открито мъртво в центъра на столицата. По непотвърдена информация, става въпрос за предумишлено убийство. Самоличността на жертвата вече е потвърдена. Починалото момиче е 26-годишната Бориса Янкова. Продължаваме да следим случая и в следващите ни емисии.

Сега останалите теми.

Президента...

* * *

Иван и Слави бяха в самолета. 18-годишното момче все още спеше, което караше похитителя му да се чувства добре. Имаше нужда от време, за да премисли как да действа занапред. Вече беше сигурен, че заложника му го подозира.

След няколко минути мислене, той реши да звъне на Боби, който работеше във фирмата му, за да разбере какво се случва с Ивайло.

* * *

Симона стигна в ресторанта, в който я чакаше приятелката ѝ Милена. Мони се приближи до масата, на която беше тя, и седна.

— Добре ли си? — попита я приятелката ѝ.

— Да, защо?

— Бледа си като петно.

— Аааа, споко. От три дни е така.

— От три дни и не си отишла на лекар?

— Говориш точно като майка ми. Стига. Ако наистина имам нужда, щях да отида.

— Добре де. Не ми се карай.

— Остави ме мен, ти как си?

— Ами, като изключим, че вече съм без гадже, всичко окей.

— Ама вие скъсахте ли?

— К'во да се прави.

— Не мога да повярвам. Дейвид беше много свястно момче. Защо се разделихте?

— Сама го каза, прекалено е свестен.

— Ти не си добре...

На Симона ѝ се догади и тя хукна към тоалетна, за да повръща. Милена я последва. След като видя какво е състоянието на приятелката ѝ, тя вече беше твърдо решена да заведе Мони на преглед в болницата.

* * *

След побоя, който беше станал в болницата. Калин беше задържан. Полицаяте искаха да му повдигнат обвинение за побой на лекар, но Галин му спаси кожата, като гарантира за него с няколко хилядарки. Веднага след като напуснаха районното, те отидоха в звукозаписното студио.

— Може ли да ми обясниш защо, по дяволите, ме доведе тук — попита го Калин.

— Не знаеш ли какво правим, когато дойдем тук?

— Ти да не би да имаш намерението да работим!?

— Виж, братле... Въпреки случилото се, живота продължава. Всички знаят, че следващия месец ще е премиерата на първия ти албум. Трябва да го довършим, защото...

— Абе, ей — започна да крещи и да рита всичко, което видеше.

— Ти нормален ли си? Приятелката и детето ми умряха, а ти ме доведе в шибаното студио и искаш да работя... Мислиш ли, че ми се работи.

— Но фоновете ти ще...

— Мислиш ли, че ми пука? Няма повече да работя. Няма смисъл. Чуваш ли, педалче шлякано. Когато Михаела се върне, тогава ще ме видиш да записвам песни.

— Уволнен си.

— Не, не съм уволнен. Напускам.

Калин излезе, като го блъсна с рамо.

* * *

Краси все още не можеше да повярва, че Бориса е мъртва. Питаше се как ли е станало... Щом видя репортажа, той веднага излезе от дома на родителите си, защото имаше нужда да си поеме малко въздух. Както си вървеше из парка, телефонът му звънна. Беше Вики. В този момент не му се говореше абсолютно с никой и затова затвори.

* * *

— Нужно ли беше да идваме в тая тъпа болница — нервеше се Симона.

— Стига си мрънкала, бе. Нищо няма да ти стане, ако се прегледаш ей така, профилактично.

— Оф, окей, ама виж още колко хора има. Ще висим сигурно три часа, докато ни дойде реда... Какво ще прави толкова време?

— Ще си поговорим.

— Хах, за какво?

— Не се прави, имаш много да ми разказваш.

— Не те разбирам — изненада се Симона.

— Не се прави, че не знаеш.

— Наистина не знам какво имаш предвид.

— Онзи ден нали пуснаха Тео и останахте сами...

— О, моля те... Стига.

— О, не. Няма стига. Какво стана?

— Нищо.

— Разкажи ми де.

Мина малко повече от час. През цялото това време Симона ходи може би седем пъти да повръща.

Когато влязоха в кабинета на лекаря, тя веднага легна на леглото. Няколко минути по-късно доктора установи какво ѝ е.

— Честито! Бременна сте!

ГЛАВА 40

1 година по-късно

Александър беше едно много симпатично 23-годишно момче. От няколко месеца насам той се радваше на свой собствен апартамент в центъра на Бургас, но в момента не живееше там. Естествено, това му беше повод за гордост, защото си го купи съвсем сам. В момента той следваше психология и работеше като барман в собствената си дискотека, която основа веднага след като завърши средното си образование. Родителите му сигурно сега гледат отгоре и му се радват. Те починаха преди много години. Александър беше едва на 3, когато семейството му започна да изпада в жестоки финансови затруднения. Ситуацията беше наистина ужасна. Там не ставаше въпрос за пари, с които да си платят тока. Те дори не мечтаеха за това... Че защо им е да мечтаят, след като нямаха и дом...

20 години по-рано...

Димо и Ралица бяха едно много щастливо семейство... БЯХА. Двамата се запознаха в училище. Тогава нямаше Интернет и може би това им помогна да се опознаят толкова добре.

Малко преди да завършат 8 клас те се сгаджосаха, а няколко месеца по-късно те вече бяха в очакване на първото си дете. Всъщност Рали носеше в корема си близнаци. И двамата трябваше да спрат да учат. Когато разбраха, че е бременна, родителите на Ралица я изгониха. Младият татко страшно много я обичаше. Само за няколко дни той успя да намери място, където да живеят известно време. За целта обаче, Димо взе заем от лихвари. След като се нанесоха в новата къща, той отиде да си търси работа. Намери си, но много го бавеха със заплатите.

Децата се родиха...

От около три месеца той не беше плащал наема. Искаше му се да напусне и да си потърси друга работа, но знаеше, че ако го направи,

няма да получи дори стотинка от това, което е изработил. Собственикът на имота вече не можеше да търпи това и реши да ги изгони. Така младото семейство остана на улицата... Всичко това се случи по време на една адски студена зима. Едно от бебетата умря от премръзване, а другото — Александър отиде в дом за деца, лишени от родителска грижа.

Бащата продължаваше да тъне в дългове. Отново беше започнал да взима пари от разни лихвари, които накрая съсипаха „семейството“ му, тоест жена му...

Една вечер тя беше излязла, за да купи нещо от близкия магазин. Тогава те имаха дом и отново чакаха дете. Малко преди да се прибере вкъщи, точно пред входа на блока, я чакаха двама гологлави мъже, които само за няколко минути успяха да ѝ причинят такива ужасни неща...

Гавреха се с нея, мажеха лицето ѝ с продуктите, които беше купила... Искаше да извика за помощ, но не можеше, защото мутрите бяха запушили устата ѝ. Те счупиха краката ѝ е метални тръби, многократно я изнасилиха и след това окончателно я убиха.

Димо не можа да издържи. Започна по цял ден да се налива с алкохол. Така докато един ден на пияна глава реши да се върне вкъщи по прекия път. За целта той трябваше да пресече влаковата линия — нещо, което той не успя да направи. Още щом стъпи на релсите, влака мина през него и той умря на място.

* * *

Денят, в който Тео щеше да си тръгне от клиниката настъпи. Той беше много щастлив от факта, че се е излекувал и може да си отиде вкъщи. Радваше се също, че въпреки всичко, което беше направил, родителите му не го оставиха. Единственото нещо, заради което му ставаше тъпо беше, че нито Калин, нито Михаела в последно време идваха да го виждат.

Докато си събираше багажа той не спря да се хвали и да пее от щастие.

— Отивам си, отивам си. Тра-ла-ла-ла.

— Добре де — засмя се един от хората, с които живееше в последните има-няма две години. — Целият свят разбра, че си тръгваш.

— Нека, братле. Нека.

Няколко минути по-късно в стаята влезе самия директор на клиниката, който беше и добър приятел с родителите на Тео.

— Хей — усмихна се той. — Денят настъпи.

— Така е. Виж, аз даже съм готов с багажа.

— Щом си събрал всичко, ела с мен горе.

Двамата отидоха в дирекцията и седнаха.

— Сега накъде? — попита го директора.

— Вкъщи. Нямам търпение да видя Симона и детето ми.

— Няма да вършиш глупости, нали?

— Какви глупости?

— Същите, заради които попадна тук, Тео.

— К'ви са тия приказки. Това за мен вече е затворена страница. Един грозен белег в миналото ми. Край. Не искам повече да разочаровам приятелката ми.

— Надявам се, че това, което казваш, е така. Недей да разочароваш и родителите си, чу ли?

— Няма, няма. Те къде са?

— Отпред. Чакат те.

— Супер. И Калин е с тях, нали?

— Не съм сигурен. Видях само майка ти и баща ти.

* * *

Десислава отново беше в лапите на ужасните си кошмари, които сънуваше почти всяка нощ. Въртеше се в леглото и несъзнателно бършеше потта от лицето си в меката възглавница...

Където и да погледнеш, виждаше вода. Имаше чувството, че е на Титаник. Цялата покъщнина беше плувнала във вода. Деси видя, че към нея се приближава едно по-голямо момче.

— *Хвани ръката ми — каза ѝ той. Тя помисли, че това е брат ѝ, но като го погледна в очите, разбра, че това няма как да е той. — Ще те извадя. Хвани се. Тя се подчини.*

— Няма да те оставя — продължи той. — Ще спася теб и родителите ти. Няма да ви оставя, чу ли?

— Студено... Студено... — бълнуваше тя. — Водата е много студена... Не ме оставяй... Дръж ме... Студено... Много студено.

— Стига си хленчила, бе — събуди я Борислава.

Деси живееше в дома ѝ от почти тридесет години. Беше само на 2, когато отиде там. Борислава и съпругът ѝ Радослав буквално я купиха от едно приемно семейство. Отначало всички се държаха с нея като с една истинска малка принцеса, но след като стана по-голяма...

Направиха я прислужница на голямата къща. Семейството имаше и един син. Той се казваше Христо и беше с една година по-голям от нея, тоест на 16.

— Хайде, ставай — каза майката. — Днес ще идват далечни приятели на баща ти. Трябва да изчистите къщата, защото на нищо не прилича. Ние излизаме. Когато Христо стане, му кажи да се погрижи за градината.

— Добре, ще му кажа.

Борислава тръгна към вратата, но се сети за нещо и спря.

— Леле... Как щях да забравя... Ако Ицо тръгне да излиза или да пипа телефона, таблета или каквото и да било друго, веднага ми се обади и аз като се върна ще го оправя.

— Окей, но защо?

— Той си знае. Хайде, тръгвам.

* * *

Краси и Вики отново се бяха събрали и вече живееха в собствено жилище. Красавицата вече почти не мислеше за майка си. Единственият ѝ „проблем“ беше, че нямаше представа къде е Калин. Започна сериозно да се тревожи за него от деня, в който всички национални медии пуснаха новината, че е в неизвестност. И не, не го търсеше, за да се опита да го накара да се сдобрят. Вече горе-долу беше стъпила здраво на земята и започна да осъзнава, че от всичките ѝ стари приятели само той ѝ беше истински. БЕШЕ.

Тя се излежаваше в леглото си, докато гаджето ѝ все още беше в страната на сънищата.

* * *

Тео излезе от клиниката и се затича към семейството си. Видя, че Калин наистина не е там. Стана му много тъпо.

Сигурно след всичко станало не иска да ме вижда, помисли си той.

Когато стигна до тях, те го прегърнаха. Първо майка му, а после и баща му.

— Радвам се да те видя — каза му той. — Добре изглеждаш.

— И ти също — засмя се Тео. — Само вие ли сте дошли?

— Да. Другите не можеха да намерят време.

— И Симона ли не можа?

— Кой?

Родителите му вече бяха забравили за нея и това беше напълно разбираемо. Те не я бяха виждали от цяла година.

— Гаджето ми — засмя се той.

— Ъъ — изръмжа Радостин. — Не знам. Ние снощи кацнахме. Изобщо не сме я виждали.

— Аз отивам у тях.

— Сега ли?

— Да, оставете багажа ми вкъщи и ме чакайте там.

Той тръгна, но след секунди се върна.

— Тате, трябва ми колата ти.

— Моята кола? Ти да не превъртя!?

— Не се прави на циганин. Няма да ти я изям.

— Аз хубаво ще ти я дам, но ни е с какво ще се приберем?

— С такси, — засмя се той — а ако нямаш толкова пари, може да се качиш на №216.

— Какво? — изгледа го като паднал от Марс.

— Автобусът, татенце. Автобусът.

Тео взе ключовете, качи се в луксозната кола на баща си и потегли към дома на Симона. Докато шофираше той реши да звънне на Калин, но телефона му беше изключен. Започна да се притеснява.

* * *

Когато Христо се събуди, Деси вече беше изчистила почти всичко дори и двора, с който трябваше да се заеме той. Тя отиде в кухнята, за да закуси. Отвори хладилника и извади пицата, която беше останала от снощи и започна да яде. Не след дълго в кухнята влезе и Ицо.

— О, сладурано — каза ѝ той. — Хапваш, а?

— Да, искаш ли?

— Не бих отказал.

Той седна на стола срещу нея, взе си едно парче и започна да закусва.

— Нашите няма ли ги?

— Няма ги. Излязоха рано.

— Не ти ли казаха къде отиват?

— Щели да вземат някакви стари приятели на баща ти, но не знам откъде. Христо се опипа за телефона си, но не го намери в джобовете.

— Чичо Пешо — извика той. — Я ела, че ми трябваш.

— Недей да викаш. Няма го.

— Пфф — продължи да яде. — Десинка, мързи ли те да ми донесеш тела. Мисля, че е долу в хола.

— Не мисля.

— Защо?

— Майка ти каза, че не може да го пипаш.

— Как така? — засмя се той.

— Ами ей така. Каза да не пипаш нито телефона, нито лаптопа...

И също така трябваше да изчистиш градината.

— Как ли пък не...

— Споко! Нищо няма да чистиш, защото аз вече го направих.

— Изчистила си целия двор? — изненада се Ицо.

— Да, и не само. Минах с прахосмукачката, измих пода, чиниите...

— Мама ли те накара? — прекъсна я той.

— Да.

— Абе, тази жена не е нормална. Има толкова много прислужници, а тя теб те кара.

— Е, ти пък. Нали и аз съм една от тях — каза с наведена глава.

* * *

От няколко месеца Слави се криеше в една почти срутена къща в едно закътано село, забравено от света. Страхуваше се, че след всичко, което беше причинил на Иван, той ще го намери и ще го убие.

Когато разбра, че именно той е убил семейството му, 19-годишното момче изпадна в потрес и при първа възможност се опита да му *види сметката*. Докато „шефа“ му спеше, той влезе в стаята му и взе пистолета. На сутринта го простреля няколко пъти в корема и избяга. Не беше сигурен, че го е убил. Имаше чувството, че във всеки един момент той може да кацне на вратата му.

* * *

Тео наближи до блока, в който живееше Симона. Преди да слезе от колата той реши отново да звънне на Калин.

— Дава свободно — каза си той, държейки телефона до ухото си.
— Вдигни бе, братле. Вдигни... Пффф.

Тъкмо когато се канеше да слезе, той видя, че гаджето му излиза от входа с бебешка количка. Не се сдържа и веднага отиде при нея.

— Мони? — усмихна й се той, но тя почти не се изненада.

— Върнал си се?

Тео надникна в количката и видя едно малко, но много красиво ангелче.

— Много е сладка, направо ще я изям.

— Искаш да кажеш „сладък“.

— Момче ли е?

В този момент пред тях спря една кола. Прозорците се отвориха и тя видя, че това е Александър.

— На разходка, а?

— Да. Реших да го изкарам малко. Времето е хубаво.

— Ти няма ли да ми обърнеш внимание — започна да се ядосва Тео.

— К'ъв е тоя — отвърна Александър. — Притеснява ли те?

— Не, няма проблем. Това е един стар приятел от началното училище.

— Моля? — извика стария приятел.

— Ти накъде? — Симона продължаваше да говори със Сашко.

— На лекции. Даже вече закъснявам.

— Е, заради мен. Извинявай.

— Няма проблем. Ти си ми много по-важна, нали знаеш.

Тя се приближи до него и го целуна.

— Обичам те — каза ѝ той.

— До после.

Александър запали и потегли.

— Абе, Мони, к'во е т'ва пишлеме.

— Всичко ще ти обясня.

— Целият съм в слух.

— Това е Александър.

— Шибаното му име абсолютно нищо не ми говори.

— Заедно сме от известно време. Грижи се за мен и за детето ми.

ГЛАВА 41

— Абе, ти ебаваш ли се с мен — започна да крещи Тео. Беше много ядосан. — Това пишлегарче и ти?

— Спри да викаш бе, идиот. Детето се плаши.

Той я хвана за ръката и я прибра в апартамента заедно с малкото момченце.

Когато влязоха в хола, бабата на детето му много се изненада.

— Ти какво правиш тук?

— Излез, много ти се моля.

— Ти ли ще ми...

Тео стана, изкара я навън и заключи вратата.

— Какво си мислиш, че правиш бе, малоумник?

— Ще говорим.

— И трябваше да я изгониш с шутове?

— Да, точно така.

— Не мога да те позная — каза му злобно тя. — Мислех, че в онази клиника ще се излекуваш, ама ти си се побъркал още повече.

Както беше много тихо, Тео изкрещя с пълно гърло.

— К'ъв е тоя?

Тя се стресна, а бебето започна да плаче.

— Виж к'во направи бе, нещастник такъв.

— Съжалявам. Не исках да...

— Тео, моля те, върви се.

— Трябва да...

— Казах да се махаш.

— Ще си тръгна, когато ми обясниш какво се случва.

— Напусни или ще извикам полиция.

Тео отиде в спалнята и тя го последва. Там той усети силен аромат от мъжки парфюм и видя на парното разни боксерки.

— Тоя тук ли спи?

— Да, някакъв проблем ли имаш?

— К'ъв е тоя педал, бе?

— Виж к'во ще ти кажа... Може да го наричаш така, както си искаш, но запомни едно... Той беше до мен в най-трудните ми моменти. Не ти, а той. Ясно ли ти е?

— Да разбирам ли, че късаме? — каза той и Симона се засмя. —
Защо се смееш?

— Всичко свърши преди една година. Не аз те оставих, а ти мен.

— И ти веднага реши да си легнеш с първия срещнат.

Тя му шибна два шамара.

* * *

Десислава доста се измори и затова отиде да подремне докато осиновителите ѝ ги нямаше. Христо почука на вратата и влезе. Изненада се, че е заспала по това време. Седна до нея на леглото и се вгледа в нея. Беше много красива.

* * *

Александър спря с колата си пред университета, слезе и влезе в сградата. Отби се до машината за кафе. Взе си едно, защото имаше нужда малко да се събуди. Предишната вечер си беше легнал много късно и затова сега леко му се спеше. Той все още не беше казал на приятелите си за връзката му със Симона. Беше 80% сигурен, че ще го помислят за ненормален или за човек, който не може да направи свое дете и затова гледа чуждо. Знаеше, че трябва да запази това за себе си. Александър беше един от хората, на които им пукаше какво ще кажат другите. Интересуваше се от хорското мнение. Знаеше, че не трябва, но... Той тръгна към кабинета, в който се провеждаха лекциите му. Вътре имаше около десетина човека. Когато влезе, всички го поздравиха. Не можеше да се оплаче от внимание. Събуждаше интереса както на момичетата, така и на някои момчета. Сред състудентите му имаше едно хомосексуално момче, което се казваше Арис. Беше много досаден. Не спираше да предлага разни неща на момчетата.

* * *

Изненадващо за родителите му, Тео се върна много бързо. Те очакваха да се забави с часове.

— Мислех, че ще закъснееш — каза майка му, изяждайки последния фъстък, който беше останал в пакетчето.

Той изобщо не беше в настроение, но се опита да не се издава.

— Поговорихме си набързо. За мен има ли фъстъци?

— Сега не, но след малко да.

— Как така. Да не би тук да ги произвеждаш? — засмя се.

— Не бе, глупчо. Пратих баща ти да ти напазарува, щото в хладилника ти наистина е паднала бомба.

— Нормално. — Тео седна на дивана и пусна телевизора. — Хей, мамо, тези дни чувала ли си се с Калин?

— Не, защо?

— Ами звъня му, но не отговаря.

— Остави го. Докато теб те нямаше се случиха едни неща.

— Какви неща?

— И аз не знам точно — излъга тя. — Когато се върне, ще ти каже.

— А той къде е?

— Замина на почивка.

— На почивка?

— Да.

— Ти сериозно ли?

— Е, защо да не отиде.

— Работата му. Той не би зарязал всичко.

— Казах ти, че станаха едни неща, които му дойдоха в повече...

Телефонът на Тео звънна и той веднага вдигна. Беше Вики.

— Хееей — каза той. — Добре съм. Ти как си?... Супер... Свободен съм, да... Страхотна идея... Окей, след час ще съм там.

— Бившата на Калин ли беше? — попита го майка му.

— Да, иска да се видим.

Радостин се върна с четири огромни торби.

— Абе, тате, к'во си направил? Ти да не изкупи магазина?

— Не можах целия...

Той извади от едната торба кутия с пакетчета фъстъци.

— Скъпа, това е за теб.

— А за мен фъстъци няма, така ли?

— Точно така, но има друго.

— К'во? Сигурно няколко туби боза.

— Не се сетих, иначе щях да ти взема.

Радостин бръкна отново в една от торбите и извади кутийка презервативи.

— Перверзник — засмя се Тео.

* * *

Към обяд Деси се събуди и видя, че Христо е заспал до нея. Стресна се. Не знаеше защо изобщо е влязъл в стаята ѝ. Не ѝ се искаше да го буди, но трябваше, защото, ако „шефовете“ ѝ видят това, ще си помислят, че те двамата са правили нещо.

— Ицо — започна да го буди тя. — Ицо... Ицо, стани... Хайде, събуди се.

— Мъъъ... — измрънка той. — Закуската готова ли е?

— Каква закуска те гони? — засмя се. — 13:00 часа е. Ставай.

— Няма пък.

— Вашите всеки момент ще си дойдат.

— Не се тревожи. Няма да си...

Двамата чуха, че външната врата се отваря. Христо веднага стана.

— Майко милааа... Бързо...

За части от секундата стана и излезе от стаята. Хвърли един поглед към коридора и когато се увери, че няма никой, си отиде в стаята. Той взе учебниците и седна да учи, за да може майка му да го види, ако влезе.

* * *

В една малка къща край кв. Обеля живееше едно семейство. 48-годишната Райна и нейните деца — 25-годишната Сиана и 18-

годишната Джулия. Райна имаше и един син, но той работеше в чужбина. Емо много им помагаше финансово. Тежко им беше, че се виждаха само по Коледа, но какво да се прави. Сиана мечтаеше след гимназията да следва право и да стане добър адвокат, но не се получи, защото таксата в университета беше твърде висока за нея. Сега тя работеше като продавачка в магазин за дрехи. Всичко, което изкараше, го даваше на майка си. Джулия пък беше направо отвратителна. Понякога мислеше само за себе си. Тя все още учеше. Беше 12 клас. С майка си много не се разбираше, но за сметка на това беше много добра приятелка със сестра си.

* * *

Час по-късно Вики стигна в кафенето, в което трябваше да се види с Тео, който вече беше там. Тя се приближи до него и седна.

— Радвам се да те видя — усмихна му се тя. — Изглеждаш много добре.

— И аз се радвам да те видя. Как си?

— Горедолу. С Краси пак сме заедно.

— Ужас.

Ненавиждаше го.

— Защо да е ужас... Той е страхотно момче.

— Сигурно е така — каза й подигравателно той.

— Да, просто трябва да го опознаеш...

— Не, не — прекъсна я. — Няма нужда.

— Хм... Ти как си иначе? Предполагам, че си се чул е Калин и ти е казал к'во стана.

— Не, по дяволите. Не си вдига телефона.

— Горкичкия... Все още не се съвзел от случилото се.

— Вики, би ли ми казала какво става?

— Разбира се. То не е тайна. Гаджето му почина.

Тя го каза с такава лекота. Изобщо не й пукаше.

— Кое гадже?

— Онази, брюнетката.

— За Михаела ли говориш?

— Да.

— Михаела е починала?

— Да. Вашите не ти ли казаха?

— Май забравяш, че нашите не живеят в България.

— О, вярно.

Тази новина му дойде като гръм от ясно небе.

— Шегуваш се — отказа да повярва той.

— Изобщо не си се променил. Казвам ти цялата истина. Виж в нета. Всички писаха за това.

— А Калин? Той как е. И той ли...

— Не, не. Спокойно. Нищо му няма... Или поне не знам.

— Тогава защо не си вдига телефона.

— Нямам представа. Аз даже те извиках точно затова.

— За?

— Ами мислех, че сте говорили.

— Оффф... Ти ще ме побъркаш.

Тео извади телефона си и много набързо намери информацията, която му трябваше.

Заглавията бяха следните:

ПЕВЕЦА КАЛИН УБИ БРЕМЕННАТА СИ ПРИЯТЕЛКА

БУМ! КАЛИН Е В НЕИЗВЕСТНОСТ. ПОЛИЦИЈАТА ГО ИЗДИРВА.

КАЛИН ЗАБИ НОЖ В ГЪРБА НА ПРОДУЦЕНТА СИ.

ШОК! КАЛИН СЕ САМОУБИ.

КАЛИН БЯГА ОТ ОТГОВОРНОСТ. НЕ ИСКА ДА ПРИЗНАЕ ВИНАТА СИ.

— Абе, к'ви са тия глупости? — каза той.

— Самата истина.

— Самоубил се е, така ли?

— Е, това не знам.

* * *

При Десислава обстановката беше #МногоРабота. Тъй като прислужниците бяха в летен отпуск, тя трябваше да върши абсолютно всичко. Сред хората, които дойдоха с майка ѝ и баща ѝ, имаше и едно момче, което постоянно я зяпаше. Беше на около на 22. Естествено, не пропусна възможността да се запознае с красавицата.

Докато тя приготвяше обяда, той влезе в кухнята и я заговори.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Не, благодаря — отвърна му тя.

— Мога да правя салати.

Имаше вида на глезено момче, което по цял ден се шляе из кварталните улици и не му повярва.

— Ти сериозно ли? — изсмя му се тя.

— Да, вкъщи аз готвя.

— Е, тук вече излъга.

— Мога да ти докажа, че не лъжа.

— Давай.

— Има ли брашно?

— Защо ти е. Готвя съвсем различно нещо.

— Брашното най-вероятно е в някое от шкафчетата. Аз ще го потърся, а ти отиди да ми донесеш точилката.

Тя вече се сети какво е намислил.

— Не може да бъде.

* * *

Райна беше задрямала, когато някой започна мощно да тропа по вратата. Сиана, която беше в другата стая, отиде да отвори. Беше сестра ѝ Джулия.

— Абе, ти нормална ли си? — каза ѝ Сиана. — Знаеш, че мама е зле. Едвам заспа.

— Да, како, но имам страхотна новина.

Двете отидоха в стаята.

— Каква новина?

— Нали знаеш, че дядо Йордан продава къщата?
— И?
— Намерил се е купувач. Скоро ще се нанесе. Говори се, че е млад и много богат. Идва от Щатите.
— Пак си ходила в онова кафе да слушаш клюки, нали?
— Какво пък толкова?
— Леле... Голяма клюкарка си, честно ти казвам.
— Клюкарка, клюкарка..., ама ако не бях отишла, нямаше да разберем за този тайнствен принц. Сигурно е много красив.
— И да е, и да не е... Нас какво ни интересува?
— Како, много си глупава. Може да те хареса и да се ожени за теб.
— О, я стига глупости.

* * *

Александър спря пред блока на Симона. Качи се на етажа, на който беше апартаментът ѝ, и почука. Тя веднага отвори.
Двамата се настаниха в хола.
— Малкият спи ли — попита я той, сядайки на дивана.
— Да.
— Кой беше този, който дойде днес?
— Не е важно. Зарежи.
— Искам да знам. Притеснява ли те?
— Не, стига глупости.
— Ако ти е направил нещо, кажи. Ще му смажа мутрата.
— Беб, това беше Тео.
— Онова наркоманче?
— Да.
— Искам този да стои далеч от детето. Чу ли? Кажи му да не се приближава, защото в противен случай аз ще го направя.
— Не мога да му кажа. Как да му кажа такава нещо. Той му е баща.
— Истински баща е този, който отглежда, а не този, който създава — започна да повишава тон. — Това копеле може да си

направи кефа, ама не може да помисли, че едно дете има нужда от грижи.

— Как да му кажа, че повече не може да го вижда.

— Не можеш да събереш сили да му го кажеш, така ли?

— Просто не знам как.

— Тогава остави тази работа на мен.

* * *

Иван беше готов на всичко, за да намери дъщеря си и Слави. Е, него не го търсеше за хубаво. Искаше да го убие. Даже съжаляваше, че не го е направил по-рано. Допусна грешка, че уби Георги. Само той знаеше къде е малката Емилия. Вече го беше закъсал с МВР. Поради тази причина той смени над 20 пъти своята лична карта. Сега той се „мотаеше“ из улиците на Мадрид с името Джулио Фернандес.

* * *

Тео и Вики пиеха вече второто си кафе. Той все още не можеше да проумее, че Михаела е мъртва. Когато разбра по какъв нелеп начин е умряла, му се прииска да се хвърли от покрива на някой блок. Пълен кошмар. Нищо не разбираше.

В статиите пишеше, че Калин умишлено я е убил.

— Не може така — започна той. — Трябва да измислим нещо.

— Какво има да му мислим? Мишето е в гроба, най-вероятно и Калин също.

ГЛАВА 42

Чуваш ли се какво говориш? — разкрещя й се Тео.

— Помисли малко бе, човек. Калин е известен. Ако беше жив, все някой щеше да го види, не мислиш ли?

— Ами при опцията за смъртта важи абсолютно същото.

* * *

Час по-късно баницата беше готова. Десислава много се изненада от готварските умения на Румен.

— Изглежда вкусна — усмихна му се тя.

— Опитай я и ще видиш, че не само изглежда такава.

— Сега ли?

— Разбира се.

— Не. Нека да я сложим на масата, за да могат и другите да я видят.

— Както искаш... Между другото, аз съм Румен. Приятно ми е.

— И на мен — каза му тя.

— Как да те наричам?

— Не те разбрах.

— Как се казваш?

— Ааа... Извинявай. Името ми е Десислава.

— Хубаво име.

— Как ли пък не.

* * *

Симона изобщо не искаше да забранява на Тео да вижда детето си, но Александър беше твърдо решен да го сложи на мястото му.

— И какво ще му кажеш? — попита го тя.

— Това, което ти отдавна трябваше да му кажеш, но нали си куха лейка и се боиш от всеки...

— Кое по-точно трябваше да му кажа бе, идиот? — кресна му тя.

— Не се прави, че не знаеш.

— Абе, я си гледай работата.

Тя тръгна към кухнята, но той я спря, хващайки я за ръката.

— Нали знаеш колко много те обичам.

— Да, разбира се. Колкото една куха лейка.

— Е, стига де. Знаеш, че го казах просто така.

— Не, не знам.

— Ся к'во? Сърдити ли ще сме?

— Не се сърдя на никой.

— Ех...

— К'во ми ехкаш!? Първо ме обиждаш, а после ми се извиняваш... Ти си бахти...

— Аз съм бахти...? Довърши.

— Бетер момичетата си, честно ти казвам.

* * *

Краси си стоеше вкъщи и чакаше приятелката му да се прибере, но нямаше представа откъде. В момента имаше в главата си две много важни неща. Първо, да намери кретените, които видяха сметката на Бориса и второ, да измъкне Ивета от затвора, в който влезе заради него. Тъпо му беше, че лежи там, но щастиято му беше повече от мъката. Все още не беше пипнал и лев от \$10000000, които получи от семейството на Никълъс. Имаше намерение да се захване с нещо сериозно, интересно и много доходоносно, разбира се.

* * *

Час по-късно всички, с изключение на Десислава бяха на масата в двора и обядваха. Христо, естествено, усети липсата и.

— Абе, къде е Деси? — попита той.

— Как така къде? — отвърна майка му. — В кухнята. Мие чинии.

— А няма ли да обядва.

— Не. Тя каза, че не е гладна. Оставете я. Няма да я молим, я. Наздраве. Започна да вдига чаши. Румен я изглежда много странно, защото много добре знаеше, че това далеч не е така.

— Ще я доведа каза той и стана от масата.

— Ами чиниите?... Кой ще ги измие?

— Те няма да избягат.

Когато той тръгна към къщата, Христо го погледна с всичката си омраза, която човек някога би могъл да изпита.

— Копеленце скапано — прошепна си той.

* * *

Краси тъкмо беше намерил хубав филм, който да гледа, когато на вратата се звънна. Той стана и отвори. Беше Вики.

— Абе, ти ключ нямаш ли си, да му се не види? — разкрещя й се и отиде обратно на дивана пред телевизора. Виктория го последва.

— Видях се със...

— Би ли млъкнала.

— Защо? Какво ти е?

— Опитвам се да гледам филм, не виждаш ли!?

— Оф, добре. Гледай си го. Няма да ти преча.

Фръцна се и отново излезе.

* * *

Когато Румен влезе в кухнята, видя, че Деси, не мие чинии. Тя беше седнала на стола и плачеше.

— Хееей! — каза й той, а тя се опита да изтрие сълзите си с ръкава. — Какво ти е? Защо плачеш?

— Нищо ми няма. Ходи си там при другите.

— Защо да ходя там?

— Оф бе, човек. Остави ме. Ходи и се забавлявай.

— Ела и ти. Сигурно си гладна.

— Не съм.

— Не ставай глупава. Нали преди малко ми каза, че си гладна като вълк.

— Е, вече не съм.

— Как така.

— Отяде ми се бе, човек. Разкарай се.

Христо влезе и го шибна, мислейки, че ѝ досажда.

— Ицо, чакай — стана Деси. — Какво ти става? Защо го удари?

Румен се изправи, но Христо пак го удари и той отново падна.

— Копеле... — каза му Ицо, ритайки го. — Ако още един път те видя близо до нея, ще те обеса с червата ти и ще те удавя в собствената ти кръв, така да знаеш.

* * *

Александър реши, че трябва да се реваншира на приятелката си. Докато тя си играеше с малкия той отиде в кухнята и отвори хладилника. Беше толкова пълен, че даже не знаеше какво точно да приготви. Мисли, мисли и се сети за хотдог.

* * *

Слави беше посетен от мъж в полицейска униформа. Изобщо не се притесни, защото беше 100% сигурен, че Иван не би съобщил в полицията.

— Кажете? — каза Станислав.

— Полицай Асенов — представи се той с усмивка. — Ти трябва да си Слави?

— Аз съм, кажете?

— Открихме родителите ти. Живи са.

* * *

Двайсетина минути по-късно Александър беше готов с „готвенето“. Сложи трите хотдога в един светло син поднос и тръгна към стаята, в която бяха Симона и бебето. Почука и влезе.

— Следобедна закуска...

Симона погледна към подноса и видя най-малкия хотдог.

— Не ми казвай, че т'ва е за малкия — засмя се тя.

— За него е. Малък, за да може да го изяде.

— Ти ебаваш ли се или наистина си толкова глупав?

— Не се ебавам и не съм глупав.

— Да бе, да.

— Ще ядеш ли или да го дам на кучето?

— Нямам куче — изхили му се отново тя.

— Навън има много. Отивам.

— Чакай.

— Да не си влак, че да те чакам да дойдеш.

— Ти да не ми се разсърди?

— Не съм. Карай...

— Само малко, нали?

— Искам да ям на спокойствие?

— Ъъъ... Направил си само за себе си, разбрах. Окей, няма проблем. Сама ще си направя.

— Не, бе. Чакай. Вземи. Изяж ги всичките.

— Не искам. Кой знае с колко клетви си ги направил.

Той се приближи до нея и я прегърна.

— Я не се лигави.

Последва и целувка.

* * *

И Христо изяде доста шамари. В крайна сметка най-лошо пострада самата Деси. Докато двамата се млатеха един друг, Румен изрита Десислава в корема и тя, останала без въздух, падна на земята. Той не го направи нарочно, разбира се.

— Видя ли колко си смотан — каза му Христо, но той не му обърна внимание.

— Деси, добре ли си?

- Махни си ръцете от нея.
— Престанете и двамата. Махайте се.

* * *

Късно вечерта Слави беше отведен в участъка. Не му се вярваше, че родителите му са живи, но смяташе, че ченгето не го е докарал напразно тук. Докато стоеше в кабинета на полицая той разглеждаше разни досиета. Минута по-късно полицай Асенов се върна.

— Какво става — изправи се Слави. — Къде са мама и тате?

— Добре са, не се тревожи за тях. Пътуват насам... Ти трябва да дойдеш, за да дадеш показания.

— Защо?

— Трябва да намерим хората, които са ги отвлекли, за да ги накажем.

— Отвлекли са ги?

— Да, но екипите ни ги откриха... Ще помогнеш за разследването, нали?

— Разбира се, че ще помогна. Къде ще ме разпитват?

— Долу, в стаята за разпити.

— Да вървим тогава.

* * *

След така чаканата семейна вечеря, Тео се качи в стаята си, пусна телевизора и легна на мекичкото си легло.

— Как ми липсваше това чувство — каза си самодоволно той.

Превключвайки телевизионните канали, той реши отново да звънне на Калин. Без почти никаква надежда, той взе телефона си и набра номера му. Този път вдигна...

* * *

Филмите, които бяха интересни на Краси, свършиха и той започна да усеща липсата на Вики. Тъкмо когато се канеше да ѝ звънне, той чу, че тя се връща. Влезе в стаята, за да вземе лаптопа.

— Спокойно — каза му тя. — Няма да ти преча. Взимам компа и изчезвам.

— Абе, ти сърдиш ли ми се нещо.

— Лека нощ и на теб — каза му, излизайки от стаята.

Той я последва. Тя беше легнала на леглото, което делеше с него.

— Къде си мислиш, че ще избягаш?

— Абе, я се факай.

— Няма пък. Какво правиш?

— Нищо. Аре, ходи да си гледаш шибания филм...

— Той свърши.

— Ааа... Ти затова дойде да говориш с мен, нали?

— Нали знаеш какво искам!?

Той започна да я целува по врата, след което се опита да смъкне червената рокля, която беше облякла.

— Разкарай се бе, изрод.

Целуна я.

— Обичам те.

— Разбира се, че ме обичаш. Стане ли т'ва време ти ставам много мила.

— Шшт...

Колкото и да се дърпаше, Краси спечели играта...

* * *

— Ало — каза Тео. — Братле, как си? Защо не си вдигаш телефона. Всички се тревожим за теб?... Ало?... Ехо, чуваш ли ме?... Братле? Аз...

Връзката прекъсна.

— Какво става, но дяволите?

* * *

Слави стоеше в стаята за разпити и чакаше да дойде човекът, който трябваше да го разпита. Беше доста тъмно. По едно време той чу някакви стъпки.

— Леле, човече. Най-накрая. Пуснах корени докато те чакам.

Не получи отговор.

— Хайде да започваме, за да свършим бързо, щото нямам търпение да видя нашите.

Човекът, който беше в тъмнината, извади едно фенерче и светна право в очите му.

— Тате, ти ли си?

Неизвестният се изкашля, след което обърна фенерчето към себе си. Слави целия се разтрепери. Ужас! Беше Иван.

* * *

Деси и Румен стояха на люлката в двора и си говореха, пиейки червено вино.

— Извинявай, че те ударих днес — каза ѝ той. — Не беше нарочно. Аз просто...

— Знам, спокойно. Не ти се сърдя. И ти недей да се сърдиш на Ицето — каза му през смях тя. — Понякога наистина не знае какво прави.

— Аз ще му избия мутрата на т'ва копеленце.

— Стига де. Остави го. Казах ти, че не беше нарочно.

— Ревнува, нали?

— Глупости. Няма защо да ревнува.

— Не са глупости. Видях как те гледа. Отдалече му личи, че е влюбен е в теб.

— Ти май полудяваш. Той ми е брат.

Румен се засмя.

— Защо се смееш?

— Тате ми каза всичко. Не сте истински брат и сестра. Да знаеш от мен, Христо е луд по теб.

Деси се изчерви.

— И така да е, мен какво ме засяга?

* * *

Слави не можеше да повярва на очите си. Току-що изцяло изгуби вяра в т.нар. правосъдие. Не можеше да разбере как е възможно да е тук. Това значеше единствено и само едно. Полицията му е помогнала.

Редане на мисли изобщо не го лъжеше. Полицията наистина му беше съдействала. Той се беше разделил с 50 бона, за да се добере до Слави.

— Ето че отново се срещаме, млади приятелю.

Станислав стана от стола и тръгна към вратата. Когато видя, че Иван само стои и гледа, си помисли, че има шанс да се спаси. Груба грешка. Не успя да излезе, защото въпросната врата беше заключена.

— Къде си мислиш, че ще отидеш? — не получи отговор. — Ти да не си глътна езика.

— Какво искаш от мен? Защо постоянно ме преследваш?

— Моля?... Нима забравяш какво ми причини.

Слави взе стъклената кана с вода, опитвайки се да запази тишина, и я шибна в главата му.

— Копеленце мръсно.

Докато Иван се опитваше да се изправи, Слави отиде до вратата и започна да блъска.

— Помощ... Помощ... Изкарайте ме оттук.

Моментално някой дойде и отвори вратата. Беше професионалният лъжец — полицай Асенов.

— Ванка, имаш ли нужда от помощ?

— Не, но би ли ми услужил с палката си, за всеки случай.

— Разбира се — каза му той, хвърляйки я. — Дръж.

Иван взе палката. „Полицаят“ излезе и отново заключи вратата. Слави вече се увери, че полицията му е помогнала да го открие.

— Няма ли най-после да ме оставиш на мира?

— Не. Не и преди да довършим започнатото.

— Ние не сме започвали нищо, че да го довършваме.

— Напротив. Ти обеща, че ще ми помогнеш.

— Какво съм ти обещал?

— Нужно ли е да повтарям, дребен? Обеща, че ще ми помогнеш.

— Не искам.

Иван се засмя.

— Аз не те питам дали искаш...

— Искам да се махна оттук. Кажим им да отворят вратата.

— Няма.

— Казах ти да...

— Шшт — прекъсна го той. Май забравяш, че аз съм човекът, който казва какво да се случва и какво не.

— И ся к'во? Ще изгния тук, така ли?

— Мхм.

— Шегуваш се.

— Виж, дребен...

— Не ме наричай така.

— Дребен, дребен. Виж... Аз не съм лош човек. Просто искам да ми помогнеш. Докато ми помагаш, ще имаш царски живот. Коли, пари, всички жени ще бъдат твои...

— Казах, че не искам — изкреця той.

— Както пожелаеш. Опитах се да бъда мил, но...

Иван започна да го налага с палката.

ГЛАВА 43

На сутринта Деси се събуди с усмивка. Беше сънувала нещо, което не биваше да казва на никого. Сънят ѝ беше като реалност. Главни герои в него бяха тя и Христо. Цялата изтръпваше като се сети. Тя не повярва на това, което снощи ѝ каза Румен. Знаеше, че няма как той да изпитва нещо повече от приятелски чувства към нея. Родителите му никога не биха позволили това.

* * *

Докато родителите му си събираха багажа и се оправяха да си тръгват, Тео стоеше на дивана и закусваше.

— Тръгвате ли? — попита ги той, ядейки пицата си.

— Да — отговори баща му. — Даже много останахме.

— И ся к'во? Сам ли ще ме оставите?

— Я не се прави — засмя се майка му. — Веднага щом излезем ще напълниш къщата с кой ли не.

— Как ли пък не. Калин беше душата на купона. Щом го няма, няма и купон.

— Е, ти пък. Говориш така, сякаш е умрял.

— Едно и също е. Сега — няма го. Ако умре, — пак няма да го има. Няма никаква разлика.

— Абе, я не говори глупости — намеси се Радослав. — Просто има нужда да се отърси от нещата, които са се случили.

Моментът не беше много подходящ, но на Тео му се прииска да каже на родителите, че имат внук. От една страна му се искаше, но от друга нещо го спираше. Знаеше, че най-напред трябваше да се разбере със Симона. Изобщо не му се искаше да се обръща към съда, но беше почти 100% сигурен, че ще му се наложи. Щом се нахрани той закара родителите си с колата на баща си, която се оказа, че му е подарък по

случай излизането му от клиниката. Беше много щастлив. Вече разполагаше с две много яки коли.

Карайки към вкъщи, той реши да се отбие до районното, за да разбере дали има някакви новини за Калин.

* * *

Слави осъмна в една доста луксозна стая. Въпреки удобното легло, цялото тяло го болеше от снощния побой, който получи от Иван. Това му напомни, че въпреки хубавото място, на което се намираше в момента, не го чакаше нищо хубаво. Остана приятно изненадан, когато се изправи и видя, че не е завързан за леглото. Той стана и започна да разглежда стаята, която беше наистина огромна. Имаше всичко, за което едно момче на неговата възраст би могло да мечтае. Чудеше се дали тази къща наистина е на Иван или може би сънува, че е спечелил от лотарията. Чисто белите стени и тавана му напомниха за дома, в който живееше заедно със семейството си. Ако веднага не беше изгонил мислите си оттам, може би щеше да заплаче, а добре знаеше, че не бива да го прави... Приблужи се до златистия скрин и отвори първата вратичка.

— WOW! Тази стая сякаш наистина е направена за мен.

Многото презервативи му показаха, че тази стая със сигурност не е на бащата на Иван...

Слави реши, че е време да разбере какво точно се случва. Излизайки от стаята, се озова в един коридор, на който не му се виждаше края. Започна да си мисли, че не се намира в къща, а в палат. Вървейки по килима, който беше сложен на пода, той подминаваше много врати, които водеха към други стаи. Изведнъж целия таван светна и на него се показа самия Иван. Таванът беше един огромен монитор, който показваше какво се случва в стаята на Ванката в реално време.

— Добро утро, дребен — каза му той. — Как се чувстваш тази сутрин?

Станислав се засмя, след което каза:

— Може ли да ми кажеш къде съм, по дяволите?

— Разбира се. Това е новият ти дом.

— Ти живееш тук?
— Да.
— Не ти вярвам.
— Защо така бе, Джони?
— Джони? Хаха. Ами, не знам. Хора, които пребиват и тормозят други хора не биха могли толкова добре да поддържат такава... Тъъ... Би ли ми казал това какво е? Къща? Блок?
— Бивш хотел.
— Живееш сам в цял хотел?
— Не съм сам. Остави това... Трябва да дойдеш.
— Не искам. Искам да си ходя.
— Ела, за да се разберем колко да ти е заплатата.
Слави се замисли.

* * *

Когато Вики се събуди и отиде в хола, видя, че Краси говори с някого и то на английски.

— Окау! See you tomorrow. Bye!
— С кого ще се виждаш утре?
— Започвам бизнес, миличка. Бизнес!!!
— Да, бе. Повярвах ти.
— Е, то не е задължително да ми вярваш.
— Е?
— Какво „е“?
— Няма ли да ми кажеш с кого ще се видиш?
— С един актьор.
— К’ви актьори сънуваш?
— Ще снимам филм.
— Ти тотално си се побъркал.
— Както искаш го разбирай. Твърдо съм решил да се захвана с нещо сериозно.
— В този бизнес разходите ще са ти повече от приходите.
— Ти пък много знаеш...
— Ами, да. Мама работеше в тази сфера, ако не помниш. 1/2 от заплатата ѝ отиваше за...

— Майка ти беше една обикновена ТВ водеща.
— Няма значение... Оффф, все тая.
— Отивам да си оправя багажа.
— За?
— Имаш бахти пилешкия мозък. Току-що ги казах, че утре ще имам много важна среща.
— Да, но не ми каза, че ще заминаваш.
— Срещата ще е в Турция.
— Леле, майко... Сега ако ми кажеш, че ще работиш с турчин, направо...
— Да, точно така. Ще работя с турчин.
— Това значи, че най-вероятно ще е някоя сапунка.
— Не мога да се занимавам с теб. Отивам да си оправя сака.
Краси тръгна към стаята.

* * *

Благодарение на указанията, които му даде Иван, Слави успя да стигне до стаята му. Когато се приближи до вратата, тя се отвори сама. Той влезе в една... Ако неговата стая беше луксозна, то какво може да кажем за тази? Беше невероятна.

— Не стой на вратата — каза му Ванката. — Седни.
Слави влезе и седна на лъскавия диван.
— Виж, дребен... Мисля, че дойде момента, в който трябва да ти кажа цялата истина...

* * *

Деси беше излязла на двора. Времето беше хубаво (съвсем логично за месец юли). Тя седеше на красивата беседка и рисуваше поредната си скица. Рисуването беше нещото, в което намираще утеха. Рисунката ѝ този път изобразяваше една нейна мечта. На белия лист имаше една много красива бяла къща, пред която беше изграден голям басейн с шезлонги, на които лежах тя и Христо. Че къщата е тяхна,

знаеше само тя, разбира се... Деси се загледа в това, което беше нарисувала.

— Много съм глупава — каза си тя и смачка скицата. — Сама се заблуждавам и си давам някакви надежди, а после другите са ми виновни...

Христо се приближи до нея, носейки две чаши.

— Кафе? — предложи ѝ той.

— Благодаря — каза тя, взимайки чашата.

— Какъв е този лист?

— Тъъ... Нищо особено. Обикновен боклук.

— Пак си рисувала, нали?

— Да, но нищо не се получи.

— Дай да видя.

— Не може.

Въпреки нейния отказ, той взе смачкания лист от ръката ѝ и го разгъна.

— Йеех! — възхити се. — И казваш, че не е хубаво?... Всъщност, да. Не е хубаво, а е уникално.

— Да, бе... Няма що.

Наистина много ми харесва, не се шегувам... Хееей, аз имам същите кецове като този от рисунката... Ами тази?... Виж, облякла е твоята тениска...

* * *

Тео чакаше да се срещне с полицаия, който беше поел случая на Калин. Все още не можеше да се примири с мисълта, че човек като него може да изчезне.

След цял час чакане въпросния полицаи дойде.

— Заповядай в кабинета ми — каза му той.

* * *

Слави остана много изненадан от предложението, което му беше направил Иван, но все още не можеше да разбере за каква истина му

каза той.

— Съгласен ли си? — попита го Иван.

— Чакай, че нещо май не те разбрах... Ще ми дадеш мезонет в центъра на София, 100000 лева кеш и 6000 месечна заплата, за да изпълнявам твои заповеди, така ли?

— Точно така. Отлично си ме разбрал.

— И какво по-точно ще трябва да правя?

— Да ми помогнеш да открия сина си.

— Моля? — изненада се Слави. — Ти имаш син?

— Сега ще ти разкажа цялата история.

— Тоест „истината“, така ли?

— Да, слушай...

— Слушам те.

* * *

— Някакви новини за Калин? — попита Тео.

— Калин?

— Момчето, което е обявено за изчезнало...

— Певеца?

— Да — засмя се.

— А ти какъв си му.

— Близки приятели сме.

Полицая го погледна и каза:

— Съжалявам, но не мога да ти дам такава информация.

— И защо да не можете?

— Защото имаме право да даваме информация само на роднини.

На Тео му стана ясно, че няма да се разбере лесно с този и затова извади една стотачка.

— Та, как върви разследването?

Полицайчето бързо прибра банкнотата в джоба си и започна да говори.

— Получихме сигнал, че е бил забелязан в Милано.

— В Милано ли?

— Да, но след наша проверка се оказа, че не е там.

Тео извади още една стотачка и каза:

- Искам да знам всичко за случая с Михаела.
- Коя Михаела?
- Гаджетото му...

* * *

— С Лили бяхме много щастливи... разказваше Иван. Много се обичахме.

— Коя е Лили?

— Съпругата ми... Тоест беше ми съпруга.

— Как така „беше“? Какво се е случило с нея?

— Синът ми... Той е горе-долу на твоята възраст... Бяхме го изпратили да учи в Америка... Деня, в който се върна, беше най-ужасния ми ден...

— Защо?

— Защото... Пффф... Къщата ни изгоря... Заедно с жена ми...

— Шегуваш се.

— Дребен, аз съм дълбоко вярващ. Никога не бих се шегувал по този начин.

— Но как така?... Не разбирам. Защо е изгоряла? Ти къде си бил тогава?

Иван се замисли. От очите му започнаха да се стичат сълзи. Една по една.

— И аз не разбрах. С тази къща загубих всичко, целия си живот. Загубих жена си, малката ми дъщеричка...

— А синът ти...? — попита го плахо. — Той не е ли бил в къщата?

— Не и слава богу... Това, че се забави, го спаси.

— Той сега къде е?

— Нямам представа... Не спирам да го търся.

— А сигурен ли си, че не е мъртъв?

— Не — изкрещя Иван. — Поне се надявам, че не е.

— Защо не съобщиш в полицията?

— Колко пъти!?

— Какво смяташ да правиш?

— Ще продължа да го търся, разбира се. Никога няма да се откажа.

* * *

— Тате предложи довечера да отидем на кино — каза Христо. — На теб ходи ли ти се?

— Не знам — отвърна тя, сядайки на така любимата и люлка. — Ти ще ходиш ли?

— Много ясно. Не бих пропуснал. Тази седмица има много интересни филми... Ще дойдеш ли?

— Щом ти ще ходиш, да.

— Теб к'во? Да не би да те е страх от нашите?

— Много смешно...

* * *

Тео успя да научи къде е погребана Михаела и веднага се запъти към гробищния парк, за който му беше споменал полицаая.

С новата кола, която му подари баща му, успяваше да привлече вниманието на всички. Много малко хора можеха да си позволят да карат такава красавица... Отне му двайсетина минути да стигне до въпросното място и още толкова да намери самия гроб. Когато се приближи, той видя един мъж, който остави някакви цветя, след което се качи в колата си. Тео успя да види само гърба му, но това не му попречи да го разпознае. Затича се към колата.

— Калине... Калине... — викаше той, но човекът потегли, без дори да го види. — Той беше... Значи е жив... Жив е.

Тео се приближи до гроба. Нямаше как да не докосне цветята. Само като си помислеше, че само до преди няколко секунди са били в ръцете на Калин... Започна да си дава сметка, че би дал всичко, за да го види отново, макар и за кратко.

Той постоя малко на гроба, след което се обади на Вики.

— Ало, намерих Калин... — каза той, вървейки към изхода на гробищния парк. Хайде да се видим пак там... Окей, идвам.

След като напусна това място, той се качи на колата си и потегли.

* * *

Симона умираше от скука. Чудеше се какво да прави. Ако бебето не беше заспало, сигурно щеше да си играе с него... Но сега, както бяха останали сами, тя мислеше да вкара Александър в спалнята, за да се позабавляват малко. Тя отиде в хола, където беше той и седна на дивна до него.

— Какво правиш? — попита тя, прегръщайки го.

— Утре ми е изпита. Трябва да уча.

Симона взе учебника и започна да чете.

— Малеее, к'ви са тия работи? Аз нищо не разбирам.

— Финанси, миличка.

— Аре да оставиш тия шибани финанси да си почиват.

— Точно сега не мога. Трябва да науча формулата за...

— По-добре ела да те науча на една друга формула.

Тя го задърпа и го вкара в спалнята.

— И к'ва е формулата — каза той, целувайки я.

— Моето тяло + твоето тяло = удоволствие голямо.

ГЛАВА 44

Вики отиде в стаята, където беше Краси, защото и нейния гардероб беше там.

— Би ли се отдръпнал малко — попита го тя. — Трябва да се преоблека.

Той, вместо да се мръдне отвори гардероба ѝ и извади една къса червена рокля.

— Вземи — подаде ѝ я той.

— О, така ли искаш да изляза!? Добре — каза бързо тя и за части от секундата се съблече чисто гола, за да се намъкне в роклята. Краси я загледа, но точно сега не му беше до такива работи.

— Къде ще ходиш? — попита я той.

— Излизам.

— Да де, но къде?

— Навън.

— Е, то пък оставаше да излезеш навътре... Кажи, къде ще ходиш?

— Ще се видя с Тео. Някакъв проблем ли има?

Краси отново бръкна в гардероба, за да извади някоя по-прилична дреха.

— Облечи това — подаде ѝ блуза с дълги ръкави и дълъг панталон.

— Не е ли ако искам!?

— Не, не е. Облечи се веднага.

— Няма пък.

— Аре не се лигави... — Вики започна да се преоблича. — Между другото, каква работа имаш с Тео?

— Каза, че е намерил Калин.

— Абе, тоя не умря ли? — засмя се.

— Не говори така. Не ти ли е жал... Кой знае къде е и какво му се случва.

— Не ми е жал — усмихна се самодоволно той.

— Както и да е, аз излизам.

* * *

Десислава стоеше в стаята си пред огледалото и се гримираше. Беше повикала една своя приятелка, която да ѝ направи някоя хубава прическа.

— Довечера всички мъжки погледи ще са в теб — каза Ванеса.

— Не искам всички, а само един. Един-единствен.

Приятелката ѝ цъкна с език.

— Ало, какооо. Ти да не си влюбена?

— Не съм, стига глупости.

— Тогава на кой е този „единствен“ поглед?

— Не е важно. Върши си работата. Накъдри ме и отстрани.

— Нали това правя, мила.

— О, извинявай.

* * *

Слави се разчувства от историята на Иван. Вече повече от всичко искаше да му помогне.

— Негова снимка имаш ли?

Не, но лесно може да намерим. Той е популярен, поне беше такъв — отвърна Ванката. — Занимаваше се музика. Работеше с Галин.

— Този Калин ти е син?

— Да... Знам, че звучи невероятно, но е факт.

— Аз съм бил на негови концерти. Имам куп автографи и снимки с него.

— Значи ще го познаеш.

— Разбира се... — Станислав се замисли. — Я чакай малко... Казваш, че е доста популярен, нали така?

— Да.

— След като е толкова известен, би трябвало веднага да си го намерил.

— Де да бях... Де да бях...

— Не си успял? Защо?

— Не успях, защото дълго време бях в чужбина. Нямах представа, че е започнал да се занимава с музика. Разбрах за това, чак когато го обявиха за изчезнал и веднага се върнах в България.

— Тц-тц... Това е ужасно...

— Е?

— Какво?

— Ще ми помогнеш ли?

— Да. Разбира се, че ще ти помогна.

* * *

Трийсетина минути по-късно Виктория стигна в кафенето и веднага отиде на масата при Тео, който вече си беше взел една бира.

— Бързо казвай, какво стана? — каза му тя. — Наистина ли го видя?

— Да.

— Ти сигурен ли си, че е бил той.

— Вики, с Калин отраснахме заедно. Мислиш ли, че бих могъл да го объркам с някой друг?

— Откъде да знам... Напълно е възможно вече да халюцинираш.

— Той беше!!!

— Каза ли ти нещо?

— Не, видях му само гърба.

Вики се засмя.

— Ти сериозно ли?

— Напълно съм сериозен.

— Окей, би ли ми казал как позна, че е той, като си го видял само в гръб.

— Абе, ти разбираш ли, че целия изтръпнах, когато го видях.

— Изтръпнал си, защото си помислил, че е той, чу ли? Помислил!!!

— Не те повиках, за да ми викаш. Сигурен съм, че беше той.

— Няма как. Щяхме да разберем, ако е идвал.

— Кой друг би отишъл на гроба на Михаела да остави цветя?

— Ти там ли го видя?

— Да, сега повярва ли ми?

— Не. Няма шанс да е бил той.

— Аз ще го намеря и тогава ще те видя какво ще кажеш.

Тео стана и излезе.

— Чакай! Къде тръгна?... Малоумник.

Телефонът ѝ звънна.

— Кажи, Краси... Добре де... Кажи, миличък?... Ааа, така ли ти харесва... Защо?... Ще ме водиш с теб?... Аууу, страшно много те обичам, любов моя... Идвам. Веднага идвам.

* * *

Час по-късно Христо и Десислава бяха готови. Оставаше само да дойдат родителите им. Докато ги чакаха, те си говореха.

— Кой филм ще гледаме? — попита го красавицата.

— О, не знам. Ще изберем на място... Абе, тоя Румен още ли спи?

— Не знам. Защо питаш мен?

— Откъде да знам... Станахте си добра партия.

— Не мисля... Снощи се напи като куче. Най-вероятно го боли главата и затова цял ден лежи.

— Кога ще си тръгва този изрод? Не мога да го търпя направо.

— Не знам. Питай вашите.

— Говорим за вълците, а те в кошарата.

Борислава и Радослав дойдоха.

— И тя ли ще идва? — попита Боби.

— Да, мамо.

— Но тя трябва да...

— Не. Този път идва. После аз ще измия чиниите, ако трябва.

— Добре тогава.

2 часа по-късно

Четиримата гледаха филм. Ицо и Деси бяха на ред 7, а родителите им на 8.

Когато видя, че Десислава се е облегнала на сина ѝ, на Борислава ѝ се прииска да ѝ шибне два шамара.

* * *

Алармата на Александър звънна точно в 07:30. Беше я настроил, с цел да закуси нещо и да отиде на изпита. Отвори очи и се почувства ужасно. Не беше научил дори едно изречение. Той погледна към чисто голата Симона, която спеше дълбоко.

— Еххх, че си... Леле...

Сашко стана от леглото и отиде в кухнята. Беше много гладен. Отвори хладилника и започна да яде, каквото му попаднеше.

Минути по-късно при него дойде и Симона, на която толкова ѝ се спеше, че даже залиташе.

— Свинчо — каза му тя, потърквайки очите си.

— Днес няма да говоря с теб — отвърна ѝ така, сякаш се сърдеше.

— Май си станал с дупето нагоре.

— Да, станах.

— Защо се...

— Разкарай се.

— К'во ти става бе, човек?

— Става т'ва, че изпита ми замина.

— Не е вярно. Още е рано. Има още бая време. Ще успееш да отидеш, спокойно!

— Да де. Аз хубаво ще отида, но какво ще направя като снощи не успях да науча нищо? Заради теб не успях.

— Да, бе. Все аз ти виновна...

— Е, кой тогава?

— Сега ме обвиняваш, но снощи ти беше готино, нали?

Александър замълча.

* * *

Вики и Краси се събудиха в един от хотелите в центъра на Истанбул. Виктория никога преди не беше спала толкова добре. Тя много рядко спеше по хотели, а на Красимир това му беше станало нещо като навик.

— Отивам да се изкъпя — каза ѝ той, взимайки си халата. — Ти се обади и поръчай нещо. Гладен съм.

— Добре, скъпи — усмихна му се тя.

Когато Краси влезе в банята, Вики взе телефона и се обади в хотелския ресторант.

— Добро утро — говореше на английски. — Искам да поръчам две гъозлемета, два портокалови фреша и някакъв десерт... Ами, не знам. Вие преценете... Нещо, което да е много вкусно. Някое любовно кексче например, хаха... Да, за стая 451.

* * *

Тео се събуди от звъненето на телефона си. Когато отвори очи, не можа да повярва какво се случва. Търсеше го Калин.

— Ало, братле? Ти ли си? Как си? Къде си? Защо не си вдигаш телефона... Тео? Да, аз съм, а ти кой си?... Намерили сте този телефон?... Добре, веднага идвам.

* * *

След киното Десислава и Христо останаха в хола, за да гледат още филми, след което заспаха. Когато Борислава се събуди отиде там и видя, че двамата са заспали прегърнати. Тя веднага се върна в нейната стая и започна да подбутва мъжа си, който все още спеше.

— Какво има? — мърмореше сънено тон. — Защо ме будиш?

— Ставай веднага ти казвам. Бързо!

Радослав се изправи и жена му веднага започна да му чете конско.

— Видя ли, че стана това, за което ти казах снощи...

— Не разбирам за какво говориш.

— Ела с мен.

Двамата надникнаха в хола.

Е, какво толкова е станало? Нали останаха да гледат телевизия. Заспали са, голяма работа.

Слушай... Тази змия си постигна целта. Искаше да влезе под кожата на Ицо и успя.

— Каква цел бе, жена? Престани! Писна ми от твоите глупости.

— Не са глупости. Нима не забеляваш, че той не се отделя от нея?... Леле, майко. Ужас!

— Какво има?

— Ами, ако му е направила някаква магия...

— О, велики боже, прибери си версиите... Отивам да спя.

* * *

Иван и Слави се стягаха за път. Ванката искаше да покаже на Станислав мезонета, за който му спомена вчера.

— Много ли е далече? — попита го Слави, качвайки се в колата.

— Ами, не е близо. След два-три часа ще стигнем.

След като и двамата бяха готови потеглиха.

* * *

Краси излезе от банята и отиде при Вики, която вече закусваше. Той искаше да се облече, преди да започне със закуската. Така и направи. Хвърли халата на пода и започна да си търси дрехите.

— Е, стига де. Не виждаш ли, че се храня? Не може ли после да се облечеш?

— Искам сега.

— Ами да се беше оправил в банята.

— Оф, стига си мрънкала, сякаш ти се случва за пръв път.

Той бръкна в сака си, откъдето извади едни черни боксерки, сиви къси панталони и черен потник. Облече се и отиде на масата, за да закуси.

— К'во е т'ва?

— Типична турска закуска.

- Личи ти, че си гледала много турски сериали.
- Много смешно... Кога ще ходим на срещата?
- Към обяд, но ти няма да идваш.
- Полудя ли? Защо да не идвам?
- Защото не искам да се излагам пред човека.

* * *

Александър си ровеше във фейсбука, когато телефона му звънна. Търсеше го един негов приятел от университета. Не вдигна, защото знаеше какво ще чуе. „*Изпита всеки момент ще започне! Къде си?*“

- Саше? — попита го нежно Симона.
- К'во? — отвърна й грубо той.
- Цял ден ли ще се държиш така?
- Как?
- Ами, откъде да знам. Не ми говориш изобщо. Сърдиш ми се.
- Не е вярно. Не ти се сърдя...
- Мама днес ще вземе Теди и двамата с теб ще останем сами...
- Не си го помисляй — прекъсна я той, мислейки, че става дума за секс.
- Не — засмя се тя. — Не е това, което си мислиш... Просто исках да ти предложа да обядваме някъде навън.
- Не, благодаря. Не искам.
- Защо?
- Защото ще излизам с приятели — бебето започна да плаче. — Хайде, малкия те вика. Иди при него.

* * *

Час по-късно Тео стигна до KFC-то, в което трябваше да се види с човека, който е намерил телефона на Калин. Заведението беше доста препълнено и му беше трудно да разбере на коя маса да отиде. Сетне се сети да звънна. Набра номера на Калин и огледа внимателно всички маси. Когато видя къде звъни, се запъти натам.

- Здравсти — каза му момчето. — Ти трябва да си Тео, нали?

— Да, аз съм.

— Аз съм Григор, приятно ми е.

Двамата се ръкуваха.

— И на мен... Къде намери телефона?

— С приятелката ми бяхме отишли да посетим гроба на баба. На излизане го намерихме.

— На кои гробища сте били?

— Централните.

В този момент Тео се увери, че мъжът, който видя на гроба, беше Калин, защото и Михаела е погребана там.

— Сигурен ли си?

— Да. Бяхме там.

— А как реши да звънеш точно на мен.

— Видях, че последно на теб се е обаждал.

Тео се замисли. Ако това, което казва Григор, беше вярно, то значи, че Калин наистина му се е обаждал. Тео веднага се сети за обажданията, в които никой не говореше.

— Някакъв проблем ли има? — попита го момчето.

— Пич, търся Калин като ненормален. Ако знаеш нещо повече, моля те, кажи ми.

— Нищо друго не знам, но бих могъл да ти помогна с търсенето.

— Как?

* * *

Към обяд Краси и Вики отидоха на срещата. Вики не трябваше да идва, но нали е нахална... Те влязоха в една огромна сграда и се качиха на 22 етаж. Там двамата видяха секретарката му, с която започнаха да говорят на английски.

— Добър ден — започна Краси. — Имам среща с Халюк Пийес.

— Кажете си имената, моля!

— Красимир Ивайлов.

— Един момент... — тя погледна в таблета си. — Да, заповядайте. Господин Пийес ви очаква.

— Благодаря!

* * *

Когато Борислава каза на Деси как е заспала, тя много се засрами. Докато приготвяше обяда мислеше за това. Знаеше, че е станало несъзнателно.

В кухнята влезе Румен.

— Изкара ми акъла бе, човек.

— Е, ти пък. Не съм чак толкова страшен.

— Не си, но като влезе така изведнъж... Стреснах се.

— Дойдох, за да ти кажа „Чао!“.

— Тръгвате ли?

— Да. Искам да си видя новата къща.

— Хубаво!... Ще се отбиваш тук, нали?

— Разбира се. Вече ще живеем в един град. Няма как да не минавам от време на време.

ГЛАВА 45

— Има доста варианти — каза Григор. — Може да разлепим из града негови снимки, да пуснем обяви по вестници и списания. В интернет също.

— Мислиш ли, че ще има резултат?

— Разбира се. Доста хора са открити така. Единственото нещо, което трябва да направим, е да разпечатам нещо като обяви. Наблизо има копирен център, ще отидем и...

— Не, няма нужда. Вкъщи имам принтер.

— Страхотно! Ходи да свършиш тази работа. Аз ще те чакам тук.

— Ела с мен, ако искаш. И без друго не знам как точно да изглеждат обявите.

— Окей, да вървим.

* * *

Александър гледаше един тенис мач, а Симона си играеше с бебето, когато на вратата се звънна.

— Няма ли да отидеш да отвориш? — попита го Симона.

— Гледам мач. Иди ти.

— Аз пък държа бебето.

— Абе, аз тука да не съм ти портиер?

Симона стана заедно с детето и отиде да отвори. Беше майка й.

— Вземи, мамо — каза тя, подавайки й бебето.

— Е, няма ли поне да изпием едно кафе?

— Не, мамо. Моментът, не е подходящ. После ще ти се обадя. Хайде чао.

След като затвори вратата тя се върна в хола.

— Докога ще продължава това?

— Кое? — отвърна Александър, без да отделя поглед от телевизора.

Симона взе дистанционното от ръката му и го изключи.

— К'во правиш, бе? Не виждаш ли, че гледам?

— Слушай к'во ще ти кажа... Писна ми от теб и твоя цирк. Аз ли съм виновна, че не отиде на шибания изпит? На тебе цялата ти работа е такава. Винаги правиш всичко в последния момент и после другите са ти виновни. Само ти си безгрешният.

— Не мога да те слушам повече — отвърна ѝ той и отиде да си обуе обувките.

— Къде тръгна?

— Излизам. Искам да остана сам.

— Сърдиш ли ми се?

Александър излезе, без да ѝ отговори.

* * *

Иван и Слави вече бяха в мезонета.

— Харесва ли ти?

— Какво говориш? Страхотен е. Не мога да повярвам, че ще живея на такова място.

— Георги го беше харесал. Искаше да ти го купи.

— Баща ми?

— Да... В онзи ден, когато дойдох във вас...

— Какво стана?

— Ти мислиш, че аз съм убил родителите ти, нали?

Това беше болната тема на Слави. Само като се сетеше му идваше да го убие.

— Не го ли направи ти?

— Не.

— Но ти ми каза, че...

— Искях да те изплаша.

Станислав се обърка.

— Ако не си ти, тогава кой би направил такова нещо?

— Гошо имаше много врагове...

— Какви врагове? Аз защо не знам нищо за тях?

— Нямам представа. Нищо ли не ти е казвал за проблемите, които имаше?

— Не. С него не се разбирахме добре. Много рядко разговаряхме... Какви врагове е имал? Защо са го убили?
— Баща ти уби човек, дребен. Много властен човек.
— Защо го е убил?

* * *

Краси и Халюк продължаваха да говорят, а Вики ги слушаше.
— Интересно ми е за какъв филм става въпрос?
— Аз най-напред искам да ви благодаря, че приехте да се видим
— започна Красимир. — Много ви се възхищавам.
— Благодаря ти! Дай сега по същество...
— Искам да направя филм или сериал за края на света.
— За края на света ли чух?
— Да. Фантастиката ми е любимия жанр.
— Хората са се нагледали на такива филми... Всъщност какво общо има твоя „филмов проект“ с мен?
— Искам и вие да участвате.

* * *

Пред къщата на Райна спря една много скъпарска кола. През прозореца тя видя, че от нея слиза мъж на около двайсетина години. Няколко секунди по-късно се звънна на вратата.

— Аз ще отворя — изкрещя Джули, която беше в другата стая.

Въпреки че трябваше тя да отвори, след нея тръгнаха както майка ѝ, така и сестра ѝ. Когато отвориха вратата, те видяха този красавец, който носеше със себе си един огромен куфар.

— Кажи, младежо? — каза му Райна. — Кого търсиш?

— Тази сутрин говорих със съпруга ви — започна да се обяснява Румен. — Той ми каза, че...

Райна не пожела да го чуе и се върна в хола. На вратата останаха двете момичета.

— Извинявай — каза Сиана. — Баща ни почина преди 3 години. Все още страда за него.

— Но как така? Аз днес говорих с него.

— Како, како — разтрепери се Джули. — Тате наистина ли е жив?

— Стига си дрънкала глупости, бе... Вижте, господине, най-вероятно е станало някакво недоразумение.

— Не мисля. Баща ви ми каза, че къщата не е празна... В такъв случай бихте ли ми дали ключовете? Искам до един час да сте си събрали багажа. Все пак съм дал пари за тази къща.

— Моля? — изкрещя изненадано Сиана.

— Не ме ли разбрахте? Купих тази къща и искам да се нанесе. Няма цял ден да се разхождам с този куфар — Румен започна да повишава тон. — Тежи ми. Аре, чупката оттук.

— Како, како — каза Джули. — Сега навън ли ще спим?

— Не може да си купил тази къща. Ние живеем тук. Онзи ден си платихме наема. Няма как собственика да я е продал.

— Има, има. Побързайте, защото не ми се иска да използвам силата си за две, толкова красиви момичета.

— Аууу — погнуси се Джули. — Перверзник такъв.

— Вижте, господине. Сигурна съм, че е станала някаква грешка.

— Не, няма никаква грешка. Това е номер 6, нали?

— Ами не, не е. Това е номер 5, а номер 6 е ей там отпред.

* * *

Григор много се изкефи на колата на Тео. Даже не вярваше, че е негова.

Когато влезе в дома му, остана без думи. Никога преди не беше виждал толкова луксозна къща.

— Уау — възхити се той. — Ти наистина ли живееш тук.

— Да. Не е кой знае к'во.

— Как да не е бе, брат!? Къщата ти е уникална. За колко я купи?

— Не съм я купил аз.

— Ами?

— Имам много баби — засмя се Тео.

Той взе лаптопа си, сложи го на стъклената маса и го включи.

— Искаш ли да те почерпя нещо?

— К'во предлагаш?
— Чакай да видя какво има в хладилника.
Тео отиде до хладилника и го отвори.
— Кола, фанта, спрайт, тоник, бира, торта...
Григор се засмя.
— Само къде й намери място на тази торта. До бирата.
— Хаха. Какво да ти сипя.
— Спрайт.
— Еййй, с теб те сме добър отбор. Обожавам спрайта — каза му, наливайки напитката в две чаши. — Почти никой от приятелите ми не пие такава... Заповядай!
— Благодаря!
— Е, сега какво ще правим? Как започваме?
— Ами, най-напред отвори Microsoft Word.
— Секунда... Опс, готово... Леле, бате, като се сетя господина по информационни как ме мъчеше с тая програма...
— На мен лично ми е много лесна за използване... Така. Предполагам, че на компютъра имаш негова снимка, нали?
— На Калин ли? Да. Чакай малко.
Тео започна да рови из папките. Накрая намери снимката, която си бяха направили с Калин и Михаела в Абу Даби.
— Чакай малко... Това не е ли...
— Да, да — прекъсна го. — Той е.
— Сигурно е много яко да имаш приятел като него.
— Готино беше.
— Извинявай. Сигурно ти е мъчно... Аз много му се кефих. Стана ми антипатичен, когато разбрах, че е убил приятелката си, както и нероденото им дете.
— Това не е вярно. Не бива да вярваш на всичко, което се пише в нета... Дай да се съсредоточим върху това, заради което дойдохме.

* * *

Симона реши да звънне на Александър и да му се извини, но той не си вдигна телефона. Отново нямаше какво да прави. Тя отиде при малкия Теодор, който вече се беше събудил.

Как си, миличък — попита го тя, взимайки го в ръце. — Искаш ли да ходим навън? Хайде, да излезем...

* * *

Краси си тръгна леко ядосан от кабинета на Халюк Пийес. От гняв той сега ходеше супер бързо и това дразнеше Виктория.

— Не можеш ли да ходиш малко по-бавно? Все още не си станал спринтьор...

— Видя ли го тоя? Има се за нещо повече от мен.

— Е, не е ли нещо повече от теб.

— Не, не е.

— Завиждаш му, признай си.

— На тоя ли, бе? Ти луда ли си?

— Само как те затапи обаче...

— Не ме е затапил изобщо.

— Да, бе. Когато ти каза, че т'ва, твоето са детски играчки и че не би рискувал имиджа си да участва в твой филм, ти направо щеше да припаднеш...

— Стига си говорила глупости. Все ми е тая. Ще го...

— Чакай, чакай — прекъсна го тя. — Нали преди малко каза, че много му се възхищаваш.

— Не е вярно.

— Ааа! Вече не му се възхищаваш.

— Точно така!

— Браво на тебе!... Ся къде ще ходим?

— Прибираме се.

— В хотела? Но аз исках да видя...

— Отиваме си вкъщи.

— Не... Кажи ми, че се шегуваш.

— Не мога. Нали ти казах, че вече няма да те лъжа.

— Много си гаден... Оффф, ужасен си.

— И аз те обичам.

* * *

Тео и Григор вече бяха готови с „плакатите“.

— Кой ще ги лепи?

— Двамата, за да стане по-бързо.

— Окей, да вървим.

* * *

Румен се извини на семейството за грубия си език и отиде в отсрещната къща, която де факто беше негова. Почука на вратата. Отвори му една възрастна жена.

— Добър ден! — поздрави я той. — Аз съм...

— Да, да. Ти си Румен.

Бабичката излезе, носейки торба с някакви дрехи.

— Заповядай — каза му тя, подавайки му ключовете. — Честито!

— Благодаря!

Румен влезе в къщата. Беше малка. Спалня, хол, баня и кухня. Сам искаше да се научи да живее скромно. Знаеше, че ще му бъде трудно, но въпреки това реши да опита. Всъщност причината за това негово решение бяха „грубите“ думи на баща му. Преди около месец той му беше казал, че няма цял живот да се грижи за него, че не може цял живот да харчи от неговите пари. Тези думи много го засегнаха и той осъзна, че му е време да започне да се оправя сам в живота. Парите за закупуването на тази къща бяха наистина последните, които взе от родителите си.

Без много да му мисли, отиде да си купи вестник, за да прочете обявите за работа. Щеше да му бъде по-лесно, ако го беше направил на телефона, но проблемът беше, че нямаше телефон. И него беше върнал на баща си. Не искаше нищо от него. Е, вярно. Все още караше колата му, но това щеше да е само временно.

* * *

Симона се разхождаше в парка с бебешката количка. Гледайки двойките с деца, се сети за Александър и за това, че той нито веднъж не ѝ предложи да излязат тримата заедно. Хората там се забавляваха,

само тя стоеше и гледаше като дебил. Мислите ѝ „отидоха“ при Тео. Започна да се обвинява. Може би не беше права да не му дава да вижда детето. Знаеше, че ако не беше той, това сладурче нямаше да го има. Замисли се кой обича повече, Тео или Александър? Дори и тя не знаеше... Със Сашко се чувстваше много добре, когато не се караха, разбира се. Тъпото беше, че той се сърдеше за най-малкото...

Привечер, някъде към 18:18, тя се прибра. Заклучвайки вратата, тя чу тряскане. Беше звук от чупене на стъклена бутилка. Остави детето, което спеше, в стаята му и отиде в хола. Там тя видя мъртво пияния Александър. Не можеше да повярва, че го вижда в това състояние.

— О, ти се прибра — каза ѝ той.

— Погледни се.

— Няма к'во да се гледам. Знам, че съм готин. Я ела при мен.

Той я дръпна, но тя веднага се отдръпна.

— Пусни ме. Иди се изкъпи, щото миришеш ужасно.

— Е, да. Тео мирише по-хубаво. Ти сега беше при него, нали? — започна да се надвиква. — Чукахте ли се? Готино ли ти беше?

— Изрод — каза му тя, след което му извъртя пет шамара.

— Ти мен ли ще удряш? — опита се да се изправи, но не успя.

— Нещастник — последваха още два шамара.

— С него ли беше?

— Да, с него бях. Свърши това, което ти снощи не успя. Някакъв проблем ли имаш?

Александър се изправи и я удари с всичката си сила и тя падна на земята.

— Кучка...

Само две-три минути по-късно той осъзна грешката си и даже леко изтрезня.

— Мони, извинявай. Аз не исках да...

— Махай се — грачеше тя, изваждайки телефона си. Изчезвай! Махай се оттук.

— Извинявай. Аз наистина...

Той се спря, когато чу „112, слушам ви“.

— Искам да подам сигнал — започна тя, а през това време Александър успя да избяга. — Домашно насилие... Адреса е...

Симона звънна на Тео, но той не вдигна. Няколко минути по-късно дойдоха двама полицаи...

— Сигурна ли сте, че нямате нужда от медицинска помощ?

— Не, благодаря. Добре съм.

— Не бива да оставате тук сама. Имате ли къде да отидете.

— Да, има.

— Сигурна ли сте?

— Да, господине.

— Ние ще се погрижим това копеле да си получи заслуженото.

— Благодаря!

ГЛАВА 46

Часът беше 23:37, когато Тео се прибра. Най-напред той остави колата в гаража, след което се запъти към къщата. Вървейки из цветната градина, той видя, че Симона го е търсила. Реши да ѝ звъне. Наближавайки входната врата, той чу някакво звънене. Когато погледна към прага, той разбра, че звъненето идва от телефона на Симона. Тя стоеше там и го чакаше заедно със спящия Теодор.

Макар че беше малко тъмно, Тео веднага видя раните по лицето ѝ. Веднага се приближи до нея.

— Мони, добре ли си? Какво правиш тук по това време — каза ѝ той, след което погледна към сина си.

— Може ли да останем при теб за тази нощ?

— Разбира се, че може — каза ѝ и отключи вратата. — Влез, аз ще вкарам количката. Тео повдигна количката и влезе вътре. Не можеше да се нарадва на малкия сладур. Когато го закара в стаята, в която спеше Калин през нощите, в които нямаше къде да отиде, той започна да му говори.

— Я кажи сега, ти мое дете ли си? Кажи де. Не се прави на заспал... Сега ще видиш ти.

Той започна да го гъделичка, в резултат на което то се събуди. Очакванията на младия татко бяха бебето да се засмее, но вместо това то започна да плаче. Дереше се от реване.

— Защо плачеш? Толкова ли съм грозен, че чак се плашиш от мен? — каза той, гушкайки го. — Ела. Ела при грозния си татко.

Симона застана на вратата и ги загледа. Бяха много сладки.

След няколко минути люшкане, малкия Теодор заспа. Излизайки от стаята, Тео видя Симона.

— Много сте сладки.

Той я прегърна през рамо и я заведе в хола. Седнаха на меките възглавнички пред камината.

— Сърдиш ми се, нали? — попита го тя, гледайки в земята.
— Онзи ли го направи?
— Кое?
— Не се прави, че не знаеш за какво говоря. Вземи огледало и се виж на к'во приличаш. Като пра-пра-пра дядо ми по време на войната.
Симона замълча.
— Онова педалче... нали?
— Не го наричай така.
— Извинявай, не се сетих за името му. Той ли беше?
— Няма значение.
— Не, има. Сега ще види той к'во е да посяга на момичета...
Тео тръгна да излиза.
— Чакай — спря го тя. — Къде тръгна?
— Да го убия. Ти стой тук.

* * *

На Румен му се разказа играта. Никога преди не беше правил погадни неща. За тези, които никога не са живели на село, бяха гадни, разбира се, но за тукашните хора това беше ежедневието.

След като се върна от будката за вестници той започна да чисти. Изчисти абсолютно всичко. Както самата къща, така и двора ѝ. След това се зае с дървата. Вярно, рано беше, но трябваше да ги нацепи, защото съвсем скоро щяха да дойдат и другите каруци с дърва. Започна да си мисли, че няма да се справи. След като приключи с дървата той влезе в къщата и започна да се разхожда из стаите.

— Тук ще сложа латекс — плануваше той. — Ще стане чудно... Е, ще стане, ако имам пари, разбира се... Вестника...

Румен започна да го търси. Вече съвсем беше забравил къде го е оставил. Търсеше го навсякъде. Накрая се оказа, че го е захвърлил в двора... Върна се в къщата и започна да чете обявите за работа...

* * *

Деси лежеше в леглото си и четеше един любовен роман. Точно този ѝ беше много интересен, защото сред героите откриваше и себе си. Докато четеше чу, че някой чука на вратата.

— Влез — каза тя, без да отделя поглед от книгата, мислейки, че е Борислава.

— Ще ти преча ли, ако вляза? — беше гласът на Христо.

— Не, разбира се — хвърли книгата на леглото. — Ела, седни.

— Какво четеш? — попита я, сядайки до него.

— Нищо особено. Няма какво да правя. Запълвам си времето с четене.

— Снощи беше много готино — каза той след кратка пауза.

— Да, но филмът беше тъжен... Само как убиха жената...

— Нали ти избра този.

— Мислех, си, че е романтичен.

— Такъв беше.

— Да, но нямах представа, че може да има такъв финал...

— Глупаче такова... Това е просто филм... Искаш ли някой ден да излезем пак, но без нашите...

— Как така.

— Ами, ей така. Някъде само двамата.

— Може...

— Например утре?

Десислава се засмя.

— Утре ли е този „някой ден“.

— От теб зависи.

— Хмм, добре.

— Е?

— Какво?

— Ще излезем, нали?

— Не знам. Ако няма чинии за миене, ще дойда, иначе...

— Опс! Мерси, че ме подсети. Днес говорих с нашите, но най-вече с баща ми. От утре няма да миеш... Абе, спираш с домакинската работа.

— Да, бе.

— Не се шегувам. Тате каза, че си момиче, не робот.

— Не мога да повярвам. Сега сигурно майка ти ще иска да ме убие.

— Спокойно — засмя се Ицо. — Няма да го направи, защото не й се иска синът й да влезе в затвора заради убийство на майка си.

— В такъв случай ще дойда.

Христо я прегърна.

* * *

След няколко минути ровене из обявите във вестника. Румен успя да намери нещо, което горе-долу щеше да му хареса. Много от приятелите му работеха в автомивки и досега не беше чул някой от тях да се оплаква... Трябваше само да звънне и да попита. Е, щеше да звънне, ако имаше телефон, разбира се...

* * *

В къщата на Райна всички се приготвяха да си лягат, с изключение на самата нея. Тя отиваше на работа. От няколко дни работеше като продавачка в един денонощен магазин. Взимаше нощните смени, за да може през деня да върши домакинската работа.

— Мамо, вземи си телефона, че ще си го забравиш — каза й Сиана, подавайки й въпросния телефон.

— Дай... Хайде, аз излизам. Недейте да викате, защото този път собственика наистина ще ни изгони.

— Няма, мамче. Не се тревожи. Ние си лягаме.

— Хубаво. Аз тръгвам. Чао.

— Чао-чао. До утре.

— Како, ама ние наистина ли ще си легнем?

— Какво друго може да правим?

— За теб не знам, но аз цяла нощ ще гледам телевизия, защото никога нищо не се знае. Няма да се изненадам, ако утре спрат тока.

— Стига си дрънкала глупости бе.

— Де да бяха глупости. Помниш ли кога го платихме последно!?... Не, нали? Е, нищо. Нормално е да не помниш. Беше отдавна...

— Стига. Емо другата седмица ще ни изпрати пари и ще го платим, к'во толкова?

— Оф, добре. Аре лягай, че почва „Листопад“.

— Побърканячка...

Точно когато Сиана легна и се зави, на вратата се звънна.

— Како, како — каза Джули. — Ставай!!! Крадците дойдоха.

— Какви крадци те гонят пък тебе бе — каза тя, ставайки от леглото. — Откачалка такава.

Двете тръгнаха към вратата.

— Како, како. Сега ще ни оберат, нали?

— Спри да дрънкаш глупости. Няма какво да ни вземат.

— Ами телевизора? После как ще гледам „Малката булка“?

— Оффф, да ти имам проблемите... Кой е?

— Съседът — чу се отвън. — Отворете.

— Съседът ли? — каза си Сиана и отвори.

Когато видя, че Румен е на вратата, Джули се засмя.

— Ха! Точно ти няма да ни обереш, изглеждаш твърде нежен...

Айй, отивам да си гледам сериала.

Джулия се върна в стаята си.

— Какво има? Пак ли обърка къщата.

Румен се засмя.

— Не. Имам нужда от помощ.

— И с какво бих могла да ти помогна?

— Имаш ли телефон? — прошепна той.

— Имам разбира се.

— Може ли да се обадя? Само 3 минути.

— Може. Влез.

Тя го покани да влезе в кухнята.

— Заповядай — подаде му тя телефона.

— Благодаря.

Той извади вестника от джоба си и набра номера, който беше под обявата.

— Никой не вдигна. — Сигурно спи. Благодаря ти, все пак.

— Няма защо.

След като Румен си тръгна Сиана се върна в стаята.

— Какво искаше този? — попита я Джули, гледайки турската сапунка.

— Да се обади по телефона.

— Шегуваш се... Че той телефон няма ли си?

— Не знам. Щом идва тук, значи не.

— Лъже те.

— Защо му е да ме лъже?

— Не знам. Знам само, че този има телефон. Не видя ли каква кола има. Ще кара автомобил за 500 бона, а няма да има телефон. Не се излагай.

— И така да е, какво значение има? Аре, тихо. Лягам си.

* * *

Тео караше към дома на Симона. Беше толкова ядосан, че направо му се искаше да убие онова копеле, което се гласеше да стане „баща“ на собствения му син. Приближавайки се към блока ѝ, той видя една патрулка, двама полицаи и самото копеленце. За негово щастие той успя да чуе Демонът на Сократ и изчака полицията да си тръгне. Съмняваше се, че ще го арестуват. Беше прав. Само няколко минути след това полицаите си тръгнаха и той остана сам. Тео не пропусна да се възползва от якия момент и веднага слезе от колата. Затича се и само след няколко секунди го хвана за качулката и го забута във входа. Не беше толкова пиян, колкото си мислеше. Даже почти не му личеше, че е пил.

— Този път няма да ти се размине, педалче шлякано.

— К'ъв си ти, бе? — опита се да се измъкне от хватката му, но не успя. — К'во искаш от мен?

— Да умреш искам — каза му Тео, бъркайки в джоба си. — Да умреш!!!

— Абе, що не си...

Александър млъкна, когато видя ножа, опрян му в гърлото...

* * *

Приказката в Турция приключи. Вики се събуди пак до Краси, но в „българското“ им легло. Искаше пак да посети тази страна. Знаеше как да го постигне...

Тя стана от леглото и без да се облича отиде в кухнята. Сети се, че любовта на мъжа минава през стомаха. Краси страшно много обичаше спагети...

* * *

Слави се събуди в новия си дом. Никога не беше спал толкова добре. Леглото му беше толкова мекичко и удобно... Все едно спеше върху облаци, каквото и да значи това.

Той стана и отиде в кухнята. Отвори хладилника, който беше наистина препълнен. Извади един от готовите сандвичи, подгря ги и започна да закусва. След шестата хапка на вратата се звънна и той отиде да отвори. Беше Иван.

— Ти нямаш ли си ключ, та звъниш?

— Имам, но искам да се чувстваш наистина като у дома си.

— Хах. Влизай!

Двамата отидоха в хола.

— Вкусни ли са сандвичите? — попита го той.

— Да, много. Искаш ли да ти донеса.

— Не. Сутрин не мога да ям. От малък съм такъв.

— Аха. Какво става? Ще действаме ли?

— Да. Дойдох да ти кажа какъв е планът.

— Слушам те — отвърна Слави, продължавайки да яде.

— Знаеш за смъртта на Михаела, нали?

— Приятелката на Калин? Да, знам. Е? Какво за нея?

— Имам един приятел, който знае кой я е убил.

— Чакай малко. Това не е ли било нещастен случай.

— Не. Има извършител и трябва да го хванем.

— И как ще стане?

— Твърде е рисковано да останем в България.

— Защо?

— Не мога да ти обясня. След време ще разбереш сам.

— И ся к'во? Заминаваме ли?

— Налага се.

* * *

Час по-късно спагетите на Вики бяха готови. Точно когато слагаше чиниите на масата. Краси влезе в кухнята.

— Добро утро, захарче — каза му тя. — Гладен ли си? Направих спагети.

Когато я видя така, чисто гола, той не почувства нужда от храна, а от нещо съвсем различно.

— Я ела насам — каза Краси и я задърпа към стаята.

Докато я чукаше телефонът му многократно звънна. На шестия път Красимир се ядоса. Хвърли Вики в другата страна на леглото и вдигна телефона.

— Абе, баща ми, що ме дразниш?... Да дойда? Звъниш ми, за да дойда, така ли?... Абе, ти нормален ли си?... Я си гледай работата.

ГЛАВА 47

Тео и Симона закусуваха заедно с малкия Теодор. На младия баща изобщо не му пукаше за това, което беше направил снощи. Хапваше си съвсем спокойно, без да го гризе съвестта.

— Ще подадеш жалба срещу онзи, нали? — попита я той, отхапвайки от препечената филия.

— Чудя се. Той беше пиян и едва ли...

— Виж се к'ва си — разкрещя й се Тео. — Въпреки всичко, ти не спираш да го защитаваш. Утре ще ти счупи краката, а после не знам к'во може да стане. Може и да те убие...

— Не говори глупости. Той не е лош човек.

— Изобщо не ме интересува к'ъв е. Ако си решила да си трошиш главата, го направи сама. Аз не искам синът ми да живее с такъв човек, ясно ли ти е?

— Стига си ми викал... Какво стана снощи? Успя ли да говориш с него.

— Аз ли? Ами, не. Търсих го навсякъде, но не успях да го намеря.

— Тц-тц... Започвам да си мисля, че си е направил нещо.

— Какво би могъл да си направи?

— Не знам. Познавам го. Досега трябваше да е дошъл или пък поне да се обади.

— Спокойно — засмя се Тео. — Прекалено му е мил живота на този. Надали би си направил нещо.

Телефонът на Симона звънна.

— Кой е?

— Непознат номер — каза тя и вдигна. — Ало... Да, аз съм. Кажете?... В интензивното ли?... Намушкан с нож?... В коя болница?... Да, да. Идвам веднага — тя затвори телефона и започна да се облича. — Ти си го направил, нали?... Тео, попитах те нещо... Мълчиш? Ясно!

Тя взе бебето и тръгна към вратата. Преди да излезе се обърна към бащата на детето си.

— Виждаш го малкия, нали? Гледай да го запомниш, защото никога повече няма да го видиш.

— Мони, почакай — хвана я за ръката, но тя веднага се отдръпна.

— Не ме докосвай. Не се и опитвай.

* * *

Искаше или не, Краси стоеше пред вратата на родителите си. Знаеше, че още щом звънне ще започне ужаса. Така и стана.

— Краси, миличък — започна майка му. — Влез.

Двамата отидоха в хола. Изобщо не му се отразяваше добре факта, че тя вече е безработна. По цял си стоеше вкъщи и мислеше само за глупости.

— Баща ми няма ли го? — попита я той, взимайки от ядките, които бяха на масата.

— Не. Отиде в офиса, но всеки момент ще се върне... Е?

— Какво?

— Как върви семейния живот?

* * *

Райна тъкмо се беше прибрала, когато на вратата се звънна.

— Аз ще отворя — каза Сиана и тръгна към коридора.

— Кой може да е толкова рано? — попита изморената жена.

— Как кой? Гаджетото на кака — засмя се Джули.

— Какво гадже?

Райна отиде до вратата и видя Румен, след което се върна в стаята и каза:

— Ама това не е ли същото момче, което дойде вчера?

— Ти позна, мамо. Печелиш 500000 лева.

— Не се лигави... Този какво търси тук?

— Не знам. Вчера вечерта пак дойде.

— Защо е идвал?

— Кака каза, че нямал телефон и искал да се обади на някой, но аз не вярвам. Нали видя каква кола кара само...

— Мили боже...

* * *

Тази сутрин Деси закусваше с всички останали на масата в двора, а не сама в кухнята, както обикновено.

— Тате — каза Христо, ядейки — Довечера съм свободен, нали?

— В какъв смисъл?

— Ами, нямаш нужда от помощ за нищо, нали?

— Не, но нали знаеш, че трябва отлично да научиш HTML!?

— Научих го.

— Сигурен ли си?

— Искаш ли да се басираме. Ако съм научил, ми даваш 5 бона. Ей, така, да си имам.

— Окей, но ако не си?

— Ако не съм, ще направя к'вото пожелаеш.

— Хмм... Чакай да помисля... До края на годината няма да се виждаш с никой, няма да използваш никаква техника, дори телевизора и ще станеш домакинята на къщата.

— Съгласен съм!

— Хайде, ела да те видя колко си научил.

* * *

Симона пристигна в болницата. Не искаше да води детето на това място и затова го остави на майка си.

В продължение на два часа никой не ѝ каза какво се случва с приятеля ѝ. Щеше да откачи направо... Нямаше намерение да го прави, но беше сигурна, че ако се случи нещо с Александър, щеше да предаде Тео. Искаше ѝ се да я лъже и цялото това нещо да не е истина, но неговото мълчание показваше точно обратното. Не можеше да повярва, че е станал толкова ужасен.

Няколко минути по-късно от интензивното излезе един лекар и тя веднага започна да го разпитва:

— Докторе, как е той? Добре ли е? Нищо няма да му се случи. Ще се оправи, нали?

— Не се тревожете. Наистина, приехме го в много тежко състояние, но за щастие успяхме да го стабилизираме. Бързо зашихме прободните рани...

— Рани ли? — прекъсна го тя. — Колко са били раните?

— Нали ви казах. Когато го приехме, момчето беше с единия в гроба. Някой така го беше подредил. Цяло чудо е, че успяхме да го спасим. Имаше 23 рани от намушкване с нож и...

— Какво? — Симона имаше чувството, че ще припадне. — Колко казахте?

— Да, звучи ужасно, но не се тревожете. Стабилизирахме го. Вече няма опасност за живота му.

* * *

Спасението на Краси се казваше Симо. Когато баща му дойде, буквално го спаси. Двайсетте минути, които прекара с майка си, му се сториха като 24 часа. През цялото това време тя не спря да му говори какви ли не глупости. Мислеше си, че всичко е приключило. Да, ама не. Разпита тепърва започна...

— О, я виж ти кой е дошъл — каза баща му, когато се прибра. — Изчакай ме, сега идвам. Само да се преоблека.

Пет минути след това Симо беше готов и седна на масата, където бяха Красимир и Петя.

— Е, к'во става? Къде се губиш? Ако не ти бях звъннал, сигурно никога нямаше да ме потърсиш.

— Може и да си прав.

— Ама още ли сме скарани?

— Не. Аз не съм скаран с никой — каза Краси и стана. — Ако нямате какво още да кажете, ще тръгвам.

— Не се дръж като малко дете. Седни да поговорим.

— За?

— Ами, не сме се виждали от месеци. Все ще намерим някаква тема.

— Почти цял час слушах простотиите на жена ти. Не ми се слуша повече.

— Вики как е? — попита го Петя.

— Добре е.

— Няма ли да има такава...

— Какво да има?

Симо се засмя.

— Наистина ли не схващаш?

— Ами, не. Свикнал съм да ми казват всичко директно.

— Майка ти те пита дали няма да я зарадваш с внуче — засмя се баща му.

— Да, синко. Не мислиш ли, че вече ти е време?

* * *

Сиана и Румен отново бяха в кухнята. Той ѝ обясни, че няма възможност да се обади, а има спешна нужда от работа. Тя много добре знаеше какво е да нямаш и веднага се съгласи.

— Разбира се, че може — каза му тя. — Изчакай само да донеса телефона.

Сиана отиде в стаята, където майка ѝ веднага я нападна с въпросите си, а сестра ѝ само наблюдаваше.

— Абе, какво общо имаш ти с този? Какви ги вършиш бе, момиче?

— Какво да направя!? — каза тя, взимайки мобилния си. — Момчето иска да се обади по телефона, да му откажа ли?

— Той не може да си купи телефон и затова идва тук, така ли?

— Да, мамо. Момчето ме чака. Отивам при него.

Сиана отново отиде при Румен.

— Заповядай — каза тя, подавайки му телефона.

— Много ти благодаря! — отвърна ѝ той и набра номера. — Ало... Добър ден! Обаждам се във връзка с обявата... На 23 съм... Това не е проблем. Спешно се нуждая от тази работа... Да, ще дойда... Благодаря. Лек ден!... Мерси!

Румен затвори и остана много доволен. Шефа го покани да се видят още този следобед.

— Много ти благодаря... Аз съм Румен, приятно ми е.

* * *

Радослав изпитваше Христо, гледайки в учебника по HTML...

— Какъв е тага за вмъкване на нов параграф в текстова страница?

—

— отвърна той.

— За заглавие?

— <h>, <tittle>.

— Как се затваря таг?

— С </>.

Цял час го разпитваше. Дори чат-пат повтаряше един и същ въпрос. Макар че изобщо не му се искаше, трябваше да се раздели с петте бона, които беше обещал на сина си.

— Добре бе, машина — каза му Ради. — Печелиш.

* * *

Тео разглеждаше телефона на Калин. Искаше да намери някоя следа, която може да му помогне да го открие.

Отвори съобщенията и в „Чернови“ видя много неизпратени, сред които имаше и едно адресирано до Тео.

— Писал е за мен? — каза си той, отваряйки съобщението. — Какво е това? Започна да го чете...

Часът е 02:46 и сигурно спиш, затова ще ти го пратя утре. Много ми липсваш, братле. Наистина. Знам, че вече не си в клиниката. Знаех си, че ще се оправиш и се надявам, че вече не мислиш за глупости... Дълга ти огромни извинения. Обещах ти да се грижа за заведението

ни, но не успях. Прости ми... Просто станаха едни неща, за които сигурно вече знаеш. Знаем, че се тревожиш за мен, но недей. Добре съм. Наистина съм добре. Много бих искал да се видим с теб. Аз съм в селото, в което бях прострелян преди време. Искам да разбера цялата истина...

— Това някаква шега ли е? — каза си изненадано той. — Защо не ми го е изпратил? Нищо не разбирам.

* * *

Късно вечерта, някъде към 22:00 часа Христо и Деси успяха да се измъкнат. Плануваха да отидат на кино, но буквално в последния момент решиха нещо друго. Те отидоха в един много изискан ресторант. Мислеха, че няма да има свободни маси, но не се оказаха прави.

Ресторантът беше напълно празен. Нещо, което много рядко можеше да се случи. Един сервитьор се приближи до тях и им подаде две менюта.

— Не — отказа Ицо. — Дамата ще поръчва.

— Добре, младежо.

Келнерът взе менюто му и се върна на бара.

— Какво ти се яде? — попита го Деси.

— Поръчай ми това, което ще си поръчаш и на теб.

— Пиле със сметана обичаш ли?

— Луд съм по това ястие.

— Значи е ясно к'во ще ядем.

ГЛАВА 48

След вкусната вечеря Христо и Десислава решиха да се разходят малко. Те вървяха по улиците из центъра на София. Видяха колко е красив града през нощта. Времето беше много хубаво и разходката им беше повече от приятна. Докато вървяха Ицо няколко пъти хвана ръката ѝ и точно толкова пъти тя му се усмихна.

По едно време те минаха покрай една малка каравана, на която пишеше „Ако гладен си, на правилното място си“.

— Хей — Христо развали тишината. — Искаш ли да хапнем по един дюнер?

— Става — отвърна тя, страхувайки се, че ще надебелее.

Ицо се приближи до въпросната каравана и почука на прозореца. Един мъж на около трийсет веднага отвори.

— Ще поръчвате ли нещо? — попита ги той.

— Да — засмя се Христо.

— Само казвате и чичо Бургер веднага се заема. Какво да бъде?

Когато чу името, с което се представи продавача, Деси се засмя гръмогласно, след което каза.

— Аз ще искам бургер. Вече само това ще ям.

— И аз така — засмя се доведения ѝ брат. — Два бургера с всичко, моля.

След по-малко от десет минути те взеха поръчките си и отидоха на моста, който беше близо до една река. Там седнаха и докато се хранеха си говореха.

— Вечерта беше много яка — започна той, защото знаеше, че тя няма да каже нищо. — Нали?

— Да. И на мен ми хареса.

— Мисля, че трябва да излизаш по-често... Искаш ли да те запозная с приятелите ми? Страхотни хора са. Направо ще се влюбиш в тях.

— И какво ще им кажеш? „Скъпи приятели, това е прислужницата ми. Запознайте се...“

— Защо говориш така? Много добре знаеш, че никога не съм те приемал за такава. Ти винаги си била в списъка ми с приятели.

— Извинявай. Аз просто...

— Да, ти просто си странна. Винаги си била такава...

— Каква?

— Потайна. Никога не говориш за себе си. Не знам почти нищо за теб. Знам, че вашите са починали, но не и от какво. Нашите също мълчат.

— Искаш да ти кажа нещо за себе си, така ли?

— Да, много... Всъщност, ако това е болната ти тема, зарежи.

— Не, не. Ще ти кажа. Само че не знам как да започна.

— Как загинаха родителите ти.

— Бях много малка и споменът е като някакво много бледо петно. Почти не го помня. Помня само, че имаше вода. Много вода...

— Чакай малко... Ти затова ли толкова често сънуваш вода?

— Мхм. Не ми излиза от съзнанието.

— Добре де, но ти как си се спасила?

Деси замълча. Имаше нужда от време, за да може да изкара бледата сценка пред очите си.

— Имаше един мъж... — продължи тя. — Помня, че дойде и ме гушна. Изкара ме навън и после...

— Какво стана после?

— Не помня. Това беше първият и последния ми спомен с него.

— Да не би да е...

— Не е умрял. Жив е.

— Откъде си толкова сигурна, че е жив? След като те е спасил, може да се е върнал да спасява майка ти и баща ти.

— Не. Откриха телата само на нашите, а батко го нямаше сред тях. Сякаш потъна вдън земя.

— Имаш брат?

— Да, но той беше изчезнал два дни преди това да се случи.

— Да не би и той...

— Не. Не е умрял. Жив е. Сигурна съм. Съвсем скоро ще го открия. Чувствам го.

— Мисля, че ако е останал жив, щеше да те потърси.

— Може и да ме търси. Не знам... Много скоро ще го открия.

— Поне помниш ли как се казва?

— Разбира се, че помня. Захари.

Ицо я прегърна и тя облегна главата си на гърдите му.

— Аз ще ти помогна — каза ѝ той. — Ще ти помогна да намериш батко си.

Десислава му се усмихна, след което се прозя и каза:

— Стана много късно. Хайде, да се прибираме.

— Добре, тръгваме си.

Той я хвана за ръката и тръгнаха към дома си.

* * *

Прозорецът в стаята на Тео беше широко отворен, за да влиза въздух. Слънчевите лъчи отиваха право в лицето му, но това не му пречеше да спи. По лицето му имаше капки под. Той въртеше главата си в знак на несъгласие...

Калин закусваше заедно с него. И не! Това не беше приятелска закуска, най-добрия му приятел се държеше така, сякаш му беше баща.

Калин беше много ядосан.

— *Защо го направи?* — *крещеше му той.* — *Убиец ли искаш да станеш?*

— *Братле, изобщо не разбирам за какво говориш — отвърна му Тео, мажейки си филийка с мед.*

— *Не, брат. Иска ти се да не разбираш... Не мога да повярвам, че изобщо ти е хрумнало да наръгаш човек. Каквото и да е станало, нямаш право да отнемаш човешки живот. Не си господ, че да казваш кой да живее и кой не. Чу ли? Не си... Такива като теб не могат да бъдат мои приятели. Това беше последната ни среща. Сбогом!*

Калин стана от масата и тръгна към вратата. До него застанаха Симона и малкия Теодор, който се обърна към Тео, за да му каже:

— *Моя баща е този, който ме е отгледал, а не този, който ме е направил. Мразя те.*

— *Вече никой няма нужда от теб, Тео — каза му Симона, след което и тримата напуснаха дома му.*

— *Чакай, чакай...* — *бълнуваше той.* — *Калине, Калине...*

Тео се изправи рязко.
— Сън... Просто сън.

* * *

Иван и Слави вече бяха на самолета за Лондон. Имаха план оттам да движат нещата, за да не привличат внимание.

* * *

Алармата на Румен звънна точно в 07:00 часа. Той веднага стана и започна да се оправя, защото само след час вече трябваше да мие коли на автомивката. Вчерашното интервю мина доста успешно и той беше нает веднага. Имаше малки притеснения, разбира се. Никога преди не беше чистил коли. Всъщност той изобщо не беше работил. Неговата „работа“ беше да точи пари от кредитните карти на баща си. След като се изкъпа и преоблече, той се качи на колата и потегли. Няколко минути по-късно той стигна до въпросната автомивка.

Там Румен се запозна с колегите, които се отнесоха много приятелски с него. Показаха му как точно стават нещата, как да работи.

* * *

Тео реши да отиде в онова село и да провери дали Калин наистина е там. Ако съобщенията, които прочете снощи, бяха написани от него, то тогава само след няколко часа двамата щяха да се срещнат.

Точно в 11:30 той стигна на въпросното място. Наоколо беше много тихо. Без много да мисли Тео слезе от колата и се приближи до вратата.

— Отворено е — изненада се.

Той влезе. Къщата не беше голяма. Имаше само две стаи. Той влезе в едната — беше празна. Когато влезе в другата обаче, усети

присъствието на Калин, макар че го нямаше в стаята. На масата имаше много чипсове и най-различни напитки, а телевизорът беше на музикалния канал, който му беше любим...

Изведнъж той усети нечия ръка на рамото си. Този кратък миг му се стори като цяла вечност. Целият трепереше. Беше го страх да се обърне. Желанието надделя над страха.

— Калине? — изрече плахо Тео.

Не знаеше дали това, което виждаше е истина или сънува с отворени очи. Той наистина видя Калин, който малко или много се бе променил. Беше пуснал брада и мустаци, косата му беше изрусена. Стилът му на обличане също се променен. Той беше облечен спортно — къс сив анцуг, синя тениска и селски джапанки.

— Знаех си, че ще дойдеш — каза му Калин. — Очаквах те още вчера.

Тео замълча. Помисли малко, гледайки в земята, след което го прегърна.

— Знаеш ли колко много ме изплаши? — каза му. — Защо не се обади? Защо не дойде? Знаеш ли какво си помислих? Помислих си, че вече си...

— Шшшт — спря го Калин. — Добре съм.

— Защо не се обади?

— Обаждах се много пъти от скрити номера.

— К'во правиш в тая дупка? Да не би да си нямаш дом?

— Нямам си. Продадох апартамента.

— Как така? Аз защо не знам.

— Трябваха ми пари.

— Е, ти нямаш ли?

— Нямам.

— Нищо не разбирам.

— Друг път ще ти разкажа. Довечера ще дойда в квартала. Сега се махай оттук.

Тео не можеше да разбере какво става. Не се бяха виждали от две години, а той го гони.

— Този път идваш с мен.

— Тео, казах да се махнеш оттук. Опасно е.

— Ако ще умираме, нека да бъдем заедно.

— Не говори глупости. Изчезвай и не казвай на никой, че си ме виждал. Ясно?

— Защо да не казвам?

— Ти глух ли си? Ако искаш да ме видиш отново жив, недей клюкарства.

— К-как така.

— Оф, по дяволите. Тук е опасно. Казах ти да се махаш.

* * *

Александър вече беше преместен в стая. През цялата нощ Симона стоя при него. Вече му беше простила абсолютно всичко...

— Во... Во... — мърмореше той. — Вода... Искам вода.

Мони много се зарадва, когато чу гласа му. Това значеше, че вече се е събудил. Тя веднага отиде да каже на докторите и да му донесе вода, разбира се.

* * *

Вики и Краси бяха излезли да обядват навън.

— Нещо ми се струваш крива — каза ѝ той.

— Как така „крива“? — засмя се тя.

— Нещо ти е тъпичко.

— Скучно ми е. Нищо не правя по цял ден.

— А ще ти стане ли забавно, ако ти каже, че имам две изненади за теб?

— Какви изненади — лицето ѝ направо грейна. — Казвай бързо. Искам да знам.

— Ще отидем на...

— Хавайските острови?

— Нека са Карибските.

— Наистина ли, ще ме водиш там?

— Да. Нали ти казах, че не обичам да лъжа.

— А втората? Каква е втората изненада?

— Ще ти я кажа, когато пристигнем там.

- Аз искам да разбера сега.
- Не си прави труда.
- Е, в такъв случай да отидем да си приготвим багажа.

* * *

През последните 3 години на Калоян изобщо не му вървеше. При раждането на Дани (синът му) жена му почина. Той дълго време беше в депресия... Нямаше избор. Трябваше да продължи да живее. Даниел, който вече беше на 14 години, бе единственото нещо, което покойната му съпруга остави. Започна да се грижи сам за него... Това беше временно, разбира се. Калоян трябваше да продължи с бизнеса си. Той беше собственик на няколко фабрики за хранителни продукти. Откакто той се върна на работа, майка му започна да се грижи за малкия Дани... Годишите минаха и нещата се промениха. Калоян искаше да си намери нова жена, защото нямаше намерение до края на живота си да бъде сам. Тази вечер той имаше среща с една жена. Запознаха се в един нощен клуб и той определено я хареса. Изобщо не попита сина си, защото смяташе, че вече е достатъчно голям и ще го разбере.

* * *

Борислава и Радослав бяха излезли рано. Докато Деси все още спеше, Христо реши да ѝ приготви закуска, или по-скоро обяд, защото часът вече беше 12:16. Той слезе в кухнята, където беше Зорница, една от многото прислужници в къщата.

— Здравсти, Ицо — каза му тя. — Искаш ли нещо.

— Искам да приготвя нещо за хапване, но мисля, че ще трябва да ми помогнеш.

— Кажу какво ти се яде и аз ще се погрижа.

— Не, не. Ти просто ще ми помагаш...

1 час по-късно

Обяда вече беше готов. Христо тръгна с подноса към стаята на Десислава. В него имаше страшни вкусотиин.

— Добро утро — каза ѝ той, когато влезе в стаята ѝ и видя, че се е събудила.

Деси погледна много изненадано към подноса.

— Какво е това?

— Обядът ти.

— Ти ли го направи?

— Не ти се вярва, нали? Ходи и питай леля Зорница. Тя искаше да ми помогне, но аз отказах.

— Ммм. Много е вкусно — каза тя. — Страхотен си.

— Наистина ли ти харесва?

— Да. Тъъ. Защо само една чиния? Ти няма ли да ядеш?

— Не. Снощи преядох. Ще е добре днес да погладувам малко.

ГЛАВА 49

Веднага след като си тръгна от къщата Тео се обади на Вики, за да ѝ предложи да се видят. След по-малко от час те се срещнаха в една сладкарница. Когато ѝ каза, че е видял Калин, тя не му повярва.

— Защо се правиш на интересна — ядосваше се той. — Видях го с очите си.

— Тогава да вървим да кажем в полицията.

— Без такива. Калин каза да не казвам на абсолютно никой.

— Аха. И ти го прецака, както винаги.

— Кога съм го прецаквал бе, змия такава?

— Станал си ужасен — каза му тя. — Вече и от майтап не разбираш.

— Така като ме гледаш, мислиш ли, че ми е до бъзици?

— Оф, извинете ме, господине... Та, к'во стана? Видя Калин...

Какво ти каза?

— Почти нищо. Държеше се много странно.

— А ти как разбра къде е?

— От телефона му.

— Как така?

— Един приятел го намери близо до гроба на Михаела.

— Оффф, пак ли тая ку...

— Майната ти...

— Извинявай. Просто...

— Просто те хвана яд, че той обичаше Мишето, а не теб.

— Как ли пък не — опита се да се засмее тя. — Ако не помниш, аз зарязах него, не той мен.

Вики си спомни деня на раздялата им...

— *Калине — започна тя. — Трябва да ти кажа нещо.*

Той я прегърна.

— *Слушам те, миличко.*

— *Това..., което снощи стана... не трябваше да става. Не биваше.*

Калин се засмя.

— Чакай малко. К'во лошо сме направили. Все пак сме гаджета.

— К'ви гаджета? — разкрещя се тя. — Нямахте те четири години, сега се връщаш и почваме да си играем на любов.

Калин я гледаше и не можеше да повярва. Какво ѝ става, мислеше си той, вчера ѝ беше готино, а ся...

— Какво ти става?

— Виж, човек. Нямахте те толкова много време и просто...

— И просто...?

— Просто... не знам. Сякаш чувствата изстинаха. Не върви и мисля, че ще е най-добре да се...

— Не го казвай — спря я той. — Недей.

— К'во да не казвам. Нещата не вървят. Не искам да си губя времето. Съжалявам...

— Това ли е края. Толкова ли е просто? Какво стана така изведнъж. Какво направих? Къде сгреших?

— Стига! Свърши! Всичко свърши!

Калин стана и тръгна към вратата.

— Но ти си ми оставах добър приятел, нали знаеш? — каза му тя, но той излезе без дори да се обърне.

Телефонът ѝ звънна. Беше Краси.

— Да, бибчо — каза му тя. — Да, да. Веднага идвам.

Вики затвори и прибра телефона в джоба си.

— Тео, извинявай, но трябва да се прибера. С приятеля ми заминаваме на почивка.

— Заминаваш на почивка?

— Да. Времето е хубаво. Искам да събирам тен.

— Ти ебаваш ли се с мен?

— Не. Тръгвам. Нямам време.

— Май забравяш, че преди да се сгаджосате. Калин ти беше най-добрия приятел. Точно какъвто е и на мен.

— Оф, Тео, моля те. Омръзна ми да говорим за едно и също нещо. Калин е мъртъв. Набий си го в наивната глава.

— Жив е. Не е умрял.

— За мен е!

— Хубаво. С теб или без теб ще го доведе тук и ще видиш...

— Не ме интересува. Чао-чао.

* * *

Румен обядваше с колегите си...

— Е, как мислиш, Румка? — каза му един от тях. — Харесва ли ти работата тук.

— Да, но ми е малко странно.

— Защо?

— Ами никога преди не съм работил.

* * *

Райна се чудеше защо новият им съсед идва толкова често у тях. Реши да поговори със Сиана.

— Дъще, този какво иска от теб?

— Кой?

— Абе, онова момче, което си беше объркало адреса ли?

— Румен? Искаше да се обади за някаква обява...

* * *

Когато се събуди, Александър предложи на Симона да заминат да живеят в Бургас. Тя веднага се съгласи.

* * *

Почивката на Вики и Красимир се отложи, защото Краси разбра кой е убил Бориса. Вики се ядоса и отиде при Тео, с който прекара нощта.

ГЛАВА 50

Когато започна да търси копелетата, които убиха Бориса, Краси беше наел група детективи. Е, те не бяха истински детективи, а четири мутри, на които убиването им беше в кръвта. Красимир много се зарадва, когато те му се обадиха, за да му кажат, че са намерили единия от извършителите. Сега той и четирите гологлави мъже следяха една кола. Часът беше 02:26 и по улиците нямаше никого. Краси нямаше търпение да разбие мутрата на това пишлеме.

* * *

Тео много се изненада, когато видя Вики на вратата. Само преди няколко часа му беше казала, че ще ходи на почивка с Краси, даже го пренебрегна заради него. Тя му обясни какво му е станало. На него изобщо не му пукаше. В главата му имаше само едно нещо и цел — да върне Калин към нормалния начин на живот.

— Ще прием ли? — попита го тя, наливайки шампанско в чашата си.

— Да, сипи ми. Имам нужда да се напия и да забравя, макар и за малко за цялата тази реалност, проклета реалност.

Тя наля и в неговата чаша, след което му я подаде.

— Заповядай.

— Леле, Вики — каза той, след като отпи от шампанското. — Помниш ли какви яки времена бяхме.

— К'ви времена сънуваш, бе? Май много бързо те хвана алкохола, а?

— На теб наистина ли не ти пука за никой?

— Не е вярно. Пука ми.

— Нима? И за кого? За самата себе си?

— Как позна — засмя се тя.

— Само като се сетя за изминалите години... Всичко беше толкова хубаво... Бяха безгрижни години...

— Хаха, да. Да пием за безгрижните години.

* * *

Краси и екипа му продължаваха да следят човекът, който смятаха за убиец на Бориса, Той вече беше слязъл от колата си.

— Ще действаме ли? — попита Красимир.

— Нямах търпение, нали?

— Копнея за момента, в който ще го обезобразя.

— Да действаме тогава.

Двама от мъжете слязоха от колата и започнаха бавно да се приближават към въпросното момче. То вървеше съвсем спокойно. Никой нямаше представа къде точно отива, дори самия той. Беше пиян и затова заряза колата си. Не, за да не го хванат ченгетата, а за да не я изпотроши. Беше най-скъпото нещо, което притежаваше.

Мутрите забързаха темпото си и само след няколко секунди го набараха и го свалиха на земята с няколко юмруци и шамари. Нападнатото момче не беше много здраво физически и затова не можа да се защити. Опита се, разбира се, но тези двамата не спираха да му показват, че те командват парада.

— Кой сте вие? — попита момчето, бършейки с ръка кръвта от устата си. — Какво съм ви направил?

Единият от мутрите се върна в колата си. Минута по-късно той се върна заедно с Краси.

— Брато, арے да ги оставим насаме — каза Найден (едната мутра).

След като останаха сами, Краси започна да го „гримира“.

* * *

Нито Вики, нито Тео разбраха как точно стана. Те просто се целунаха... Продължиха с целувките около десетина минути, след което Тео се отдръпна.

— Какво правим, по дяволите? Да не откачи?

— Обичам те... Отдавна си ми в мислите.

Когато чу това, Тео моментално изтрезня. Как така, помисли си той. Тази да не е откачила!?

— Прегърни ме... — продължи тя. — Ела и ме гушни, моля те!

— Вики, ти си пияна. Не знаеш какво говориш... Хайде, отиди да си... Изречението му беше прекъснато от устните на Виктория. Тя се хвърли на врата му и започна страстно да го целува. Толкова силно го беше прегърнала, че той не можеше дори да помръдне.

— Нека бъдем заедно вече — каза му тя, продължавайки да го целува.

— Нека бъдем заедно. Хайде да си дадем шанс.

— Стига си говорила глупости. Лягай.

* * *

Час по-късно момчето лежеше мъртво на земята, но въпреки това Краси не беше доволен. Оказа се, че въпросния човек няма нищо общо с убийството, а е просто младеж, който иска да си направи една нощна разходка... или поне искаше. Въпреки че беше доста жесток, Красимир почувства дълбоко съжаление.

— Вие наистина ли сте толкова некадърни? — крещеше той. — Как може да объркате момчето?

— Извинявай, бате — започна да се оправдава единия. — Мислехме, че е той. Ако не го беше обезобразил, щеше да видиш, че наистина много прилича на момчето от снимката.

— Вие сте идиоти... Язык за младежа. Родителите му няма да могат да го разпознаят дори.

— Какво ще правим?

— Нямам представа... Всъщност почакай. Хрумна ми нещо...

* * *

На сутринта Деси се събуди в леглото на Христо. Нямахше спомен как се озовала там. Може би заради алкохола, който изпиха,

преди да си легнат. Когато си помисли какво може да е станало след това, я побиха тръпки. После се сети, че Ицо не би се възползвал толкова подло от нея. Минута по-късно реши да отиде в банята. Да, само че видя, че е чисто гола. Картинката вече ѝ стана пределно ясна. Случило се е точно това, от което тя най-много се опасяваше.

Деси отключи телефона си и видя, че часът е 09:23, което значеше, че родителите на Христо вече са отишли на работа. Тя стана и започна да си търси дрехите. Нямаше никаква представа къде са те. Няколко секунди по-късно ги намери под леглото — само там не беше проверила. Тя се наведе, гледайки към Ицо, надявайки се да не се събуди и да я види гола (не че никога не я е виждал де). Деси взе дрехите си и точно когато щеше да се изправи, вратата се отвори и в стаята влезе майката на Христо.

— Добро утро миличък. Нося ти закуска в... — Борислава спря, когато видя Десислава чисто гола до леглото на сина ѝ.

— Ти... Какво... Какво правиш тук, по дяволите?

Деси стоеше и я гледаше уплашено, опитвайки се да скрие интимните части от тялото си.

— Ела насам — каза ѝ тя. — Чуваш ли какво ти казвам?... Ела веднага, защото ще дойда и ще измия кварталните улици с теб.

Въпреки заплахата Десислава не се подчини. Беше я срам. Искаше ѝ се Христо да се събуди и да направи нещо, но уви... той спеше толкова спокойно, че дори къщата да се срути, няма да усети.

— Няма да дойдеш, така ли? — продължи Борислава. — Хубаво. Тогава аз ще дойда.

* * *

Вики и Тео прекараха нощта заедно. Той не искаше да го прави, защото малко или много Калин обичаше това момиче и сега му беше някакво тъпо. На Вики обаче изобщо не ѝ пукаше. За Калин — окей, преди доста време се разделиха, но за Краси би трябвало да ѝ трепва поне малко. При нея такива неща няма.

— Добро утро — каза му тя и го целуна по бузата.

— Нали знаеш, че това, което стана снощи, не биваше да става!?
— отвърна отдръпнато той.

— Извинявай, но аз просто... Просто...
— Просто какво?
— Ами, просто те обичам.
— OMG! Ти май още не си изтрезняла, а?
— Еш го. Не беше заради алкохола. Казвам го, защото го чувствам.
— Недей да говориш глупости. Знаеш, че това няма как да стане.
— Кое няма как да стане?
— Ами... Ти и аз... Заедно... Някак не се връзва.
— Не ти ли пука за мен? Като бяхме в гимназията ме прегръщаше и ми казваше, че ме обичаш.
— Това е различно. Казвах ти го чисто приятелски.

* * *

Днес щяха да изпишат Александър от болницата. Вчера той беше казал на приятелката си, че иска веднага след като напусне това място да заминат да живеят в Бургас. Симона се опита да го разубеди и да го накара да останат поне докато се възстанови напълно, но не успя. Това беше Сашето. Когато си науми нещо, никой не може да го спре.

Симона прекара нощта в дома на майка си, където беше оставила Теодор. Не искаше да го води по болници. Беше много мъничък. След като излезе от дома на майка си, тя се запъти към своя. Трябваше да смени два автобуса, за да стигне. Половин час по-късно стигна. Симона веднага започна да събира багажа. Нейният, този на бебето и на Александър, разбира се.

* * *

Даниел се събуди и видя, че баща му Калоян не е в стаята му. По това време на деня по принцип (10:00) той всеки ден идваше и му носеше закуска в леглото. Днес обаче го нямаше. Когато отвори очи. Дани се изненада. Той стана и тръгна към кухнята. Вървейки по коридора, той видя, че вратата на стаята, където обикновено спяха хората, които им идваха на гости. Даниел влезе и не можа да повярва

на това, което видя. Не му се искаше да повярва. Баща му спеше на спалнята заедно с някаква жена. Дани не знаеше какво да направи. Вече беше напълно сигурен, че тази жена ще се опита да заеме мястото на починалата му майка, а той изобщо не искаше това да става. Изниза се набързо от стаята, облече се, обу си обувките и излезе от къщата, без да се обади на никой.

* * *

— Няма как да бъдем заедно продължи да й обяснява Тео. — Май забравяш, че със Симона сме заедно и имаме дете, по дяволите.

— Кой лъжеш? Себе си. Не мен. Много добре знаеш, че не я обичаш, а и плюс това тя те зарязва.

— Да, но детето е мое. Нали не си мислиш, че ще позволя на друг да казва „тате“.

— Нищо не можеш да направиш. Симона никога няма да ти даде детето.

— Ще заведе дело, ако трябва.

— И тя ще те убие.

— Оф... Не ми се говори за това. Къде е дистанционното?

— Не знам. Снощи беше някъде из леглото.

Тео вкара ръката си под завивките и набара въпросното дистанционно.

— Чакай да видим какво дават по шибаната телевизия.

Тео пусна телевизора. Даваха новини.

Рано тази сутрин беше открито тялото на мистериозно изчезналия 21-годишен български изпълнител Калин. Знаете, след смъртта на приятелката му той изчезна безследно. Оттогава никой не го беше виждал. В 4 сутринта полицията е открила обезобразено тяло, до което е намерена личната карта на изпълнителя. Очаква се близките на загиналия да разпознаят трупа.

ГЛАВА 51

Краси излежаваше присъдата си за убийство. Той се опита да инсценира „убийството“ на Калин, за да може Вики да остане само за него. В нощта, в която щеше да види сметката на убиеца на Бориса, той уби не него, а едно случайно минаващо и невинно момче. Мислеше си, че това ще му бъде от полза. Да, ама не. Осъдиха го.

* * *

След близо две години скитане Калин се върна в дома си. Макар и късно осъзна, че само си е загубил времето, защото и да се измъчва, и да не се Михаела няма да се върне.

Щом се върна в къщата, в която живееше с бившата му приятелка. Калин реши изцяло да промени вида ѝ. Боядиса я съвсем сам. Стените станаха много по-различни. Купи нови мебели. Направи я като нова.

След като разбра, че се е върнал, Галин веднага му звънна. Преди Калин да изчезне двамата не бяха в много добри отношения. Калин си мислеше, че му е сърдит, но това не беше така. Галин разбираше, че държанието му е оправдано и напълно нормално... Все пак беше загубил приятелката си и нероденото им дете. Галин му предложи отново да работят заедно. Калин се съгласи, естествено.

* * *

Вики беше доволна от факта, че успя да вкара Краси в затвора и да освободи майка си Ивета. Сега двете живееха заедно в старата им къща. Виктория вече не чакаше нищо от никой. Беше осъзнала, че трябва да започне сама да изкарва парите си. От няколко седмици тя работеше в една бирария.

Както всяка неделя, така и тази, Вики беше почивка. Но вместо да си почива тя реши да отиде до заведението на Тео.

* * *

Той отново беше успял да го отвори. Постоянно имаше хора. Печелеше добре и беше доволен.

Вики влезе и веднага отиде в офисчето му. Влезе, без да почука (типично в неин стил).

— Добро утрооо — извика тя.

Когато го видя с разни документи, тя направи гримаса.

— Божкеее... Ти и в неделя ли работиш!?

— Нещо май си превъзбудена — засмя се Тео. — Трябва да изчисля заплатите на работниците.

— Е, нали имаш касиер, счетоводител...

— Болен е.

— Да, разбира се. И аз мога да се направя на болна.

— Хах. Какво те води насам?

— Отиваме на пикник!

— Какво?

— Каквото чу.

— Откъде ти хрумна това пък сега.

— Ами, нали ти казах. Неделя е, времето е повече от хубаво, а и отдавна не сме ходили.

— Ходили?

— Защо се правиш на тъп? Аз, ти, Калин, мама и другите.

— Честно да ти кажа, аз не помня кога за последно отидохме... Чакай, чакай. Май се сетих. Бяхме в четвърти клас, нали? — засмя се.

— Много смешно... Аре, оправяй тия глупости и идвай. Чакам те в колата.

— Не, не. Аз ще дойда с моята. Не ме разбирай погрешно, просто ми е мил живота.

* * *

Деси вече не живееше в дома на Христо. Когато майка му я видя чисто гола в стаята на сина ѝ, направо побесня. Изхвърли я навън така, както си беше — чисто гола. Голям срам. Седмици наред Ицо се опитваше да я заговори, но не му се получаваше. Всеки ден ходеше в дома на една нейна приятелка, при която сега живееше, но тя отказваше да се срещне с него. Да, но в крайна сметка изгладиха проблемите помежду им. Вече се виждаха често. Разбира се, Христо не казваше на родителите си, защото знаеше, че това може да има фатални последствия. Двамата вече бяха нещо като гаджета. Не излизаха много навън, защото се страхуваха, че някой може да ги види. Десислава имаше и други страхове. Нямахше никаква представа още колко време ще може да остане в дома на Силвия (нейната приятелка).

* * *

Краси все още не беше свикнал с обстановката в затвора и надали някога щеше да свикне. Той беше свикнал на лукс и уют, а затвора определено не беше такова място. Там той разбра, че не е като в неговото ежедневие. Веднъж се опита да се направи на голямата работа, но не спечели нищо друго, освен няколко шева на устата. Нямахше тази власт, която имаше преди. С пари може би може да командва хората, но разликата тук е, че няма пари...

* * *

Когато Тео приключи с работата си и слезе долу, видя, че Вики седи на една от масите в заведението и хапва. Беше си поръчала палачинки с шоколад и един портокалов сок.

— Ще вземеш да надебелееш — каза ѝ той.

— Споко! Няма за кой да съм красива.

— Хах, окей. Тръгваме ли?

— Къде?

— Нали щяхме да ходим на пикник.

— А, вярно. Отивам да си измия ръцете. Изчакай ме.

След около две минути тя се върна и двамата излязоха през задния вход на заведението. Отзад Тео беше направил безплатен паркинг за клиентите си.

— Сигурна ли си, че искаш да караш? — попита я той, когато стигнаха до колата ѝ.

— Е, защо да не искам.

— Изкара книжка преди по-малко от месец.

— И какво от това? Важното е, че имам.

— Не, не. Без такива. Дай ми ключовете.

— Стига де. Искам да си упражнявам карането.

— Ще си го упражняваш, когато си сама. Хайде, дай ми ключовете. Тя разочаровано му даде ключовете и се качи в колата.

* * *

Александър и Симона вече живееха в Бургас. След делото, което заведе Тео, съдът реши бащата да вижда детето си веднъж седмично в присъствието на майка му. Симона беше доволна от това решение, защото не искаше да се разделя със сина си.

Тя и Александър вече имаха семеен бизнес. Отвориха си магазин за хранителни стоки. Не печелеха кой знае колко много, но им стигаше. Нямаха никакви финансови затруднения. Живееха съвсем нормално.

* * *

Ивета беше в сградата на HellTV (телевизията, която основа съвсем наскоро). Влизането ѝ в затвора накара предишния ѝ шеф да свали предаването, което Ивета водеше. Това на нея ѝ дойде като награда, защото ако не я бяха изгонили оттам, сега нямаше да има собствена телевизия.

Освен шефка, тя беше и водеща на едно неделно предаване, което се казваше „CoolTime“. Всяка неделя от 13:00 часа тя забавляваше зрителите си като канеше интересни хора, с които разговаряха на всякакви теми. Това ѝ беше заниманието сега.

* * *

Калин слушаше инструментала, който беше направил Галин. Двамата работеха по първата си обща песен. Това щеше да е и първата песен след завръщането на Калин. И двамата искаха да бъде нещо много яко.

— Какво ще кажеш? — попита го Галин. — Харесва ли ти?

— Бийта е направо извънземен. Само не знам какъв текст ще сложим. Трябва да бъде нещо гангстерско.

— Ще се пее за любов.

— Луд ли си? Трябва ни някакъв супер агресивен текст.

— Точно.

— Е, не — засмя се Калин. — Не мога да те разбера. Как така ще бъде хем агресивен, хем любовен.

— Прав си. Не си изказах правилно. Трябваше да кажа антилюбовен.

— Ооо. Така кажи бе, човек.

— Искам този път аз да напиша текста.

— Дори да не искаш, ще трябва да го напишеш, защото аз няма да мога. Цялата седмица ще съм в САЩ. Имам няколко участия там.

— Всъщност аз се пошегувах. Не съм сигурен, че ще се справя с текста.

— Ще се справиш, споко.

На вратата се почука. Двамата се изненадаха. Почти никой не идваше в студиото им.

— Сигурно е някой куриер — каза Галин и тръгна към вратата.

Когато отвори, той видя Тео и Виктория.

— Хелоу — каза Вики. — Може да влезем, нали? Може, да. Благодаря.

Тя влезе и веднага отиде при Калин. Тео и Галин я последваха.

— Ти какво правиш тук? — попита я Калин.

— По-точно ти какво правиш тук?

— Как какво? Работа.

— Тръгвай.

— Къде да отида?

— Брат, Вики е откачила — намеси се Тео. — Казах й, че ще работиш, но нали я познаваш... Знае си нейното. Иска да ходим на пикник.

Калин се засмя.

— Дойде дотук заради такава глупост?

— Не е глупост.

— Сори, ама наистина не мога. Имам страшно много работа.

— Не можеш да ми откажеш просто така. Станах в 5, за да направя разни неща за ядене.

— Зает съм.

— К'во се праеш ся? Галин ти е приятел, ще те разбере.

— Приятел ми е извън студиото. Тук ми е шеф.

— Не, бе. Стига глупости — включи се и самия Галин. — Ходи, където искаш.

— Демек да отида с тия идиоти?

— Да, но при условие че поканят и мен.

Очите на Виктория направо светнаха.

— Ама иска ли питане... Идваш, много ясно. Само като си помисля колко ще се селфим... Лелеее...

* * *

Деси и Силвия играеха Monopoly. Преди да започнат те пуснаха един от новите албуми на Рики Мартин. И двете много го харесваха.

— Adioooooooooo — запя Деси, когато видя, че печели играта.

— Аз нарочно го направих. Писна ми все да те бия.

— Да, бе — засмя се Десислава. — Сигурно е така.

На вратата се звънна.

— Мама е — каза Силвето и отиде да отвори.

Само че не беше майка й, а Христо.

— Подранил си. Деси ми каза, че ще дойдеш довечера — тя видя, че носи две препълнени торби. — К'ви са тия чували?

— Купих разни неща. Надявам се, че нямаш нищо против да си направим един киносалон.

— Ти си луд. Хайде, влизай.

Когато го видя, Деси веднага го прегърна.

— Тъкмо се чудех как ще издържа до довечера...

— Знам. Затова дойдох по-рано.

— Много те обичам...

— Ало, влюбените гълъбчета. Искам да разбера кой филм ще гледаме и какво ще ядем. После любовните драми.

Ицо започна да изважда нещата от торбите. Сред тях имаше кола, фантата, бисквити, торта, пуканки...

— Къде са филмите — попита го Десислава.

Христо извади от джоба на дънките си една флашка и ѝ я подаде.

— Вътре има всичките ти любими филми, както и такива, които не си гледала, но пък съм сигурен, че ще ти харесат.

— Искам нещо романтично.

— Има.

* * *

Половин час по-късно компанията пристигна на едно много празно и тихо място в близост до пл. Витоша. Вики и Тео се заеха с това да оправят „масата“. Няколко минути по-късно пристигнаха Галин и Калин. Те дойдоха с готината кола на Галин.

— Готови ли сме? — попита ги той, когато слезе от автомобила.

— Заповядайте, господа — засмя се Вики. — Заповядайте.

ГЛАВА 52

Пикника продължаваше. През почти цялото време Вики разказваше разни смешни случки.

— Мале, хора... — сети се тя. — Ако знаете Калин как се научи да кара колело... Всъщност Тео знае.

— Е, кажи де — засмя се Галин. — Искам и аз да разбера.

— Стига де — засрами се Калин. — Тогава бях малък.

— Спокойно, бе — отвърна му тя. — Нищо няма да стане. Просто ще се посмеем малко.

— Оффф, ужасни сте!

Той си сложи слушалките в ушите и усили музиката докрай, а Виктория започна да разказва...

— Бяхме на 10–11 годишни. Леля Лили, бог да я прости..., тоест майката на Калин му беше подарила едно балканче за рождения му ден. Аз и Тео тогава бяхме в парка и играехме на народна топка с децата от квартала. По едно време, както хвърлях топката, видях някакво дребно момче. Всъщност като малък Калин беше много нисък... И виждам аз някакво момче, облечено в костюм на Spiderman, който беше в пълен синхрон с колелото. Очевидно, не умееше да кара, защото няколко пъти падна, но след последния започна да плаче с цяло гърло. Чак тогава загрехме, че това е Калин. С Тео и още две момичета отидохме при него, за да му помогнем. Попитахме го дали е добре и какво прави с това огромно колело, а той каза, че се учи да кара. И така, след още няколко думи стигнахме дотам, че започнахме да го учим да кара. Час-два по-късно вече караше сравнително добре. И нашия нали нямаше какво да прави, хаха, реши да изпреварва автобуса, който минаваше на всеки трийсет минути. Когато наближи парка, Калин тръгна след него, обаче шофьора изведнъж наби една рязка спирачка и нашия заби лице отзаде му... То сега звучи малко смешно, но тогава далеч не беше така.

— Леле... — засмя се Галин. — Белегът на челото му от тази случка ли е?

— Хаха, да — каза Тео.

* * *

Докато Деси избираше кой филм да гледат, Христо и Силвия (приятелката на Десислава) бяха в кухнята и приготвяха нещо, което да хапват докато гледат.

Преди да дойде Ицо беше напазарувал така, сякаш идва края на света. Както се казваше, имаше и от пиле мляко.

— Ице, не трябваше да купуваш чак толкова много неща — каза му Сиси. — Няма кой да ги изяде.

— Споко, нали си тук — засмя се той.

— Така като те гледам... Съмнявам се, че изобщо ядеш нещо.

Христо беше много слаб, но не защото не се храни. Организмът му беше такъв. Колкото и да яде, не може да напълнее.

— Така — каза си Христо. — Сега слагаме пуканките в микровълновата и сме готови.

* * *

Краси лежеше на леглото в килията и размишляваше... за най-различни неща. В затвора нямаше свободата, която имаше отвън. Беше свикнал той да казва какво ще става, а в затвора това беше точно обратното. „Старите кучета“ там направо си го взимаха за подигравка. Колкото и да беше отворен. Краси не смееше да се прави на интересен, защото вече няколко пъти видя, че това не води до нищо хубаво. Резултатите от неуспешните му опити да стане „Цар“ на килията бяха три избити зъба, спукано ребро и разбит нос. Оттогава той реши да си седи кротко, защото в крайна сметка той беше само един, а те бяха осем.

Както си лежеше на твърдото легло и премяташе пръст след пръст, вратата се отвори и в килията влезе надзирателя.

— Ало, новия... Идвай. Имаш свиждане.

Краси веднага скочи от леглото и тръгна след него. Мислеше си, че ще види Вики и че може би е решила да промени показанията си...

Все пак тя го вкара в затвора.

За негово огромно съжаление не беше тя. На масичката стоеше един мъж, който отначало Красимир не успя да го разпознае.

— Принципно днес не е ден за свиждане, но човекът е гъстак с директора... Бъди кратък.

Краси седна срещу него и го погледна право в очите.

— Кой си ти?

* * *

Деси, Христо и Силвия вече гледаха филма. На няколко пъти Messenger-a на Десислава иззвъня, но тя реши, че филма ѝ е по-важен (не, че не можеше да натисне пауза де).

Беше избрала един наистина интересен и много силен филм.

— Отивам да си донеса нещо за пиене — прошепна Сиси. — Вие искате ли нещо?

— Донеси ми един тоник — отвърна ѝ Христо.

— Ти Деси, искаш ли нещо... Деси?

— Тихо — каза ѝ тя, без да я погледне дори.

Силвия стана и излезе. Отиде в кухнята, сипа си една чаша вода, която веднага изпи, и след това отвори хладилника и взе бутилката с тоник. Наля в две чаши, защото беше сигурна, че и Десислава ще поиска, и тръгна да се връща към стаята. Точно преди да влезе видя двамата как са се прегърнали. Бяха много сладки. Силвия се върна в кухнята и остави двете чаши, след което извади телефона си, за да направи няколко снимки на влюбените гълъбчета.

Няколко секунди по-късно Messenger-a на Деси отново иззвъня.

— Леле, много си търсена — засмя се Ицо. — Виж кой какво иска или поне го изключи.

— Е, тук при теб ми е добре.

— Виж си съобщенията и пак ще те гушна, хаха.

Десислава взе телефона си и започна да разглежда съобщенията си. Първото, което видя, беше това на Силвия.

— Лудетина такава — засмя се тя. — Беб, погледни. Тази лудата ни е снимала.

— Дай да видя — Ицо погледна снимките. — WOW! Искам веднага да ми ги пратиш. Оттук нататък ще ми красят профила.

— Да бе, да. Луд ли си? Ако вашите я видят, ще стане страшно.

— Няма шанс да ги видят, защото вече ги блокирах. Няма да ми се бъркат в личния живот. Хайде, прати ми ги. Веднага ще ги кача.

— Много сте сладки, нали — каза Силвия, когато влезе.

— Ела насам бе, кукооо — изхили се Деси.

* * *

Ивета беше в студиото на „CoolTime“ заедно със звездната си гостенка Гери-Никол.

— Няма ли да започваме вече!?! — мърмореше звездата. — След малко трябва да отида да ми оправят косата.

— Защо бе, мила? И така си хубава.

— Абе, аз знам, че съм хубава. Просто искам да излизам на сцената с различни прически, а не всеки път да съм една и съща.

— Аха. Ти как си иначе?

— Как да съм, скъпа? По цели нощи по клубове, спя до обяд. Сега трябваше още да спя, ама заради теб станах рано и съм като пребита. Изпих сигурно пет кафета, ама пак не ми минава. Болна съм за сън. На всичко отгоре днес пак имам участие...

— Горкичката — съжали я Ивета.

— Оххх, допи ми се шейк. Може ли някой от екипа ти да ми донесе?

* * *

Свиждането продължаваше. Мъжът, който Краси не успя да разпознае, беше всъщност неговия безследно изчезнал чичо — Кольо. Той беше брат на бащата на Краси. Двамата братя бяха много близки докато Кольо не направи нещото, което ги превърна в истински врагове... Малко преди да се запознае с Петя (майката на Краси), Симо (бащата) се беше оженил за една много красива жена, която се казваше Наталия. Двамата тъкмо бяха завършили гимназия, когато подписаха.

Колкото и да им казваха, че това е просто една детска игра и че няма как да останат заедно за дълго, те още толкова им показваха, че любовта им е много силна и наистина беше така.

Кольо и младата двойка бяха много близки и абсолютно всяка вечер се събираха да играят карта и да си пийват по чашка. Всичко беше много хубаво докато чичо Кольо не реши да използва Наталия, за да отърве собствената си кожа. Кольо водеше много таен живот, поне беше таен за близките му. Докато цялото му семейството мислеше, че е на почивка в Малдивите, той излежаваше присъдата си за изнасилване на непълнолетно момиче.

В един, иначе хубав, ден той съсипа живота на това младо семейство. Докато Симо работеше в чужбина, за да събере пари за един прекрасен меден месец, Кольо я изигра приятелката му много подло. След като разбра, че е обявен за международно издирване, той реши, че единствения начин да се измъкне от тази скапана за него ситуация е да „изиграе“ смъртта си. Симо му беше казал да се грижи много добре за приятелката му докато той е в Чехия. Точно това много му помогна, защото имаше уникалната възможност да идва всеки ден в апартамента им. Предната нощ Кольо беше убил един мъж, който се опита да го „изпее“ в полицията. Преди да го закопае в някоя гора, той се сети, че трупа може да му е от голяма полза.

Той отиде в дома на Наталия, която за негово щастие вече беше заспала, и веднага отиде на мястото, където беше гардеробът. Видя, че в него няма никакво място. Замисли се и реши, че няма друг начин, освен да... WTF... да сложи трупа под леглото ѝ. Направи го... Взе ножа, който беше на масата, като се постара да не остави никакви отпечатъци, и го заби в обезобразеното тяло на мъртвеца. След това сложи личната си карта в джоба на якето му, след което напусна дома ѝ... за последно.

На сутринта чичо Кольо се обади в полицията и подаде сигнал за убийство.

Полицията веднага отиде в дома на Наталия... Нататък е ясно. Откриха трупа и след като се установи, че по ножа има само нейни отпечатъци, я обвиниха и осъдиха на доживотен затвор.

След като Краси разбра какво точно се е случило, направо се отвори.

— Разкарай се.

— Защо? — изненада се Кольо. — Какво ста...

— Просто се разкарай.

— Нали не мислиш, че дойдох дотук, само за да ти кажа кой съм!?

— Не и честно казано не ме интересува. Нямам работа с човек, който е съсипал мечтите на баща ми.

— О, моля те. Не ме разсмивай. Не ми казвай, че след всичко това все още обичаш т.нар. ти баща.

— Кое е всичко това, може ли да ми кажеш?

— Ами, самия факт, че те оставил да лежиш в затвора показва колко го е грижа за теб.

— Какво се опитваш да кажеш? Че на баща ми не му пука за мен!? Така ли.

— Не се опитвам. Мисля, че ти го казах напълно директно.

— Казвай какво искаш от мен и изчезвай. Аре, по-бързо, щото времето ни е ограничено.

Ти не се тревожи за времето. Ако искам, мога да си говоря с теб до утре. Нали знаеш какво са казали старите хора!? Имаш крава, пиеш мляко.

— К'во искаш?

— Да ти помогна.

— С к'во може да ми помогнеш ти бе, миндил такъв?

— С много работи.

— Например?

— Ами, да започнем с това, че мога да те измъкна оттук още тази вечер.

Очите на Красимир буквално светнаха.

— Хайде! Как ще стане това? Или си ебаваш с мен!?

— Говоря ти напълно сериозно.

— Каква ще ти е файдата на теб, ако ме измъкнеш?

— Кой е казал, че трябва да имам изгода от всяко нещо, което правя?

— Ами, в днешно време абсолютно всеки е на принципа „За «мерси» не ме търси“.

— Единственото, което искам, е да ти помогна, защото знам какво е. Нали ти казах... И аз като теб съм лежал по затворите и напълно разбирам как се чувстваш ти в момента. Младо момче си и мястото определено не е тук...

* * *

Докато си говореше с Гери-Никол, Ивета чу в слушалката: В ефир след 5, 4, 3, 2, 1...

— Здравейте, готини хора — каза тя на многобройните си зрители. Очакват ви два часа, изпълнени с много смях и добра музика, разбира се. Като за начало искам да ви представя моята гостенка, която ще ви изпее своята най-нова песен. Нека посрещнем в студиото на „CoolTime“ момичето с най-яката дупара — Гери-Никоооооол.

Гери, която преди това се беше скрила зад камерата, излезе на сцената и започна да пее.

ГЛАВА 53

След като Гери-Никол си изпя песента, тя седна на удобното диванче, което беше сложено точно срещу Ивета.

— Песента е страхотна. Браво!

— Благодаря!

— Хаха. Както знаеш, всяка неделя гостите ми отговарят на въпроси от фенове. Ще те помоля да погледнеш в екрана, който е горе, зад операторите.

Гери погледна там.

— Колеги — продължи Ивета, — моля да покажете нашата Фейсбук страница... Супер! И така, Гери. Първият въпрос е от Асен Михайлов. Мислиш ли за кариера в чужбина?

Естествено. Няма цял живот да пея само е България. Искам целия свят да знае за мен и да види колко съм добра.

— Защо правиш толкова скандални неща, пита Димитър Станков.

— Не мисля, че правя скандални неща. Просто медиите преувеличават. Никога не съм искала да бъда скандална, просто правя това, което обичам.

— Имаш ли приятел, пита човек, който е кръстил себе си Фен На Яката Дупара.

* * *

След пикника Вики и Тео си отидоха по домовете, за да си починат, а Галин и Калин се върнаха в студиото, защото трябваше да поработят по нова песен. Още с влизането Галин пусна демото, което беше направил преди няколко дни.

— Калине, слушай внимателно и ми кажи дали може да измислиш някакъв як текст за тази песен, защото този определено е простоват.

— Чакай, чакай — засмя се той. — Нали знаеш, че не мога да пиша текстове. Просто не ми се отдава.

— Просто опитай.

— Оф, човееек. Не е ли по-добре да ми напишеш ти текста и да удържаш 10% повече. Неведнъж сме си говорили за текстовете. Не мога и не мога! Т'ва е.

— Не съм сигурен. Заслушай се в бийта.

— Ееее, добре. Пусни го отначало.

Галин го пусна отново и Калин се заслуша. Само няколко секунди по-късно той вече започна лека-полека да реди думите.

Ще бъда до теб във всеки момент.

Ще държа твоята ръка до края на света...

— Я пак. Това ме изкефи.

Калин повтори текста, който едва не забрави.

— Готино е, но не е точно за тази песен.

— Защо да не е?

— Ами, лято е. Време за купони. Хората отиват на дискотека, за да се забавляват и ако трябва да съм честен, сега на теб ти трябва само клубни парчета. Хайде, опитай се да измислиш нещо по-така.

— Окей, пусни го пак.

* * *

Симона беше на разходка заедно с малкия Теодор. Обикаляха из центъра на Бургас, ходиха и до централния плаж. Тя все още не смееше да влезе във водата.

— Я кажи, дребосъче. Искаш ли да се обадим на тате и да му кажем да ти направи каша. Искаш ли?

Бебето само се засмя. Симона извади телефона си и се обади на Александър.

— Саше, ние след малко се прибираме. Може ли да направиш на малкия някаква каша, за да му е готова, когато се върнем?... Супер!...

А, и също така ако можеш да въртнеш по една пица за мен и за теб...
Ееее, супер! Сега те обичам още повече.

* * *

Свиждането на Краси вече беше приключило. Той много се обърка след този разговор. Чичо Кольо му каза много ужасни неща. Макар че беше наранил много баща му, той реши, че иска да застане на страната на Кольо. Ако на Симо му пукаше за него, вече щеше да го е измъкнал от затвора... Въпреки че каза, че няма да иска нищо в замяна, чичото на Краси го помоли да му помогне да си оправи отношенията с брат си, което нямаше да е лесно.

Както си седеше и мислеше над казаното, в килията отново влезе надзирателя.

— Красимир? — извика той. — Пригответи си багажа. Свободен си!

* * *

Когато Христо се прибра, видя, че родителите му изобщо не са ходили в семейната фирма.

— Охо, народе — поздрави ги той. — К'во става?

— Ще ти кажа аз какво става — отвърна злобно майка му. — Къде е на баща ти колата?

— На мястото си — засмя се Ицо, след което седна на дивана и започна да превключва музикалните канали.

— Попитах къде е колата?

— И аз ти отговорих, че е на мястото си. Приключваме разговора.

— Я внимавай как ми говориш. Аз ти казвам, че не е в гаража.

— Оф бе, мамо... Няма как да не е, нали току-що аз лично я паркирах.

— Моля? — намеси се баща му. — Какво си правил ти с моята кола? Попита ли дали може.

— Баща ми, я не се филмирай. Нали ти я върнах? К'во ми се стискаш.

— Къде беше? — попита го Борислава.

— Е, т'ва си е моя работа. Другата седмица ще стана на 17 години. Мисля, че съм достатъчно голям, за да си ходя, където си искам. Имам си личен живот. Не съм длъжен да ви се обяснявам на вас.

— От утре идваш да работиш във фирмата.

Ицо се засмя.

— Мамо, много добре знаеш, че това няма как да стане.

— Като ти блокирам банковата карта, ще видим дали ще стане или не.

* * *

Час по-късно текста на песента беше готов.

АРЕ, БЯГАЙ

*Не си ми интересна,
няма да те тресна.
С друг вече си лягай.
Скучна си ми. Аре, бягай.
В съня си ме имай.
Бягай, се снимай.
От мен нищо не получаваш,
отивай да лягаш.
Толкова се надъха,
че направо се задъха.
Не си ми готина, разбери.
Друг си намери.
Точиш лиги по мене,
но аз нямам време
с теб да се разправям
и отказвам да те оправям.
Към дата днешна*

много си ми смешна.

Интимните си части на друг ги продавай.

Мен не ме кефиш. Аре, бягай

— Добре се справи — каза му Галин. — Е, има тук-там да се оправят някои неща, но като за начало е много добре.

— Мислиш ли!?

— Винаги съм директен с хората, с които работя.

— Аха. Сега какво следва.

— Ами, мисля, че за днес това е достатъчно. Утре ще обмислим какъв да е клипът, с кои хора да работим и кога да започнем.

— Супер! Значи мога да се прибирам.

— Ако искаш, може да пийнем по нещо... Всъщност не. Аз трябва да заминавам за Пловдив, защото имам участие.

— Аз и без друго съм много уморен. Прибирам се и направо заспивам, хаха.

— Окей, братле. Лека нощ на тебе.

— Чао, чао.

Калин излезе от студиото, качи се в колата си и тръгна към блока, в който живееше.

* * *

Когато излезе от сградата на затвора, Краси видя само чичо Кольо. Красимир си помисли, че най-вероятно майка му и баща му не знаят, че е излязъл от затвора. Самият той все още не е можеше да повярва. Всичко се случи така изведнъж...

— Честита ти свобода, Краска — прегърна го Кольо.

— Много смешно...

— Сигурно, хаха. Хайде, скачай в колата.

Краси погледна колата му — последен модел Lamborghini.

— Къде ще ходим?

— Да ти покажа новия ти апартамент.

— Нов апартамент ли?

— Да. Защо се изненадваш?

— Ами имам си дом, не съм беден.
— Ще ти хареса това, което ще ти покажа. Хайде, скачай.
Двамата се качиха в колата и потеглиха.

* * *

Когато Симона се прибра видя, че пред дома им, в който се намираще и магазинът им, се бяха събрали доста хора.

— Какво има? — попита ги тя. — Станало ли е нещо?

Една възрастна баба се приближи до нея и започна да ѝ обяснява какво се е случило.

— Не питай, бабе. Твоят мъж май пак се върна към стария си начин на живот. Симона се притесни.

— Как така? Каж ми какво е станало.

— Моят внук беше седнал тук на пейките пред магазина с едни негови приятелчета...

— Е? Какво се случи после?

— Момчетата били много шумни и той им се скарал да млъкнат, но те не са го послушали. И после...

— Говори бе, бабче.

— Сашко е излязъл с някаква голяма точилка и започнал да ги бие с нея. Децата са в болница, а мъжът ти го заведоха в районното.

— Защо сте намесили и полицията бе, хора?

— Абе, ей — намеси се един непознат за нея мъж, — как няма да намесим полицията? Ако аз сега взема един прът и започна да налагам твоето бебе с него!? А? Как ще реагираш?

— Добре, добре. Стига.

* * *

Ивета приготвяше масата. На нея имаше готови храни, купени от магазина. След като беше готова тя звънна на дъщеря си, която беше в стаята си със слушалки в уши. Няколко минути по-късно Вики слезе.

— О, мамче — каза тя, сядайки на стола си. — К'во става? Ще ядем ли?

- Да, искаш ли натурален сок?
 - Предпочитам кола... Абе, мамо, к'во е т'ва?
 - Кое?
 - Не ти ли писна от тези гнусни неща? Отврат.
 - Можеше да нямаме и това.
 - Оф. Да, бе. Сигурно е така. Писна ми от тия мазни буламачи.
- Няма ли най-накрая да вземеш да сготвиш нещо бе, мамка му стара.
- Заета съм. Нямам това време. Ти не правиш нищо по цял ден, може поне да се грижиш за дома.
 - Май забравяш, че започнах работа.
 - Я не ме размивай. Почнала си работа, ама все още искаш пари от мен.
 - Така ще е докато ми дадат първата заплата. Бъди спокойно.
 - Както и да е. Гледа ли предаването ми днес.
 - Не, мамо. Аз за скучни програми нямам време, бях на пикник.
 - Пикник? С кой?
 - С Калин, Тео и Галин.
 - Не ми разваляй настроението.

ГЛАВА 54

Когато Тео се прибра, той веднага си направи един сандвич и се качи в стаята си. Вече беше минал почти цял час, откакто приключи с документацията на ресторанта си, но все още не беше прибрал папките с документи. Стояха си разпръснати из цялото му легло. Както си лежеше и гледаше в тавана, телефонът му звънна. Търсеше го Ради (баща му). Макар че не му беше много до разговори, Тео вдигна телефона, защото не се знаеше кога баща му пак ще намери време да му звънна. Наистина беше много зает.

— К'во става, баща ми? — каза той, когато вдигна. — И при мен така, само дето аз днес бях почивка, утре пак на бачкане... Няма как. Мама как е?... Не те разбирам. Къде да сляза?... Чакай малко. Как така?... Ама ти пред вратата ли си бе?... Леле, ще те убия направо. Чакай, сега слизам.

* * *

Симона остави малкия Теодор на Надя (една нейна съседка) и веднага отиде в районното. Там тя видя това, от което най-много се страхуваше. Първото нещо, което си помисли, беше, че гаджето ѝ се връща към предишните навици — алкохол, наркотици, агресия... Точно когато влезе в сградата, Симона видя как Александър излиза от стаята за разпити и веднага се приближи към него.

— Какво си направил, Саше? Какво си направил, по дяволите?

Сашко я погледна с пияния си поглед, едвам се държеше на крака.

— Тъъ... Ти коя беше? Познаваме ли се?

* * *

След като му отвори, Тео покани баща си в хола.

— Искаш ли нещо за пиене попита го той.

— Не, не искам — отвърна баща му. — И ти няма да пиеш, защото след малко си лягаш. Сядай тук.

— Ще си сипя едно. Имам нужда малко да...

— Казах да седнеш.

Тео седна до него и му каза:

— Нещо много строг си станал, ама май забравяш, че вече съм на 21 и не можеш да ми казваш какво да правя.

— Много ли си сигурен? — засмя се.

— Естествено, хаха. Мама как е? Тя защо не дойде?

— Ами, майка ти е в болница.

Тео се изправи.

— Как така? Защо? Какво се е случило с нея.

— Спокойно! Нищо й няма. При пластичен хирург е.

— Пластичен хирург ли?

— Да. Искала да си оправи носа. Дрън-дрън.

— Тази жена е превъртяла.

— И аз това й казах, ама... Все тая. Ти как си? Симона и малкия няма ли ги?

— Оффф, те кога изобщо са били тук!?

Тео стана, за да си сипе чаша уиски, след което се върна при баща си.

— Какво ти става? Да не си се скарал с Мони?

— Не ми се говори за това. Стига.

— Не може да не ти се говори за това, Тео. Ти си баща, разбери. БАЩА!!! Не може да зарежеш всичко просто така.

— Не съм зарязал нищо. По-точно то ме заряза.

— Какво искаш да кажеш?

— Оф, баща ми... Мислех, че само мама ми чете конско, ама ся като те слушам... Станал си бетер нея.

— Глупости. Просто искам да разбера какво се е случило.

— Дълга история, а и не ми се говори. Ако няма какво друго да ми кажеш, може да си вървиш.

— Абе, ей, пикльо... Кой и откъде гониш. Нещо си станал много отворен. Или уискито много бързо те хвана, а?

— Дяволите са ме хванали.

— Няма ли най-накрая да ми кажеш какво се е случило.
— Оффф. Симона си намери друг и замина с него.
— И ти й позволи?... Не, не. Чакай малко. Тя ти каза „Имам си друг, зарязвам те“ и ти й каза „Добре“. Така ли?
— Бях принуден.
— Как така?
— Едвам не убих онова копеле. Беше ударил Симона. Ама тоя пусна две сълзички и нашата пак го заобича. Казах й, че не искам синът ми да мисли, че това педалче му е баща, а тя ми отвърна, че никога повече няма да видя Тео. Щели да заминат някъде и само ако се опитам да заведа дело, щели да ме осъдят за опит за убийство.
— И защо чак сега ми го казваш?
— Защото не беше за по телефона.

* * *

Калин се събуди много рано. Златният часовник, който беше закачен на стената, показваше 04:15. Беше сънувал Михаела (бившата му приятелка, която почина заедно с нероденото им бебе). В продължение на няколко минути тя го викаше, за да й оправи къщата. Каза му, че някакви мъже са разрушили дома й. Плачеше и го молеше.

Калин дълго време гледаше в тавана и си спомняше разни моменти с нея.

Няколко минути след това той се облече и излезе. Качи се в колата си и потегли към гробищния парк.

Двайсетина минути по-късно той стигна. Слезе и започна да търси гробът на покойната си приятелка. Когато го намери, Калин видя, че „къщичката“ й наистина е почти разрушена.

* * *

Краси се събуди в новия си дом. Той все още не го смяташе за свой. Както си беше чисто гол, стана и тръгна към банята. Кольо му беше казал, че няма да го притеснява. Така и беше. Него го нямаше.

* * *

Вики беше на спирката и чакаше автобусът, с който ходеше на работа.

* * *

Симона трябваше да плати гаранцията на Александър, за да не прекара нощта в ареста. На сутринта двамата просто си мълчаха. Изведнъж Симона стана и започна да си събира багажа.

— Чакай — стана Сашо. — Какво си мислиш, че правиш?

— Отиваме при майка ми.

— Отивате?

— Да, аз и Теди.

— Не си познала. Детето остава тук, а ти върви на майната си, ако искаш.

— Не стига, че виновен, ама и се прави на интересен.

— Каза ли нещо?

— Казах, че трябва да си намериш мястото, където да живееш през следващите месеци, защото нямам намерение да те оставя тук и да ми направиш още някой проблем.

— Ти май забравяш, че апартаментът е мой.

Симона се засмя.

— Не. Май ти забравяш, че преписа имота на малкия.

— Да, но той не е пълнолетен, така че все още е мой.

— Че ти какъв си на Теодор?

Александър замълча.

— Точно никакъв — довърши Симона.

— При онова наркоманче ли ще ходите?

— Казах, че отивам при майка ми.

— Да, да. Сигурно е така.

ГЛАВА 55

Гичо беше един 30-годишен мъж, който работеше като доставчик. Той доставяше разни напитки в кафенето, в което работеше Вики. Гергин, както беше истинското му име, имаше сестра, която се казваше Катя. Тя беше една година по-голяма от него. И двамата си имаха деца. Той имаше един син, а тя — двама сина и една дъщеря. Семейството живееше в един от столичните квартали, но това нямаше да бъде за дълго, защото Бонка, тяхната майка, имаше намерение да се преместят на село. От няколко седмици тя и нейния съпруг Владимир разглеждаха разни имоти, но засега не се бяха спрели на нищо интересно. Целта им беше да живеят на по-широко място. Когато Гичо се раздели с бившата си приятелка, която беше майка на сина му, Бонка реши да заживее при него, за да му помага за детето, иначе и тя живееше с мъжа си в друга къща.

Часът беше 07:30, което значеше, че вече трябваше да тръгва за работа.

* * *

Христо беше събуден от един много стар будилник. Когато отвори очи, разбра, че това е дело на майка му.

— Не сте познали — извика той с цяло гърло. — Няма да работя! Никъде няма да ходя. Днес ще спя цял ден... Чухте ли ме?

Христина влезе в стаята му и взе телефона му, който беше на нощното шкафче.

— Ами, щом е така, забрави за телефончето.

— Има парола — засмя се Ицо. — Нищо не можеш да направиш.

— Кой е казал, че искам да направя нещо. Просто ще остане в мен до края на месеца.

— Хаха, знаеш ли колко ми пука. Аз си имам лаптоп.

— Баща ти го взе, а и не си мисли, че ще може да ползваш компютъра в мазето. С баща ти го дадохме на комшиите, те си нямат.

— Е, да бе. Не е честно. Ние да не сме социални грижи. Ще даваме помощи за бедните. Този компютър ми беше спомен от баба. Бахти хората сте — Христо стана и се опита да си вземе телефона, но не успя. — Аре, дай ми го. Мой си е.

— Не може.

— Оф, аре престани. Не съм на 5 години. Родителите на приятелите ми никога не правя така с тях. Само аз ли имам такова ужасно семейство?

— Приятелите ти помагат ли на техните в работата? Да, помагат. Ти какво правиш? По цял ден мериш улиците.

— Оф, те са бедни и затова помагат.

— Няма да ти върна телефона, ако и днес си останеш вкъщи, така че си помисли. Ще дойдеш ли с нас или не?

— Оффф, идвам.

* * *

Краси реши да се възползва от отсъствието на чичо Кольо, за да разгледа мезонета си, който беше наистина впечатляващ. Имаше пет стаи на първия етаж и още и още седем на втория. Всяка от тях си имаше собствена баня. Мебелите бяха доста скъпи. Имаше какво ли не. Последен модел телевизори, аудио и видео техника...

Краси се приближи до една от многото секции, на която беше разположена импровизираната библиотека.

— Леле, майко — засмя се той. — Кой нормален чете книги?

Разгледа заглавията, които му се сториха доста интересни. „Смърт по време на секс“, „Анална инжекция“, „Малкото голямо задоволяване“, „Хайде, обладай ме“, „100 съвета за това как да станете добър любовник“, „Секс игри“, „Палави момичета“ и т.н.

* * *

Галин и Калин бяха на нещо като бизнес обяд заедно с Александър Моллов. Той се занимаваше с режисиране и заснемане на музикални видеоклипове.

— На мен ми се върти нещо в главата — каза той, ядейки от салатата, която си беше поръчал, — но не знам дали ще ви хареса.

— Кажи де — отвърна Галин.

— Ами, в последно време стана нещо като тенденция в музикалните клипове да се разказват разни истории. Може да разкажем история, свързана с песента, разбира се. Проблемът при вас е, че текстът е малко груб и не знам каква история може да излезе. Бих искал да разбера какви са вижданията и на Калин, защото все пак песента е негова.

Калин отпи от содата си и след кратко мислене каза:

— Текста си е много як. Макар че не вярвах в себе си и никога не се бях представял като човек, който ще пише текстове, смятам, че се получи доста добре. Колкото и да не ви се вярва, в тази песен също има история и даже вече ми е много ясно какъв ще бъде клипа.

— Какъв? — засмя се Моллов.

— Ще го направим като късометражен филм. Ще ни трябва момиче, което да изиграе едно бивше гадже. Всичко започва в някоя дискотека и свършва... Не знам къде. Момичето изневерява на гаджетото си и натам... Абе, не знам, ама искам да е нещо подобно.

* * *

Христо и родителите му пристигнаха във фирмата. Ицо беше много нещастен от факта, че трябваше да прекара целия ден на това място, без да му е ясно какво точно трябва да прави.

— И ся к'во? — попита той.

— Нали знаеш, че секретарката роди? — отвърна майка му.

— Не, нищо не знам, а и не ме интересува.

— Както и да е. Сега отиваш и сядаш на нейното място.

— Е, това вече няма как да се случи. Няма да бъда секретарка. Не съм момиче.

— Това не е само женска работа. Отивай веднага иначе забрави за телефона — Ицо я послуша и тръгна натам. — И още нещо. Не

забравяй, че през тези два дни, тоест днес и утре ще работиш за телефона, а в следващите дни ще избереш сам за какво. За лаптопа или за малко джобни.

* * *

Докато Краси разглеждаше книгите с особени заглавия и корици, на вратата се звънна и той отиде да отвори, без да оставя книгата, която беше взел преди малко.

— Ама ти нямаш ли ключ? — каза той, когато видя чичо Кольо.

— Това е твоят дом. Мисля, че нямам право да притежавам ключ от твоето жилище, нали така!?

— Сигурно. Хайде, влизай.

Двамата се настаниха в огромния хол.

— Започнал си да четеш книгите, а?

— Абе, к'ви са тия книги? Малко са брутални.

— Дочух, че обичаш такива.

— Ти луд ли си? В живота си не съм прочел дори една книга.

— Имах предвид, че обичаш неща на такава тематика... сецаш се.

— Ааа. Така може.

— Ти как си? Как мина първата нощ в новия ти дом. Добре ли спа?

— Много добре.

— Радвам се. Няма ли да ходиш да видиш вашите?

— Не. На този етап искам да видя едни други хора. Направо ще ги съсия.

— Недей да вършиш глупости. Ако искаш да видиш сметката на някой, просто ми кажи и ще се погрижа.

— Не, не. Няма нужда.

* * *

Катя и мъжът ѝ Олег имаха намерение да се преместят, защото имаха нужда от малко самостоятелност. Тя знаеше, че на майка ѝ това

нямаше да ѝ хареса много, но...

Катя отиде в кухнята, където Бонка готвеше някаква супа.

— Майко, може ли да поговорим.

— Говори. Слушам те.

— Така не е удобно. Ела да седнем.

— Само да приключа тук и идвам. Изчакай ме в хола.

* * *

Александър Моллов остана много впечатлен от креативността на Калин. Идеята му беше доста добра.

— Значи се разбираме така — започна Моллов. — Аз сега като се прибера ще измисля някакъв сценарий за клипа и ще ви го пратя на имейла на компанията, а вие ще го погледнете и ще ми кажете дали ви харесва. В случай че ви хареса, още утре ще започнем снимките, а ако не ви хареса, си търсете друг режисьор. Окей?

— Супер.

* * *

Бонка отиде в хола, където я чакаше Катя.

— Слушам те. Някакъв проблем ли има? Да не сте се скарали с Оги?

— Не, майко. В прекрасни отношения сме, но...

— Лельо, лельо — прекъсна я Людмил (синът на Гичо), който беше на шест. — Ще ходим ли в парка? Нали каза, че след като си подредя играчките ще ме заведеш.

— Да, дребосък. Спокойно. С баба ти трябва да поговорим за нещо. Вместо да ме чакаш тук, по-добре ходи да се преоблечеш. Аз след малко ще дойда.

— Добре отивам.

Людмил тръгна към стаята си и двете жени продължиха разговора си.

— Хайде, казвай де. Какво има?

— С милото решихме да се преместим.

— Как така? — отвърна ядосано Бонка. — Откъде ти хрумна? Защо ви е да се местите.

— Оф, майко... Сякаш не знаеш. Тук е много тясно. Не може в една гарсонiera да живеят 8 човека. Заради нас ти и тате спите в хола на дивана, а брат ми с Люси. Тясно е за всички.

— Не, не. И дума да не става. Има място за всички. На нас с баща ти ни е добре така. Сигурна съм, че и Гичо няма от какво да се оплаче.

— Как да няма бе, майко? Млад мъж е. Със сигурност му се иска до него да спи някоя жена, не малкия му син. Не е ли така?

* * *

Симона беше във влака „Бургас — София“ заедно със сина си. Беше ѝ малко гузно, че изгони Александър от собствения му дом, но пък той си го заслужи. По разписание влакът трябваше да пристигне в София привечер, но предвид това, че се движеше с около два часа закъснение, можеше това да се случи и към 8–9 вечерта. Нямахме никакво намерение да се среща с Тео. Планът ѝ беше да остане при майка си за няколко дни, за да може да стресне малко Сашо.

ГЛАВА 56

Колко трябва да си силен, за да успееш да се адаптираш към живот, съвсем различен от този, с който си свикнал? Понякога колкото и да си силен физически, трябва много малко, за да се сринеш психически. Не е лесно да бъдеш сам, сам да се бориш с трудностите, които ни поднася живота. НЕВЪЗМОЖНО Е!!! Трудно е да се примириш с факта, че си останал съвсем сам, след като до вчера си имал хиляди приятели, познати и хора, които са те подкрепяли...

Само за замисли колко страшно звучи това — днес имаш родители, утре ги нямаш.

* * *

След издаването на първия му албум, Калин се превърна в един от най-харесваните изпълнители. Вече съвсем беше забравил гладните и мизерни дни, те нямаха място в живота му. С Вики бяха в прекрасни отношения, дори мислеха за сватба. Колкото и странно да звучи. Виктория не беше с него заради славата и парите му, а просто защото го обичаше. Наистина беше така!

Точно след месец щеше да е сватбата. За щастливото събитие двамата бяха избрали едно плажно заведение, а за първата им брачна нощ — разходка с луксозна яхта. Имаше много гости...

От няколко месеца насам Калин беше един от най-успешните самопродуциращи се изпълнители. Имаше много фенове и печелеше много от участия. Това бяха двете неща, които най-много го радваха. Всъщност, най-радостната новина беше, че съвсем скоро щеше да види малката си сестричка. След като видяла батко си по телевизията, вече 11-годишната Бети избягала от дома и започнала да го търси, без да знае къде е той. За нейно огромно съжаление, опитите ѝ бяха неуспешни... Опитвайки се да пресече едно кръстовище, един лек автомобил я блъсна и я захвърли на другия край на шосето. За щастие,

на това място имаше много хора, които веднага извикаха линейка и тя оцеля, иначе състоянието ѝ беше критично...

* * *

При Тео нещата също вървяха много добре. Той и Симона вдигнаха пищна сватба, на която присъстваха страшно много хора. Двамата бяха щастливи заедно и очакваха второто си дете — момиченце.

Симона се върна при Тео, след като видя истинското лице на Александър...

Преди няколко месеца в пощенската кутия на Симона беше пристигнало писмо.

В него пишеше за наследство, което тя трябва да получи. Сашо обаче не сметна за необходимо да каже на приятелката си и започна да действа сам. Седмици наред ръсеше лъжи след лъжи, само за да може да се сдобие с парите, които изобщо не бяха малко. С доста разпавии, фалшиво брачно свидетелство и... фалшив смъртен акт той успя да постигне своето. Още през нощта докато Симона спеше, той си събра нещата и напусна общия им дом завинаги. На сутринта тя видя бележката, която беше оставена на възглавницата му. Пишеше:

Благодаря за наследството. Сбогом!

Симона се върна при Тео и никога повече не го видя.

Александър изигра всичките пари на комар и дори започна да трупя дългове.

Точно заради тези дългове една от мутричките на казиното му видя сметката. Дойде в един иначе хубав ден и го гръмна в главата...

* * *

Нещата при Ивета изобщо не вървяха. През последните няколко години тя нямаше мъж до себе си. Не е имала сериозна връзка много преди смъртта на Цветомир — бившия ѝ съпруг и баща на Виктория. Ивета имаше нужда от човек до себе си. След многото неуспешни опити да задържи някой богат чичко до себе си, тя реши да си направи регистрация в сайт за запознанства — именно там тя намери човекът, който ѝ съсипа живота. Борис, както се казваше мъжа, беше изпечен лъжец. Беше толкова добър, че успя да накара Ивета да продаде телевизията, която беше основала толкова трудно... Направи го по възможно най-евтиния начин. Каза ѝ, че има идея за един страхотен бизнес — порно индустрия. Ивета знаеше, че от това доста се печели и без дори да се замисля му се довери.

В крайна сметка тя фалира. Оказа се, че въпросния Борис си е имал друга жена и три деца. С парите от продажбата на телевизията той подсигури себе си и семейството си... в чужбина. Ивета не можа да приеме факта, че такъв *бездарен* човек като него е успял да я прецака по такъв долен начин... Не можеше и не искаше да повярва, че тя вече е госпожа Никоя...

Не можа да го преживее. Върза въжето за металния простор в банята и се самоуби...

Денят на сватбата

Мястото, което Калин и Вики избраха за щастливото събитие беше едно красиво островче на Малдивите. С тях бяха дошли абсолютно всички.

Тъй като времето там беше много горещо, решиха да проведат церемонията в предварително изграден „аквариум“ — помещение, обградено с прозрачни стени, духащи леден въздух. Докато другите подготвяха нещата за сватбата. Вики се приближи до Калин, който се печеше полугол на плажа.

— Май брака ни ще бъде истински ужас — каза тъжно тя.

— Я не говори глупости. Знаеш откога чакам този ден.

— Знам, но...

— Какво?

— Не трябва младоженеца да вижда булката... Лоша поличба е.

— Виж к'во си глупаче. Не ти отива да вярваш на такива глупости... Искаш ли да влезем във водата?

— Сега ли?

— Да, разбира се.

— Луд ли си?

— Луд съм по тебе.

Той се изправи, качи я като за конче и се затича към водата.

— Чакайте ме... — каза Тео. — И аз идвам... Беб, — обърна се той към Симона. — Подай ми плажната топка.

— Е, вярно — изкефи се Калин. — Хайде, да играем волейбол.

— Мале, хора — започна Вики. — Помните ли, че като бяхме малки, с класната ходехме на плаж и там всички играехме на всякакви игри.

— Да. Аре, и сега ще играем. Тео, брат, подай...

Два часа по-късно брачната церемония започна. Всички бяха влезли в помещението и човекът от общината вече беше стигнал до същинската част...

— Вие. Калин Ивайлов, приематели Виктория Борисова за ваша законна съпруга.

— Да — отговори той с широка усмивка.

— А вие, Виктория Борисова, приемате ли Калин Ивайлов за ваш законен съпруг?

— Мно'о ясно. Взимам го този идиот.

— Свидетелите потвърждават ли?

— Да — казаха Симона и Тео едновременно.

— В такъв случай, обявявам брака за сключен. Честито! Може да целунете булката.

Точно когато Калин приближи устните си до тези на Вики, чу някакъв изстрел. Човекът от брачното падна на земята и от главата му започна мощно да тече кръв. Всички много се стреснаха.

— Никой да не мърда. Един грешен ход и всичките сте мъртви — каза Иван, размахвайки пистолет и някакво дистанционно. — Натискам един бутон и ще ви вдигна във въздуха.

— О, не — каза си Тео.

— Страх ме е, моля ти се, да се махаме тук — каза му Симона.

— Това е бащата на Калин...

— Захарче, това не е ли баща ти?

Калин не знаеше какво да отговори.

— Само някой да има късмет да мръдне, ще ви заколям като пилци — каза Иван, след което насочи пистолета към Калин.

— Ти идваш с мен.

Калин го блъсна. Това много го вбеси и Иван го удари с пистолета по главата и той падна, след което започна да го ритва.

Няколко минути по-късно Калин беше заключен в автомобил, за който не знаеше откъде се е появил. Всички „ръчки“ бяха счупени и той нямаше никакъв шанс да се измъкне, освен да счупи прозорците. Да, но те бяха много здрави. Удряше с всичка сила, но единственото постигнато нещо бяха синките по ръцете му.

На предната седалка имаше два листа. Калин ги взе и ги прочете. На единия пишеше две имена. Иван Шопов и Калин Ивайлов. Съвместимост: 1%.

А на другия — Ивайло Стефанов и Калин Ивайлов. Съвместимост: 99%.

Това бяха ДНК тестове за бащинство.

На задната седалка имаше писмо, написано от самия Иван:

Ако четеш това, значи си към края на своя живот. Никога няма да простя на майка ти това, което ми причини. Лъгала ме е години наред. Извърших най-големите грехове и не съжалявам. Сигурно се надяваш следващата седмица да прибереш сестра ти... Да, ама не. Няма да стане. Ще страдаш, копеленце жалко. Плод на грешката на една лека жена. Майка ти беше такава. Спеше с абсолютно всеки. Кучка!

Запалих я жива, взех и всичко, което имаше и въпреки това, не съм доволен. Ще залича изцяло това проклето племе. Никога няма да й простя това, което

направи... Легна си със собствения ми брат... 15 години ме
лъга...

Убих брат си заради нея... Никого няма да пощадя.

Когато Калин погледна през прозореца направо се ужаси. Видя как Иван копае някаква дупка, докато хората в т.нар. аквариум горяха, жестоки пламъци. Минути по-късно Калин видя как човекът, който цял живот е смятал за свой баща, слага в изкопания гроб момичето, което обича. Вики се гърчеше и се опитваше да се измъкне, но той беше много по-силен от нея. Зарови я жива... След това натисна копчето и колата започна леко да гори. В този миг, незнайно откъде, се появи Краси. Със съвсем тихи крачки той успя да се приближи до Иван и му взе оръжието. Докато Ванката се усети. Краси го гръмна 3 пъти в главата и той почина веднага. Без да губи никакво време той започна да изравя Вики. Много се притесняваше за нея. Действаше много бързо, но въпреки това не успя да я спаси. Когато я извади, тя горката беше посиняла...

Краси се обърна и видя, че има някой в горящата кола.

— По дяволите — каза си той. — Това е Калин.

Без изобщо да се замисля, той се затича към колата и започна да се опитва да отвори вратата.

— Калине, дръж се... Ще те измъкна... Слушай ме внимателно... Ще броя до три. Когато кажа „три“ искам да бутнеш силно вратата. Чу ли ме.

Калин кимна с глава.

— Едно... Две... Три...

Точно в този момент колата избухна и изхвърча в морето. И двамата станаха на парчета.

Издание:

Автор: Християн Иванов — Krischo

Заглавие: Течение

Година на издаване: 2020

Технически редактор: Денислав Христов

Художник: Александър Иванов

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/11812>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.